

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 85 / II Legislatura / Setè període

Dimecres, 11 de març de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 68

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i set minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei Reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, i les esmenes reservades (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 3879).*

Article 1

Esmena del G. p. Popular (núm. 1, de modificació)

L'I. Sr. Curto (P) intervé per retirar aquesta esmena i l'esmena núm. 32 (p. 3881).

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. García i Sáez (S), juntament amb l'esmena núm. 8 (p. 3881).

Torn en contra : I. Sr. Pla (CiU) (p. 3881).

Votació : rebutjada per 24 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 3881).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 3881).

Article 2

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 3881).

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. García i Sáez (S) (p. 3881).

Esmena del G. p. Popular (núm. 4, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 3882).

Torn en contra : *I. Sr. Pla (CiU)* (p. 3882).

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de supressió)

L'I. Sr. García i Sáez (S) intervé per retirar-la (p. 3882).

El M. H. Sr. Barrera (ER) intervé per presentar una esmena tècnica, la qual és acceptada per assentiment (p. 3882).

Votació de l'esmena núm. 3 : *aprovada per unanimitat* (p. 3882).

Votació de l'esmena núm. 4 : *rebutjada per 6 vots a favor, 67 en contra i 26 abstencions* (p. 3882).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 3882).

Article 4

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 3882).

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 5 bis, d'addició)

L'I. Sr. García i Sáez (S) intervé per retirar-la (p. 3883).

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 6, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 3883).

Torn en contra : *I. Sr. Pla (CiU)* (p. 3883).

Votació : *rebutjada per 25 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions* (p. 3883).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 3883).

Article 6

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 7, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Ribó (PSUC)*, juntament amb les esmenes núms. 13, 17, 31, 33, 34, 35 i 41 (p. 3883).

Torn en contra : *I. Sr. Pla (CiU)* (p. 3885).

Votació : *rebutjada per 26 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 3886).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per unanimitat* (p. 3886).

Article 7

Esmena del G. Socialista (núm. 8, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. Popular (núm. 9, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 3886).

Torn en contra : *I. Sr. Pla (CiU)* (p. 3886).

Esmenes del G. p. Popular (núms. 10 i 11, de supressió, i 12, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 3887).

Torn en contra : *I. Sr. Pla (CiU)* (p. 3887).

Votació de les esmenes núms. 9, 10, 11 i 12 : *rebutjades per 5 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció* (p. 3887).

Text del Dictamen

Votació del punt 1 : *aprobat per unanimitat* (p. 3887).

Votació del punt 2 : *aprobat per 89 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 3887).

Article 8

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 13, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. p. Popular (núm. 14, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 3887).

L'I. Sr. Pla (CiU) intervé per anunciar el vot favorable del seu Grup (p. 3887).

L'I. Sr. Curto (P) intervé per retirar aquesta esmena (p. 3888).

Esmena del G. p. Popular (núm. 15, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Curto (P)* (p. 3888).

Torn en contra : *I. Sr. Pla (CiU)*, que anuncia el vot favorable del seu Grup a l'esmena (p. 3888).

Esmena del G. Socialista (núm. 16, de modificació i de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 3888).

Torn en contra : *I. Sr. Pla (CiU)* (p. 3888).

Votació de l'esmena núm. 13 : *rebutjada per 26 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 3888).

Votació de l'esmena núm. 15 : *aprovada per 61 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions* (p. 3888).

Votació de l'esmena núm. 16 : *rebutjada per 26 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 3888).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 3888).*

Article 9

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 17, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. p. Popular (núm. 18, de supressió)

Torn a favor : I. Sr. Curto (P) (p. 3888).

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. García i Sáez (S) (p. 3889).

Torn en contra : I. Sr. Pla (CiU) (p. 3889).

Esmena del G. Socialista (núm. 20, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. García i Sáez (S) (p. 3889).

Esmena del G. Socialista (núm. 21, de modificació)

L'I. Sr. García i Sáez (S) intervé per retirar aquesta esmena i les esmenes núms. 23, 24, 25, 27, 28 i 30 (p. 3889).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 22, d'addició)

Torn a favor : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3889).

Torn en contra : I. Sr. Pla (CiU) (p. 3890).

Esmenes del G. Socialista (núms. 23, de modificació; 24, de modificació, i 25, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 21).

Esmena del G. p. Popular (núm. 26, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Curto (P) (p. 3890).

Torn en contra : I. Sr. Pla (CiU) (p. 3890).

Esmenes del G. Socialista (núms. 27 i 28, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 21).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 29, de modificació)

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia que hi ha presentada una esmena transaccional (p. 3890).

Votació de l'esmena núm. 17 : rebutjada per 27 vots a favor, 50 en contra i 5 abstencions (p. 3890).

Votació de l'esmena núm. 18 : rebutjada per 5 vots a favor, 77 en contra i cap abstenció (p. 3890).

Votació de l'esmena núm. 19 : rebutjada per 26 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 3891).

El M. H. Sr. Barrera (ER) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 3891). L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia que l'esmena núm. 20 ha decaigut (p. 3891).

Votació de l'esmena núm. 22 (primer paràgraf) : aprovada per unanimitat (p. 3891).

Votació de l'esmena núm. 22 (segon paràgraf) : rebutjada per 27 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 3891).

Votació de l'esmena núm. 26 : rebutjada per 5 vots a favor, 51 en contra i 27 abstencions (p. 3891).

L'I. Sr. Secretari Primer llegeix el text de l'esmena transaccional presentada a l'esmena núm. 29 (p. 3891).

Votació de l'esmena transaccional : aprovada per unanimitat (p. 3891).

Text del Dictamen

Votació del punt 1 : aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions (p. 3891).

Votació de la resta de l'article : aprovat per unanimitat (p. 3891).

Article 10

Esmena del G. Socialista (núm. 30, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 21).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 3891).

Article 11

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 31, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. p. Popular (núm. 32, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 1).

Votació dels punts 1 i 2 de l'esmena núm. 31 : rebutjats per 27 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 3891).

Votació de l'esmena núm. 31 (punt 3) : rebutjat per 26 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 3891).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 3891).

Addició d'un nou article

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 33 i 34, d'addició)

Debatudes abans i decaigudes (esmena núm. 7).

Article 12

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 35, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Votació : *rebutjada per 23 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions (p. 3891).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 36, de modificació)

L'I. Sr. Curto (P) n'anuncia el decaïment (p. 3892).

Esmena del G. p. Popular (núm. 37, d'addició)

L'I. Sr. Curto (P) la dóna per defensada (p. 3892).

Esmenes del G. p. d'Esquerra Republicana (núms. 38, d'addició, i 39, de supressió)

Torn a favor : M. H. Sr. Barrera (ER). Tot seguit retira una part de l'esmena núm. 38 i l'esmena núm. 39 (p. 3892).

Votació de l'esmena núm. 37 : rebutjada per 5 vots a favor, 57 en contra i 30 abstencions (p. 3892).

Votació de l'esmena núm. 38 (lletra d) i una frase) : aprovada per unanimitat (p. 3892).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 3892).

Article 13

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 3892).

Article 14

Esmena del G. p. Popular (núm. 40, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Curto (P) (p. 3892).

Torn en contra : I. Sr. Pla (CiU) (p. 3892).

L'I. Sr. Curto (P) intervé per retirar-la (p. 3893).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per unanimitat (p. 3893).

Disposició Transitòria

Disposició Final Primera

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 41, de modificació)

Debatuda abans i decaiguda (esmena núm. 7).

Disposició Final Segona

Text del Dictamen

Votació : aprovades per unanimitat (p. 3893).

Exposició de Motius

Esmenes del G. p. Popular (núms. 42, de modificació i d'addició, i 43, d'addició)

Torn a favor : I. Sr. Curto (P) (p. 3893).

Torn en contra : I. Sr. Pla (CiU) (p. 3893).

Votació de l'esmena núm. 42 (la modificació) : rebutjada per 6 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció (p. 3894).

Votació de les esmenes núms. 42 i 43 (l'addició) : rebutjades per 6 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció (p. 3894).

Títols i títol

Text del Dictamen

Votació : aprovats per unanimitat (p. 3894).

Explicació de vot : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3894), I. Sr. Curto (P) (p. 3894) i I. Sr. García i Sáez (S) (p. 3894).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre Incentius Fiscals per a Activitats Culturals, i les esmenes reservades (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 3896).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de retorn)

Torn a favor : I. Sr. Santiburcio (S) (p. 3897).

Torn en contra : I. Sr. Sanclimens (CiU) (p. 3898).

Posició dels grups : M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3899), I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3900) i I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3901).

Votació : rebutjada per 26 vots a favor, 71 en contra i 2 abstencions (p. 3901).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i cinc minuts.

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de supressió)

L'I. Sr. Santiburcio (S) anuncia la retirada d'aquesta esmena i de les esmenes núms. 3, 6, 7, 10, 11, 12, 13 i 15 (p. 3901).

Text del Dictamen

Votació : aprovat per 71 vots a favor, 20 en contra i 3 abstencions (p. 3902).

Article 2

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. Popular (núm. 4, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3902).

Torn en contra : *I. Sr. Sanclimens (CiU) (p. 3902).*

Votació : *rebutjada per 5 vots a favor, 69 en contra i 22 abstencions (p. 3902).*

Article 3

Esmena del G. p. Popular (núm. 5, de supressió)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3902).*

Torn en contra : *I. Sr. Sanclimens (CiU) (p. 3902).*

Votació : *rebutjada per 5 vots a favor, 70 en contra i 26 abstencions (p. 3902).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 69 vots a favor, 27 en contra i 3 abstencions (p. 3902).*

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 4

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. Popular (núm. 8, de modificació)

L'I. Sr. Pujol i Folcrà (P) n'anuncia la retirada (p. 3903).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 69 vots a favor, 24 en contra i 3 abstencions (p. 3903).*

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 9, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3903).*

Torn en contra : *I. Sr. Sanclimens (CiU) (p. 3903).*

Votació : *rebutjada per 3 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions (p. 3903).*

Article 5

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 6

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 7

Esmena del G. Socialista (núm. 12, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Article 8

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Text del Dictamen

Votació dels articles 5, 6, 7 i 8 : *aprobat per 69 vots a favor, 26 en contra i 3 abstencions (p. 3903).*

Addició d'un nou article

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 14, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3903).*

Torn en contra : *I. Sr. Sanclimens (CiU) (p. 3903).*

Votació : *rebutjada per 3 vots a favor, 70 en contra i 28 abstencions (p. 3904).*

Exposició de Motius

Esmena del G. Socialista (núm. 15, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. p. Popular (núm. 16, de supressió)

L'I. Sr. Pujol i Folcrà (P) n'anuncia el decaïment (p. 3904).

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 73 vots a favor, 27 en contra i 3 abstencions (p. 3904).*

Títol

Esmena del G. p. Popular (núm. 17, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 3904).*

Torn en contra : *I. Sr. Sanclimens (CiU) (p. 3904).*

Votació : *rebutjada per 5 vots a favor, 68 en contra i 30 abstencions (p. 3904).*

Text del Dictamen

Votació : *aprobat per 69 vots a favor, 33 en contra i 3 abstencions (p. 3904).*

Votació de la Proposició : *aprova per 75 vots a favor, 27 en contra i 3 abstencions (p. 3904).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President proposa una modificació de l'ordre del dia pel que fa al punt vuitè, la qual és acceptada per assentiment (p.

3905).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'adequació de les lleis de Catalunya a la normativa comunitària (punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Clotas (S) (p. 3906).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 3907).*

Rèplica : *I. Sr. Clotas (S) (p. 3909).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 3909).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la creació d'ocupació per a tasques de conservació de la natura (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ayguadé (S) (p. 3910).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 3911).*

Rèplica : *I. Sr. Ayguadé (S) (p. 3912).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 3913).*

L'I. Sr. Ayguadé demana per parlar i l'I. Sr. Vice-president Primer li denega la paraula (p. 3913).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les recomanacions de l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat corresponent al 1984 (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : *H. Sr. Armet (S) (p. 3914).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3915).*

Rèplica : *H. Sr. Armet (S) (p. 3918).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3919).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'endeutament amb el nou sistema de finançament autonòmic (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Santiburcio (S) (p. 3919).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3921).*

Rèplica : *I. Sr. Santiburcio (S) (p. 3922).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3923).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la millora dels accessos viaris bàsics al Pirineu (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ganyet (S) (p. 3924).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3925).*

Rèplica : *I. Sr. Ganyet (S) (p. 3927).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 3927).*

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la posposició del punt novè de l'ordre del dia (p. 3928).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la legalitat per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Clotas (S) (p. 3928).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 3930).*

Rèplica : *I. Sr. Clotas (S) (p. 3931).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 3932).*

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 68

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Primer i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon, de la I. Sra. Secretària Tercera i de l'I. Sr. Secretari Quart. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Ferret.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei Reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*
2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre Incentius Fiscals per a Activitats Culturals i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*
3. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'adequació de les lleis de Catalunya a la normativa comunitària.*
4. *Interpellació al Consell Executiu sobre la creació d'ocupació per a tasques de conservació de la natura.*
5. *Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les recomanacions de l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat corresponent al 1984.*
6. *Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'en-deutament amb el nou sistema de finançament autonòmic.*
7. *Interpellació al Consell Executiu sobre la millora dels accessos viaris bàsics al Pirineu.*
8. *Interpellació al Consell Executiu sobre el desnonament dels parcers de Montagut.*
9. *Interpellació al Consell Executiu sobre les reivindicacions dels estudiants d'ensenyament mitjà.*
10. *Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la legalitat per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials.*
11. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Industrial de Crèdits i Avals a les Empreses Privades.*
12. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Mineria a la Comarca del Berguedà.*
13. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Actuació de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica.*
14. *Preguntes.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha d'anunciar que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Així mateix, fa avinent que la dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats,

per la qual cosa prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

**Projecte de Llei Reguladora
de l'Escola d'Administració
Pública de Catalunya**

El primer punt de l'ordre del dia és : debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre el Projecte de Llei Reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya i de les esmenes reservades per defensar en el Ple.

Aquesta Presidència ha d'informar que la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Aquesta Presidència es complau a preguntar si algun Honorable membre del Consell Executiu vol fer la presentació de la iniciativa de la Llei. (Pausa.) L'Honorable Conseller de Governació, senyor Bassols, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, compareixo davant la Cambra per presentar la iniciativa del Govern, la iniciativa legislativa, en ordre a la Llei Reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

El Projecte de Llei va ser introduït al Parlament a finals del 1985; ha experimentat, doncs, una llarga singladura, durant la qual s'han introduït en el Projecte algunes sensibles millores, i avui, en aquest Ple, anem a debatre el Dictamen de la Comissió.

Es tracta d'una llei senzilla, més aviat breu —compta amb catorze articles, una disposició transitòria i dues disposicions finals—, i, així i tot, es tracta d'una llei important. Important, en primer lloc, perquè la rellevància d'un text legal no està en relació, o en proporció, lògicament, amb la seva longitud. Però important, sobretot, més que per la seva normativa, per la matèria, per l'organisme, per la institució que regula, que és la nostra Escola d'Administració Pública, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, de tanta tradició i que constitueix una peça fonamental dintre de l'organització de la Generalitat de Catalunya, amb vista al bon funcionament, no ja de l'Administració pública de la mateixa Generalitat, sinó també de totes les administracions públiques de Catalunya, de les administracions locals i, fins i tot, amb possible incidència respecte a l'Administració pública de l'Estat.

L'Escola —l'Escola d'Administració Pública—, com és sabut, neix d'una iniciativa de Prat de la Riba, llançada el 1910, presidint la Diputació de Barcelona, i les bases d'organització de l'Escola van ser aprovades el mes de juliol del 1912. Es compleix doncs, aquest any, el sentanta-cinquè aniversari —data, aniversari important— de la creació d'aquest organisme. Jo penso que és una felicitat coincidència que, en aquest any del setanta-cinquè aniversari, es debati aquest Projecte de Llei de Regulació d'aquesta entitat, d'aquesta escola, i que, si la Cambra té a bé aprovar-la, com espero, aquesta Llei serà —com dic— una coincidència feliç, una manera digna de commemoració d'aquest aniversari.

Jo vull dir, de passada, de tota manera, que la Conselleria de Governació és atenta a aquesta commemoració que es disposa a celebrar dignament, amb actes de màxim relleu, que recordin aquesta data important en la història de la nostra Administració

pública, però que seria —serà, probablement, així ho espero— una magnífica introducció en aquests actes commemoratius del setanta-cinquè aniversari, l'aprovació de la Llei que presento ara i que serà objecte, tot seguit, del corresponent debat parlamentari.

Aquesta Escola ha seguit un procés paral·lel al de la nostra història nacional. Creada —com dic— el 1912, va iniciar la seva activitat el 1914, per ser suprimida el 1924 per la dictadura de Primo de Rivera, i després de sis anys de suspensió, en canviar, en caure la dictadura del dit general, va ser restablerta per la Diputació de Barcelona amb el mateix nom que porta avui en dia, Escola d'Administració Pública, canviant la seva denominació original d'Escola de Funcionaris d'Administració Local. I amb aquest nom va ser, el 1931, transferida a la Generalitat de Catalunya i la va regentar fins al 1939, data a partir de la qual s'inicien aquests quaranta anys d'inactivitat de l'Escola, fins que el 1979 la Generalitat provisional la va recrear mitjançant el corresponent decret.

Jo crec que és de justícia, és de justícia fer ara un elogi a aquesta acció de la nostra Generalitat provisional, preocupant-se, en uns moments en què no existia encara la normativa substancial en matèria d'Administració pública i de funció pública, encara no s'havien promulgat les lleis ni de l'Estat ni, molt menys, les nostres sobre règim local i sobre funció pública, que ja en aquell moment el nostre Govern provisional sentís aquesta preocupació per l'escola de funcionaris i la restablís mitjançant el corresponent decret, un decret provisional, però ben construït, que ha tingut la virtualitat que per ell es pogués regir aquesta Escola al llarg d'aquests vuit anys.

Després va produir-se, a través d'una ponència conjunta, una Proposició de Llei regulant o intentant regular d'una manera definitiva l'organisme, llei que va decaure en acabar-se la primera legislatura, i aquí enllacem ja amb la presentació del Projecte del Govern sobre el qual ha recaigut el Dictamen que anem a debatre en aquest acte.

I això, després d'aquesta breu referència històrica, em porta a assenyalar alguns dels trets més importants del text que presento. La Llei concep l'Escola d'Administració Pública com un organisme autònom que gaudeix, per tant, d'independència, que la gaudeix tant quant a l'estructuració dels seus plans d'actuació, de les seves activitats, com també en l'aspecte pressupostari, en l'aspecte de finançament. Condicions que en garanteixen, doncs, la independència, la neutralitat, i que posen l'Escola, autènticament, al servei, sí, de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, però també, com he dit abans, de les administracions locals i, per què no, també, de l'Administració perifèrica de l'Estat.

La Llei no fa referències a aspectes substantius relacionats amb la matèria de funció pública, que deixa per a altres lleis materials, i s'endinsa en les competències, en les obligacions, en les funcions, per ser més precisos, que ha de desenvolupar l'Escola. Aquestes funcions són bàsicament les de selecció dels funcionaris, selecció de personal, formació de personal i reciclatge i promoció interna del funcionariat. I em permeto, d'una manera especial, destacar alguns dels criteris que legalment s'imposen a l'Escola quant a l'acompliment d'aquestes funcions selectives, de formació i de promoció, alguns criteris del màxim interès, al meu entendre, com són, per exemple, el que es recull, el que contempla l'article 5 del Projecte, establint

l'obligatorietat d'uns criteris d'homogeneïtzació de la selectivitat, dels programes de selectivitat, per permetre una mobilitat, la mobilitat —i aquesta és una característica, un tret que considero important— dels funcionaris d'una a les altres administracions. És de remarcar també la funció, l'esforç, l'èmfasi que posa el Projecte i el Dictamen de la Comissió quant a les tasques d'investigació que s'encomanen a l'Escola i que comprenen també la de les noves tècniques de les innovacions tecnològiques i, per tant, de la informàtica, i que assenyalen una exigència d'actualitat, de modernització de la nostra funció pública.

I, per últim, en aquesta línia de trets essencials del text, em complau assenyalar molt especialment la cura que es posa també perquè l'Escola s'ocupi seriosament de l'ensenyament de la nostra llengua, de l'ensenyament del català, i no solament això, sinó de la creació d'un autèntic llenguatge administratiu català. Això, crec, això es recull en la lletra l) de l'article tercer del Projecte, i crec que és un fet digne, molt digne de ser assenyalat i tingut en compte.

En l'aspecte organitzatiu o estructural s'assenyala la presència, naturalment, d'un president de l'Escola, d'un director de l'Escola, però la principal responsabilitat recau en el consell rector; un consell concebut en termes amplíssims, potser amb uns criteris, els més amples de qualsevol altra escola, de qualsevol altra escola d'administració pública d'Europa, en què s'hi intengren representants de la Generalitat de Catalunya, representants de les administracions locals, representants dels sindicats i de les associacions de funcionaris, i també de les universitats, en una via de foment, de foment important de la cooperació entre l'Escola i el sector universitari.

I em plau assenyalar, per últim, també en aquesta línia d'avenç, de progrés, com s'encarrega a l'Escola la confecció del seu pla anual d'activitats, en què —hi insisteixo— s'han d'incloure tasques respecte a les tècniques de direcció més actuals i d'informàtica.

I, per últim, com a característica important a assenyalar, hi ha la possibilitat, en cada cas que sigui necessari, de crear els consells assessors que corresponguin.

Per totes aquestes raons, per la bondat d'aquest text, per l'enriquiment que, sens dubte, a través d'aquest debat que anem a iniciar hi pot introduir aquest Ple, i fent referència, una vegada més, a aquesta coincidència feliç que ens trobem davant del setanta-cinquè aniversari de l'Escola, jo demano l'aprovació d'aquesta Llei. I, parlant d'aniversari, no em puc sostreure el record que el mes de maig del 85, en la meua condició llavors de Conseller de Justícia, vaig presentar, vaig tenir l'honor i la satisfacció de presentar davant d'aquesta Cambra la Llei de Creació del Col·legi de Bibliotecaris-documentalistes, en ocasió de celebrar-se l'aniversari, el seixantè aniversari de l'antiga Escola de Bibliotecàries, primera d'Espanya, primera de l'Estat espanyol i primera d'Europa. I també recordo, el mes d'octubre del mateix any 1985, i també dintre de la titularitat de la Conselleria de Justícia, la presentació de la Llei de Creació del Col·legi de Periodistes, el primer col·legi de periodistes que es creava a Espanya i que coincidia amb el setanta-cinquè —com avui— aniversari de la creació de l'Associació de la Premsa de Barcelona.

En aquelles ocasions jo assenyalava aquestes coincidències com un motiu més perquè la Cambra es pronunciés favorable-

ment en els textos legals que presentava. I en aquelles dues ocasions vaig tenir la fortuna que ambdues lleis fossin aprovades per acord unànim dels presents a la Cambra. Jo espero que en aquesta ocasió i en aquesta felicitat coincidència la Cambra es pronunciarà també favorablement i aprovarà aquest text legal, el Dictamen de la Comissió, que jo el veig, més que com una coronació d'aquests setanta-cinc anys, dels quals l'Escola n'ha estat més de quaranta interrompuda, però, en fi, com un acte commemoratiu d'aquesta primera etapa de l'Escola, més que això, el veig com l'inici d'una segona etapa, com una embranzida que es dona a l'Escola perquè porti al funcionariat, perquè, al servei del nostre funcionariat, entri en aquesta nova etapa pels camins de la màxima eficàcia i modernitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Algun Il·lustre membre de la Cambra ha estat encarregat per la Comissió de presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Essent que no, passarem ja a debatre el text.

No hi ha cap esmena a la totalitat per tant passarem a la part dispositiva. La primera esmena a l'article primer és presentada pel Grup parlamentari Popular; és una esmena de modificació. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO *(de l'escó estant)* : Gràcies, senyor President. A partir de quan l'esmena 31 del nostre Grup, número de l'Informe de Ponència, va ser acceptada en Comissió, i a partir de quan les esmenes 15 i 40, també del Grup Popular, que parlen del Conseller titular del Departament al qual s'adscriu l'Escola es mantenen per a la seua defensa, entenem que l'intent de conservar i emparar esta primera esmena significaria un contrasentit a l'hora de mantenir les esmenes posteriors a què m'he referit, 15 i 40. Consegüentment, senyor President, anunciem la seua retirada, i també retirem l'esmena 32, que té la mateixa finalitat i la mateixa motivació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Diputat. Aleshores, passem a l'esmena número 2, que és del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, defensaré conjuntament l'esmena número 2 i l'esmena número 8, perquè ambdues esmenes fan referència a un mateix tema, que hem volgut mantenir per a aquest debat en el Ple bàsicament perquè pensem que seria bo que el Projecte de Llei, el qual ens ha presentat el Conseller de Governació, fos, en el seu article primer, adscrit al Departament de Governació, que és el Departament, en aquest moment, on es troba.

Si vostès repassen el text de l'article primer, diu que l'Escola, entre altres coses, quedarà adscrita al Departament competent en la matèria de funció pública. Això no deixa de ser una situació d'indeterminació, que pensem que no beneficia, si bé no té una importància fonamental, no beneficia la clarificació de qui és el Conseller que és competent en aquesta matèria de funció pública. Per tant, pensem que si ara és el Conseller de Governació, seria bo que l'aprovació d'aquest Projecte de Llei, el de l'Escola d'Administració Pública, en el seu article primer es digués que està adscrita al Departament de Governació,

sense aquesta indeterminació.

Aquest és el sentit de l'esmena, senyor President, senyores i senyors diputats, que quedi clarificada on està adscrita l'Escola, i no sigui necessari un acte posterior del Govern per adscriure-la a la Conselleria de Governació; és a dir, el fet de fer possible que allò que és avui una realitat, el Projecte de Llei ho pugui recollir i no quedi indeterminat.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? *(Pausa.)* L'Il·lustre Diputat senyor Pla té la paraula.

El Sr. PLA : Moltes gràcies, senyor President. El nostre Grup parlamentari, ja en ocasió del debat de la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, va tenir ocasió de tenir el debat que ara es planteja.

L'adscripció a un determinat Departament —en el cas de les esmenes socialistes, al Departament de Governació—, he de dir, en primer lloc, que crec que la posició del Grup Socialista és una posició coherent amb la que mantenia aleshores, però jo he de reiterar la posició del Grup parlamentari de Convergència i Unió a aplicar, en aquest cas també, la Llei 3, de 1982, del President, del Parlament i del Consell Executiu, en la qual es dona la flexibilitat que el Consell Executiu sigui qui adscriu les competències als diferents Departaments. És per això, en no voler col·locar per llei, d'una manera taxativa, aquesta adscripció de l'Escola, i, com diu l'article 1.1, que qui n'és competent és el Conseller que exerceix la competència en matèria de funció pública, aleshores nosaltres votaríem en contra d'aquesta esmena, tot i recordant que també hem de mantenir aquesta posició per coherència amb la normativa de què ens dotàrem en aprovar la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Passem, doncs, a votació aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena a l'article 2, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 24 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Ara, anem a votar el text del Dictamen per a aquest article.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text del Dictamen per a l'article primer ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara, passem a votar el text del Dictamen per a l'article 2, que no té cap esmena.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article segon ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara tenim l'article 3, al qual hi ha l'esmena número 3, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Senyor President, des de l'escó, i molt breument, si vostès, senyores i senyors diputats, obser-

ven l'article tercer en el *Butlletí*, la lletra c), textualment, diu : «Organitzar i impartir els cursos de formació, de caràcter no selectiu.» L'esmena és una esmena tècnica, senyor President, senyores i senyors diputats; diu : «cursos complementaris de formació no selectius», que és allò que diu la Llei de Funció Pública de com s'anomenen. Per tant, es tracta de corregir; més que una esmena de caràcter polític, és una esmena tècnica, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Algun torn en contra? *(Pausa.)* No hi ha torn en contra.

A aquest article hi ha també una esmena a l'apartat 1, lletra d), que presenta el Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Aquesta esmena a l'article 3 és una esmena de supressió a la paraula «en carrera», a l'apartat d), quan parla de les funcions pròpies de l'Escola, i és evident, i nosaltres ho entenem així, que «en carrera» pot tenir diverses lectures : acció de córrer, pugna de velocitat, línia de punts, o professió de ciències i lletres, és evident, deia, que incorporada al text del Projecte de Llei com est, no tindria altra consideració que la superposició d'un concepte d'elaboració doctrinal, sense cap significació normativa concreta.

Est és l'únic motiu pel qual se proposa la seva supressió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Algun torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Pla té la paraula.

El Sr. PLA : Moltes gràcies, senyor President. Nosaltres, escoltada l'argumentació del Portaveu del Grup Popular, votarem en contra perquè nosaltres interpretem en la voluntat de tipificar «en carrera» en aquest punt de l'article, la voluntat de circumscriure molt clarament a l'àmbit de la carrera administrativa els cursos de formació i perfeccionament.

Per altra banda, el perfeccionament i la formació permanent tenen un abast molt general, i per això considerem que afegir, fer aquest afegit «... o en carrera», que, sens dubte, ens estem referint a la carrera administrativa, que ja vàrem consagrar com un dels punts importants en el debat de la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, a fi i efecte de dotar els funcionaris d'un incentiu per al seu progrés en la carrera administrativa que fos el seu nord de realització personal, a fi d'obtenir així un acurament del seu esforç per a la seva promoció i per al perfeccionament de la seva tasca.

És per això que votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT : A aquest mateix article, hi ha l'esmena de l'apartat 2, esmena número 5, que presenta el Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ *(de l'escó estant)* : Per retirar-la, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Retirada; gràcies. Aleshores, podem passar ja a la votació d'aquestes esmenes... *(El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.)* El Molt Honorable senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA *(de l'escó estant)* : Senyor President, jo voldria proposar una esmena tècnica a una de les lletres de l'apartat primer; esmena tècnica que es justifica perquè amb la correcció lingüística, al meu entendre, hi ha hagut una modificació del sentit primitiu del text. Si el senyor President vol donar-me la paraula, intentaré explicar-ho.

El Sr. PRESIDENT : Sí, amb molt de gust, i si tingués la bondat de fer arribar l'escrit corresponent a aquesta Presidència...

El Sr. BARRERA *(de l'escó estant)* : Sí..., no tinc en aquest moment l'escrit preparat, però es tracta del següent : en el text primitiu, entre les funcions de l'Escola —que és el que estableix l'apartat primer de l'article 3— es deia : «la investigació, l'estudi, la documentació, la consulta i la publicació en matèries relatives a l'Administració.» En el text corregit pel servei lingüístic, que en realitat en Comissió no es va tenir temps d'examinar en detall, això ha estat modificat de tal manera que es diu que «són funcions», en aquesta lletra, «investigar i estudiar matèries relatives a l'Administració», i més enllà, es diu «fornir documentació», i a mi em sembla que el sentit inicial era que una de les funcions de l'Escola era aplegar documentació, però no pas «fornir-la» al primer que la demani. Em sembla que això ha estat realment —amb la millor intenció del món, segurament— un anar més enllà del que és la pura correcció lingüística, i en aquest sentit, si tots els grups hi estiguessin d'acord, proposaria l'esmena tècnica de posar després d'«investigar», «aplegar documentació», i suprimir, en canvi, més enllà en aquesta lletra, «fornir documentació».

És la lletra j) de l'apartat primer de l'article 3. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, ara, sembla que —ni cal dir-ho— és atendible aquesta presentació d'esmena tècnica. Voldria comptar amb l'assentiment de la Cambra per acceptar-la. Sembla bé? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, queda acceptada.

D'aquestes esmenes a aquest article podem fer una votació conjunta? *(Remor de veus.)* No? Molt bé, bé, doncs, separatament.

L'esmena número 3, del Grup Socialista.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'esmena número 4, del Grup Popular.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 6 vots a favor, 67 en contra i 26 abstencions.

Finalment, passem a votació l'esmena..., bé, anem, doncs, ara, a la votació del text del Dictamen.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 4, al qual no hi ha cap esmena, per tant, podem votar ja directament el text del Dictamen.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article quart ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article cinquè, hi ha l'esmena 5 bis, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Garcia.

El Sr. GARCIA SÁEZ : Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, abans d'entrar en la defensa de l'esmena en concret, voldria explicar la gènesi del perquè d'aquesta esmena, que penso que dóna sentit al que després diré.

Es tracta d'un nou article, l'article cinquè, que s'ha incorporat en el debat i en el tràmit corresponent de ponència i de comissió. És un article que respon a una esmena del Grup Socialista, i que el que pretén, bàsicament i fonamentalment en el seu esperit, és que hi hagi una comunicació, hi hagi una bona relació entre les administracions locals de Catalunya i l'Administració de la Generalitat, a fi i efecte que aquesta bona coordinació permeti el que el senyor Conseller ens explicava des de la tribuna : un mecanisme de mobilitat interna dels funcionaris entre les diferents administracions, que permeti una administració pública, una funció pública polivalent.

Aquest és el sentit fonamental d'aquella esmena. Es va aprovar en Comissió amb el vot majoritari de tots els membres d'aquesta Cambra, però amb excepció de la meua esmena que he volgut mantenir en el Ple per poder-la explicar, que diu que tot això s'ha de fer «sens perjudici de l'autonomia de les corporacions locals per a la determinació dels requeriments i dels mèrits que regiran els concursos de mobilitat.» Pensem que això és tan obvi, que ha de ser sens perjudici de l'autonomia de les corporacions locals, perquè és competència seva, que, tot i entenent que el Grup majoritari no vulgui reconèixer aquesta autonomia, i sobretot per evitar una votació en la Cambra contrària al principi d'autonomia local, retirem l'esmena, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, a aquest mateix article hi ha també, a aquest punt, hi ha també la proposta d'addició d'un nou article, presentada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Des de l'escó, senyor President. L'esmena es justifica pel mateix text : no és res més que intentar donar virtualitat al Consell Català de la Funció Pública, en el si d'aquesta Llei, tal com és establert per una altra norma legislativa del Parlament de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Alguna intervenció en contra? L'Il·lustre Diputat senyor Pla té la paraula.

El Sr. PLA : Moltes gràcies, senyor President. Procuraré amb la mateixa brevetat que ha tingut el Portaveu del PSUC en la defensa, fer el torn en contra.

Nosaltres, estudiada aquesta esmena en profunditat, creiem que hem de votar en contra perquè la voluntat que, per un costat, intenta explicitar no la trobem recollida en el text normatiu de referència. És a dir, per tal de donar compliment al que preveu l'article 14 de la Llei 17 del 85, quan l'Escola exerceixi competències i funcions previstes en els articles 3, 4 i 5 d'aquesta Llei, nosaltres trobem que contemplar els articles 3, 4 i 5 en un mateix paquet no és correcte. Nosaltres creiem que la referència que fa l'esmena del PSUC pot ser virtualment i parcialment atesa en el punt 4, i sí que en el punt 5 empararà un moment a llegir-los el que és el text legal en els punts a què

fa referència, en què pretén inspirar-se l'esmena.

Troblem en l'article 14, apartat 3, lletres e) i f) que al Consell Català de la Funció Pública —òrgan superior col·legiat de consulta, informe i proposta— se li atribueix la facultat de proposar mesures d'homologació dels programes de perfeccionament de funcionaris, per mitjà de l'Escola d'Administració Pública. Per a nosaltres és suficient el que queda recollit en aquest article i, concretament, en aquesta lletra; és a dir, que el Consell Català de la Funció Pública proposi les mesures d'homologació dels programes de perfeccionament, dels quals, posteriorment i en virtut de l'articulat de la Llei que estem debatent en aquests moments, s'elaboraran estudis que seran elevats a les instàncies pertinents.

Per tant, nosaltres trobem que aquesta esmena, que comença intentant tipificar que, per tal de donar compliment al que preveu l'article 14..., no és tal, sinó que, complint el que diu l'article 14, que el Consell Català de la Funció Pública elevi propostes a l'Escola perquè aquesta emeti estudis, aquesta és la via correcta; per l'altre costat, duplicaríem els circuits.

Després, entenem que hi ha una voluntat de vincular el Consell Català i que col·labori amb l'Escola d'Administració Pública, i, nosaltres, en això, no hi tenim res en contra, malgrat que hi votem en contra de l'esmena, perquè creiem que en l'article 14 de la Llei 17 del 85 ja queda suficientment recollit.

És per tot això, senyor President, que el nostre Grup estima que rebutjarà aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, a la votació d'aquesta esmena número 6, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 25 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per a l'article 5.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 5 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article sisè, que té una esmena número 7, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré conjuntament l'esmena 7, la 13, la número 17, la 31, la 33, la 34, la 35, i la 41, amb una mena de torn de totalitat sobre l'Escola i sobre la Llei, perquè afecten, totes aquestes esmenes, un mateix tema, que és el dels òrgans de direcció.

Senyor Bassols, lamento molt dir-li que pretenem igualar una miqueta la seva celebració amb aquesta intervenció. Una de les vergonyes que arrossega el seu govern, senyor Bassols, és l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. (*Remor de veus.*) Vostè pot repassar el *Diari de Sessions* de cada debat presupostari, i veure com el senyor Escudé i jo mateix, sovint

—darrerament ja no se n'ha ocupat ell—, hem tingut les nostres batusses sobre l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, i això seria la part anecdòtica i divertida i simpàtica de la qüestió. La que no és anecdòtica és que, com en d'altres exemples sobre l'autonomia, ens omplim la boca de conceptes que no volen dir res.

A nou anys —vuit anys i escaig— de funcionament d'aquesta Escola, a set anys i escaig de govern parlamentari a Catalunya, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, senyor Bassols, serveix de ben poc, i no serveix per a tot allò que vostè ens ha dit en el seu discurs; i repeteixo que podem fer jocs florals sobre les commemoracions i sobre el sentit que hauria de donar Catalunya a una escola, però a una escola d'administració pública; no a l'organització de seminaris, simposis, trobades a Girona, tot tipus de tasques pròpies d'un organisme que fos especialitzat a nivell universitari, sinó d'una escola de formació de l'Administració pública de Catalunya, i això, avui per avui, senyor Bassols —i senyor Pla—, si són sincers, haurien de dir que no es dona ni es produeix.

Nosaltres proposem una sèrie de correccions a la Llei, i hem posat enfilades totes les que, afectant els òrgans rectors, afecten la manera de portar l'Escola i de com podríem, mínimament, alterar aquesta qüestió. I dic «mínimament», perquè, senyor Bassols, vostè podria haver recordat que aquest tema l'arrosseguem des de la primera legislatura. A la primera legislatura ja es va presentar l'intent de legislar sobre aquesta qüestió, i, aleshores, el Grup del PSUC va formular una proposta alternativa, i era: «Volen fer una escola de debò? Fem-ne una facultat universitària, o fem-ne una institució que tingui rang paral·lel a una facultat universitària», i vostè no van mostrar interès per aquesta solució. Potser algun dels seus diputats, en els passadissos, deien que sí, que era una fórmula molt adient, que és la que estava més al dia amb els corrents europeus, etcètera, però, a l'hora de negociar i treballar parlamentàriament, no hi van mostrar cap interès. I, a l'hora de trametre novament aquest Projecte de Llei al Parlament, aquest rang universitari de l'Escola —i no agafin ara el rave per les fulles, pensant-se que volem donar-hi un rang universitari per deixar-ho a nivell d'élite o d'alta selectivitat, sinó per donar la màxima entitat als treballs sobre l'Escola d'Administració Pública de Catalunya—, vostè també el van menysprear.

Aleshores, vostè presenten un projecte de llei que, teòricament, vol ser una innovació, com deia el senyor Bassols, però jo convido les senyores diputades i els senyors diputats a comparar amb el Decret que avui serveix per regular l'Escola, i m'agradaria que el Grup del Govern ens expliqués, aquesta enorme innovació, en què consisteix, i ens ho expliqués en la línia del que diu el text i del que diu la Llei de Funció Pública de Catalunya, pel que hauria de ser l'Administració autonòmica. I vull recordar aquí que, en el debat de l'Estatut, va quedar ben palès que una de les maneres de retallar la nostra autonomia és l'aplicació de l'Estatut. I, en aquest cas, és evident que vostè, durant set anys, són responsables d'una aplicació burocràtica d'un aspecte tan important com és formar la funció pública de Catalunya.

Fins avui no passarà a la història com una empremta significativa, autonomista, la formació que s'hagi donat al gruix dels funcionaris de Catalunya a través d'aquesta Escola.

Pel que fa als òrgans, nosaltres creiem que hi havia d'haver

un consell rector, o consell de direcció de debò, i uns consells o un consell assessor, i que hi havia d'haver una responsabilitat, dins d'aquests òrgans, amb una participació de diverses entitats o diversos sectors de l'Administració i de les forces polítiques i sindicals de Catalunya.

Ens trobem que vostè ens diuen —ens ho acaba de dir el senyor Pla— que ja és suficient el que diu la Llei del 85, per exemple, pel que fa al Consell Català; continuen treballant sota mínims, senyor Pla: «ja és suficient». Què vol dir, que «ja és suficient»? Ens creiem o no ens creiem que el Consell Català de la Funció Pública té un paper a jugar en el pla de l'assessorament? I sembla que no ens ho creiem, perquè: «no, no, reduïm-lo al que ja diu allà; no cal que ho recordem aquí». Resulta, senyor Pla, que nosaltres, quan parlem d'òrgans de direcció de l'Escola, ens hem llegit els articles 3, 4 i 5, que són el gruix d'articles que diuen com s'orientarà l'Escola. Ens sorprèn que vostè ens diguin que ni per a això serveix citar el Consell Català de la Funció Pública, perquè assessorari. Però, anant encara més enllà, vostè ens diuen: «ja ho cita la Llei de la Funció Pública, en allò que hauria de fer». És que aquesta és la Llei de l'Escola! I si la Llei de la Funció Pública, en genèric, encarrega al Consell Català de la Funció Pública una funció d'assessorament, és bo que, allò que és genèric en aquella Llei, aquí ho explicitem. Ja sé que no és bo per a aquell que vol passar per mínims i deixar-ho purament i exclusivament reduït a la lletra, com fins ara, fins fa molt poques setmanes, senyor Ramon Pla, s'ha deixat reduït el Consell Català de la Funció Pública que, durant mesos, quasi dos anys, ha dormit en el somni de les lletres, o sigui, al que diu la Llei, no a la seva constitució ni funcionament.

Però encara és més sorprenent que vostè diguin —i ho ha dit el senyor Conseller en la presentació del Projecte de Llei— que aquesta Escola té un òrgan molt important que és el Consell Rector. Si més no, a la lletra, aquí ens podríem trobar en el cas contrari, que resulta que vostè aniran molt més enllà de la lletra. La lletra, senyor Bassols, diu que el Consell Rector és un òrgan de deliberació, consulta, seguiment, participació i aprovació. No regeix res, senyor Bassols! Se li consulta, delibera, pot seguir; però, de regiment, ben poc i, per tant, no ens vingui a vendre la idea que l'òrgan més important de l'Escola és el Consell Rector. L'Escola, els seus òrgans més importants, estan ben sostinguts, la paella pel mànec, pel Consell Executiu, i el Consell Rector... Fins i tot la seva composició ho demostra: vostè intenten crear un consell rector, i crearan un consell rector que té a la vora de trenta membres —ja em dirà, senyor Bassols, com pot ser de debò un consell rector amb l'entitat que vostè, amb les seves paraules, li volia donar, amb aquestes dimensions—, que duu, fins i tot, el ponent de Convergència i Unió en comissió, a arribar a dir: «És clar, possiblement és massa ampli, i possiblement caldrà crear consells assessors...» Bé, aquest «possiblement», un grup minoritari de l'oposició els el tradueix en esmenes, i els proposa que fem un consell rector de debò —diguin-li com li vulguin dir—, de debò!, amb una operativitat real, i que fem un consell assessor, o consells assessors —tant li és; podríem arribar a posicions transaccionals— que fossin aquells que deliberessin, que fossin objecte de consulta i tal. Fa nou anys, senyor Bassols, que existeixen òrgans similars per a l'Escola, amb aquest sobredimensionament, i fa nou anys que vostè també hauria de

concloure que no serveixen pràcticament per a res.

Per tant, o fem una escola, que el director i el conseller pertinents en la matèria ja la duren, o, si ens creiem que anem a crear òrgans col·lectius de regiment, fem-los operatius i amb unes capacitats i amb uns encàrrecs que poguessin donar resposta a aquestes qüestions.

Entre altres motius, nosaltres voldríem veure aquesta voluntat en el fet que el Consell Rector pogués dir alguna cosa en el nomenament i el cessament del director de l'Escola, i no som l'únic grup que ho planteja, i vostès també se n'escapen, d'això. Quan toquem punts significatius, reals, de control sobre el regiment de l'Escola, vostès tomben aquestes esmenes en el text del Projecte de Llei i m'imagino que en les votacions d'avui.

Senyores i senyors diputats, nosaltres, una vegada més —i creiem que, malgrat que aprovem la Llei avui, haurem de continuar fent-ho durant bastant de temps, i, novament, senyor Bassols, com tantes altres vegades, deixem el temps com a testimoni—, malauradament, avui aprovarem una llei que serà paper mullat, perquè, purament i simplement, en aquests aspectes no innova el que ja tenim i, per tant, no demostra una voluntat sincera de potenciar l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que seria potenciar l'Estatut d'Autonomia.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pla.

El Sr. PLA : Senyor President, senyores i senyors diputats, he escoltat amb molt deteniment la intervenció del Diputat portaveu del PSUC, i en aquest torn en contra voldria, en primer lloc, fer el torn en contra en allò que no diuen les esmenes concretament, a què ell ha fet al·lusió i que jo em veig obligat a contestar-li.

En primer lloc, em sembla, senyor Diputat, que el paper de l'Escola està, en part, en funció de com nosaltres avui regulem aquest instrument que tots diem que ha de ser molt important en el marc de la funció pública de la Generalitat de Catalunya i, per altre, no podem oblidar, quan vostè analitza si ha funcionat d'una manera o d'una altra, l'Escola, que qüestions que vostè acaba de criticar —taules rodones, seminaris...— els aprovem en el text normatiu subjecte en aquest moment a debat. Concretament, en l'article tercer està aprovat.

Això, per un costat, i, per l'altre, no podem passar aquest debat sense recordar l'àmbit competencial en què es mou l'escola, i no parlo de l'àmbit competencial de la mateixa escola, sinó de la Generalitat i, d'una manera generalista, en l'àmbit de les competències en matèria de funció pública, perquè si bé l'Honorable Conseller ha fet una referència a la història de l'Escola, jo voldria recordar que, lamentablement, en aquest moment, facultats que tenia en el període 31-39, com eren les de fer els cursos selectius per a la formació de funcionaris de cos, que avui en diuen *cuerpos generales del Estado* —secretaris, interventors, dipositaris—, nosaltres i alguns dels que estem aquí hem tingut l'honor de compartir l'estada, en el marc de l'ens local provincial de Barcelona, amb un il·lustre interventor que havia estat un dels darrers alumnes d'aquesta Escola, i crec que avui el Secretari General d'Indústria de la Generalitat de Catalunya és també una persona que ve d'aquesta Escola.

Jo crec que aquest sí que és un tema del qual no hem de defugir, que l'hem de dir. Estem parlant davant de la Cambra so-

birana del poble de Catalunya i d'aquests temes no ens en podem sostreure, però són temes que ja en el debat que es va fer fa unes setmanes aquí potser era el marc més propi de tocar-los que no jo, però em veig obligat a matisar aquest tema, crec que amb la màxima claredat de què és capaç aquest diputat.

Per altra banda, quan el senyor Ribó ha recordat —i és cert— que aquesta Llei va tenir un tràmit en l'anterior legislatura i que el Grup del PSUC feia la proposició que es vinculés a la universitat i funcionés com a escola universitària, facultat universitària, és cert, i el PSUC aquesta vegada no ha portat en el si de tota la mecànica reglamentària en el tràmit processal d'aquesta llei aquesta opció, suposo que per pragmatisme, i també jo voldria recordar que en aquesta voluntat de vincular l'Escola amb les universitats queda oberta la via del conveni, queda molt clarament regulat en la composició del consell rector la participació de les universitats, però també —i ho dic lamentant-ho, personalment, perquè en aquell moment ho vam sacrificar en nom del consens—, quan discutíem en ponència conjunta la que és ara la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, vàrem retirar nosaltres, a petició de tots els grups, una aportació que es feia —no recordo bé si era en l'article 19 o en el 21—, en la qual per vinculació entre la Generalitat, a través de l'organisme que cregués pertinent, que haguera pogut ser molt bé l'Escola, amb les universitats s'obria una porta a l'accés, a la condició de funcionari d'aquells alumnes que haguessin fet uns cursos determinats en la universitat. Nosaltres volíem vincular aquesta voluntat, no ha estat només del senyor diputat ni del seu grup parlamentari, sinó que nosaltres també podem manifestar que en el llarg dels tràmits processals d'aquesta i d'altres lleis hem demostrat aquesta voluntat.

Per altra banda, i entrant en el contingut de les esmenes que ha defensat l'Illustre Diputat, nosaltres, si més no, expressem la nostra satisfacció que totes les discrepàncies siguin les que contemplen les esmenes. Les esmenes que ha defensat agrupades el senyor Rafael Ribó són les esmenes que fan referència al consell de direcció, en el seu projecte, consell assessor, que nosaltres ho portem en el text del Dictamen, que és el que anem a defensar, doncs, com un òrgan mixt, i, si bé és cert que jo vaig dir en Comissió que era, el consell rector, un consell molt nombrós i que per buscar la seva eficàcia hauria de treballar en comissions, és cert, també és cert que vàrem acceptar una esmena que avui és la que ha quedat tipificant, en el dictamen d'aquest Projecte de Llei, l'article 10, que es puguin crear consells assessors que s'adeqüin a les comissions que vulgui; és a dir, es respecta aquesta iniciativa del consell rector, en què es vulgui dividir el treball d'aquest.

Això, nosaltres ho veiem com una aportació positiva i, al contrari, no veiem nova la seva esmena número 13, en la qual vostè ens pretén regular la composició del consell de direcció. Mirin, senyores i senyors diputats, aquesta regulació és calcada de la regulació que té la Llei 17/85, que en una altra esmena hi he fet al·lusió, de la Generalitat, quan crea l'òrgan de consulta, anomenat Consell Català de la Funció Pública, doncs, la composició del Consell Català de la Funció Pública és semblant al que intenta regular el PSUC amb la seva esmena; en lloc de tres membres del Consell Executiu, tres membres de les administracions públiques de Catalunya i tres membres de les entitats associatives dels ens locals, en aquell cas, són cinc mem-

bres de cada un; però, aquest embrancament amb tres branques més el director de l'Escola és el mateix esquema, i creiem que no ha estat precisament una aportació nova, com se'n tractava de fer creure abans amb motiu del seu discurs; discurs, per altra banda, que veig més obligat per estratègia política que un discurs alternatiu al contingut de les esmenes que he analitzat profusament.

Nosaltres, respecte a qualsevol anàlisi de dret comparat que es vulgui fer, tant en l'àmbit de l'Estat com en l'àmbit de la Comunitat Europea, no trobem similitud quant a la proposta que ens fa el Grup del Partit Socialista Unificat. Ni l'INAP, ni l'organisme autònom basc que entén i regula la matèria com nosaltres, ni el gallec, ni el valencià, en cap cas, presenten esquemes que puguin ser congruents amb el que ens fa el Grup del Partit Socialista Unificat. I no queda aquí. El Reial Institut d'Administració Pública Britànic segueix el nostre patró, l'organisme autònom de l'Escola d'Administració Pública d'Itàlia segueix el mateix patró amb diferent nom, no el de consell rector; l'anomena consell de direcció i director, res més.

En tot cas, aquesta anàlisi de dret comparat, citada aquí de passada, crec que és prou adient per veure que el Dictamen que se sotmet avui a aprovació d'aquest Ple és més congruent, fins i tot, amb el que és la pràctica en el si de l'Estat espanyol i de la resta dels països europeus; és a dir, nosaltres seguim la modernitat dels països de la Comunitat, en aquest aspecte també, ho he dit cada vegada que he parlat des d'aquesta tribuna en matèria de funció pública, quan s'han seguit normes emanades del Consell d'Europa, quan s'han seguit instruccions de la Comunitat, en tots els moments; en aquest cas, no s'han suggerit normes, però sí que hem fet nosaltres un anàlisi de com funcionen aquestes escoles d'administració pública arreu dels països europeus.

Pot haver-hi excepcions, que no deixaria de confirmar la regla, però la nostra anàlisi ens dona a nosaltres la que creiem la nostra raó per donar suport al text del dictamen.

Després, jo voldria posar de manifest el que per a mi em sembla una incongruència en les esmenes presentades pel PSUC, números 17 i 31, les quals, com ha fet al·lusió l'Il·lustre Diputat, pretenen donar al consell de direcció la facultat d'assabentar-se o de proposar el nomenament del director.

Bé, nosaltres, aquesta pràctica, creiem que és una pràctica molt heterodoxa, però, per altra banda, i això ho dic ara i m'estalviaré de dir-ho en el debat successiu, jo veig una incongruència, per exemple, en l'esmena 17, quan parla d'emetre informe al president de l'Escola sobre el nomenament del director de l'Escola en els termes establerts, quan parla després de poder cessar, proposar el cessament del director de l'Escola i, en canvi, en l'esmena número 31, punt segon, quan parla del director, ens consagra la figura del director amb categoria de director general i nomenat per a períodes de quatre anys; si per un costat el nomenem per a períodes de quatre anys, no podem proposar cessaments.

Per altra banda, i per acabar, i m'estalviarà també algun torn d'intervenció en altres esmenes que poden resultar anàlogues en el conjunt de les recollides pel grup del PSUC, jo els diré que nosaltres, respecte al nomenament de qualsevol càrrec, defensarem sempre en el si d'aquesta Cambra que sigui, com diu la Llei 3/1982, del President, del Parlament i del Consell Executiu, que sigui el Consell Executiu qui exerceixi aquesta fa-

cultat, per la via decretal, el Conseller, per l'ordre..., però nosaltres no podem deixar que els nomenaments, dins del llenguatge administratiu, puguin ser realitzats pel consell rector d'un organisme autònom... Que, per acabar, els recordaré que ens anem adonant en aquest debat, en aquest ple, que és, del qual s'està parlant, un organisme autònom de la Generalitat, i qui té la responsabilitat darrere, tan sols sigui —ho he dit en altres ocasions—, tan sols sigui per un principi de seguretat jurídica, qui té aquesta darrera responsabilitat també ha de tenir la facultat del nomenament i el cessament de la persona executiva, de la persona en cap de l'Escola.

Moltes gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a la votació d'aquesta esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena número 7, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 26 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per a aquest article 6.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest article del text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara som a l'article 7, al qual hi havia una esmena del Grup Socialista, que ja ha estat debatuda. Per tant, podem passar ja a la votació del text d'aquesta esmena.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret. *(Pausa.)* Perdó, perdó, hi ha altres esmenes del mateix article... Del Grup Popular, precisament, hi ha tres esmenes de supressió i una d'addició d'una nova lletra. Per a defensar-les, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Me referiré, en primer lloc, a l'esmena número 9, d'est article 7, i esta esmena fa referència al vot de qualitat que tindrà el Conseller a l'hora i en el moment de presidir les sessions del Consell Rector de l'Escola. I nosaltres entenem que l'expressió «amb vot de qualitat» d'entrada no té cap significació, i, en tot cas, diem que és una pràctica que emana des del més elemental principi de la raó natural. I afegeix això, que en una llei com esta, que és conseqüència directa —i jo diria que obligatòria— de la Llei de la Funció Pública i que es relaciona també amb la Llei de Bases de Règim Local —article 120—, resulta del tot innecessari incorporar el vot de qualitat com a component fonamental de caràcter auxiliar i de defensa. Però és que, a més, lo Consell Rector, constituït, com s'ha dit abans, per un total de vint-i-cinc a trenta membres, dels quals la majoria seran designats pel Consell Executiu, no té per què recolzar-se en l'element de protecció que suposa est vot de qualitat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pla.

El Sr. PLA : Sí, molt breument, senyor President. Nos-

altres, senyores i senyors diputats, hi votarem en contra, perquè nosaltres considerem que el fet de tipificar aquí el vot de qualitat, serà o no necessari —nosaltres estimem que és clarificador—, és la fórmula habitual descrita en l'article 12.1 de la Llei del Procediment Administratiu. Jo agraeixo, en aquest punt, que el Grup Popular, en les seves esmenes, ens faci la motivació escrita, que facilita molt la tasca parlamentària, i quan llegia la motivació d'aquesta esmena, a mi em dóna la impressió —i vostè ho ha reiterat amb les seves paraules finals— que s'està fent més al·lusió al text original del Projecte que al text resultant del Dictamen, perquè, en aquell text, sí que hi havia una majoria aclaparadora de participació del Consell Executiu, no ara, que després de l'entesa establerta en el tràmit de Ponència, ja, hi va haver una esmena transaccional amb què no solament es va reduir, sinó que es va deixar en el número de vuit persones del Consell Executiu que formen part del Consell Rector, i vostè deia que en són vint-i-cinc o trenta. Aleshores, nosaltres ens refermem que sembla que pot ser necessari, en algunes de les votacions, que el President tingui necessitat, per donar operativitat als acords que se sotmetin a debat, d'exercir el vot de qualitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara a la votació d'aquestes esmenes. L'esmena número 8, sembla que s'ha de considerar decaiguda,...

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Decaiguda, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : ... per tant no s'ha de sotmetre a votació. Aleshores, anem a la votació d'aquestes esmenes del Grup Popular. Podem votar-les conjuntament o no?

El Sr. CURTO : Senyor President, falta la defensa de les esmenes 10, 11 i 12.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Curto té la paraula per defensar la número 10.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Defensaré conjuntament les esmenes 10, 11 i 12, que parlen de les competències del Conseller com a President de l'Escola i fan referència també a la delegació de competències segons es desprèn de la totalitat d'est article 7.

Est article, nosaltres veiem, d'entrada, més clar les competències del President, les competències del Consell Rector, les competències del Director, les atribucions implícites però no reconegudes i la delegació d'estes competències i d'estes atribucions. I nosaltres diem que la delegació de competències o la representació ordinària de l'Escola és una cosa, i una altra cosa molt diferent són les competències del President. Per això, si s'hi fixa, senyor Diputat, les esmenes 10 i 11, que són de supressió, tenen absoluta coherència amb l'esmena 12, que reconeix —amb l'addició d'una nova lletra que proposem— que totes les competències del President seran delegables en lo Director de l'Escola o en lo Director General de la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pla.

El Sr. PLA : Moltes gràcies, senyor President. És un torn en contra molt breu, perquè el que estem discutint aquí, senyor Diputat, són qüestions de matís. A nosaltres ens sembla que el text del Dictamen del Projecte de Llei és prou clar, no apreci-

em la necessitat d'haver d'acceptar les esmenes, per altra banda clares, que presenten vostès, i sí que em permetria fer una observació a l'esmena 12.

Senyor Diputat, en el text del Projecte que va trametre el Govern es contemplava que la vice-presidència de l'Escola fos un òrgan. En el tràmit de Ponència va haver-hi unes recomanacions, que en Comissió varen prendre cos, i si bé se li consagren, al Consell Rector, l'exercici de la vice-presidència, ha desaparegut la vice-presidència com a òrgan. Per tant, nosaltres votarem en contra de les tres esmenes presentades pel Grup Popular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Podem passar a la votació. Podem fer-la conjuntament? (Pausa.) Bé.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El conjunt d'esmenes ha estat refusat per 5 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació del text del Dictamen per l'article 7. Farem, com és natural, dues votacions, una pel punt primer i una altra pel punt segon.

Els qui siguin favorables a aquest punt primer del text del Dictamen per l'article 7, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Posem a votació el punt 2, ara.

Els qui siguin favorables a aquest punt 2 de l'article 7, segons el text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per aquest punt 2 de l'article 7 ha estat aprovat per 89 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

L'esmena número 13, a l'article 8, ha estat ja defensada. A aquest mateix article hi ha l'addició d'una nova lletra, proposada pel Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Molt breument, senyor President. Esta esmena pretén, amb l'addició de la lletra f), introduir o incorporar un membre del Consell Rector, un membre del Consell Rector de l'Escola, representant de l'Institut d'Estudis Catalans. No es tracta aquí, senyor Diputat, d'intentar colar ningú, sinó que més prompte s'ha d'entendre que integrant persones procedents d'altres sectors i de naturalesa molt diferent, amb est representant s'activa i es potencia la presència de l'Institut d'Estudis Catalans.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pla.

El Sr. PLA : Sí, senyor President. Aquest Diputat, ja en el tràmit processal d'aquesta Llei, en Ponència i en Comissió, va expressar, en nom del seu Grup parlamentari, la voluntat que un dels sis experts seria una persona de l'Institut d'Estudis Catalans, que no era necessària la presentació d'aquesta esmena perquè nosaltres ho incorporéssim, havent-hi aquest compro-

mís manifest. Li ho reitero, senyor Diputat, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*) : Senyor President, davant les manifestacions de l'Illustre Diputat i a l'espera del seu compliment, retirem esta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, gràcies. Encara hi ha unes esmenes, la 15 i la 16, al paràgraf tercer, la primera del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. L'article 8, que preveu la composició del Consell Rector de l'Escola, al seu penúltim paràgraf, diu que el Secretari de l'Escola farà de Secretari del Consell Rector, i jo li voldria manifestar al senyor Pla que no hi ha cap article, ni tan sols cap paràgraf que ens digui qui és el Secretari, qui el nomenarà, quines funcions assumirà, i quina condició tindrà. Per consegüent, i sense desnaturalitzar el text original del penúltim apartat, la nostra esmena de modificació preveu quelcom tan elemental com és el sistema de designació del Secretari i les condicions mínimes per accedir a est càrrec.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pla.

El Sr. PLA : Senyor President, a les paraules del senyor Diputat, jo rectificaria que sí que el Dictamen contempla que el Secretari de l'Escola serà el Secretari del Consell Rector, però nosaltres, atesa l'exposició de l'Illustre Diputat i l'estudi de l'esmena número 55, que creiem que millora i clarifica, si més no, el text del Dictamen, anunciem el nostre vot favorable.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara hi ha, encara, l'esmena número 16, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Gràcies, senyor President. No obstant les manifestacions del Diputat de Convergència d'acceptar o votar a favor de l'esmena número 15 del Grup Popular, la nostra esmena número 16 el que pretén no és que el Secretari de l'Escola sigui nomenat per qui ha de ser nomenat, en aquest cas, el Conseller competent en matèria de Funció Pública, sinó pel Consell Rector. Donat que el Secretari de l'Escola és a la vegada Secretari del Consell Rector, pensem que el Consell Rector és el que l'ha de nomenar, a proposta del President, que és el Conseller competent en matèria de funció pública.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pla.

El Sr. PLA : Senyor President, jo em remetré a les paraules que fa un moment deia des de la tribuna, amb les quals tractava, en el torn en contra de les esmenes agrupades pel Grup del PSUC, que feien referència al nomenament del Consell Rector, del Secretari i de l'informe que tenia, per part, previ, preceptiu, que també es contempla en altres esmenes vistes en l'agrupació del PSUC. Dono per fet el torn en contra, crec que l'he fet abans d'una manera global. Els mateixos arguments hauria d'anar reiterant a cada esmena que sortís en aquesta matèria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem ara, doncs, a procedir a la votació de les esmenes.

Els qui siguin favorables a l'esmena número 14... Retirada,

sí. L'esmena número 13.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 26 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Anem ara a la votació de l'esmena número 15.

Els qui siguin favorables a l'esmena número 15, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui siguin favorables a l'esmena número 15, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat acceptada per 61 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Finalment, l'esmena número 16 és la que posem ara a votació.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 26 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació del text del Dictamen per a l'article 8.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article, ha estat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Passem ara a l'article següent, número 12, per al qual ja s'ha debatut una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, però queden ara altres esmenes. Per començar, l'esmena 36, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Senyor President, per favor, em pot repetir el número de l'esmena?

El Sr. PRESIDENT : Sí, amb molt de gust. És a la lletra c), esmena número 36; numeració antiga, 87. (*Pausa.*) Sí, número 18, del Grup Popular; una esmena de supressió. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Curto.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. L'apartat 1 de l'article 9 diu que el Consell Rector és l'òrgan de deliberació, consulta, participació, seguiment i aprovació, i després, immediatament, diu que li correspon deliberar, consultar, participar, seguir, aprovar i proposar.

A criteri dels membres de la Cambra queda si això pot entendre's com a competències i com a conceptes reiteratius, o no. I, en tot cas, vull deixar constància que «Consell», en lo sentit més ampli de la paraula, significa el cos administratiu i consultiu de les societats, i si és consell rector, significa «òrgan superior administratiu i consultiu de les societats». Per consegüent, estes i altres atribucions són inherents en lo Consell Rector, i el simple fet d'incorporar-les al text podria suposar l'exclusió d'aquelles altres competències que, sense enumerar,

també li corresponen.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra? *(Pausa.)* Passem ja a l'esmena següent, l'esmena número 20, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Lluís García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta esmena —que és una esmena que, en tot cas, ha estat contradita abans de la seva defensa, donat que el senyor Ribó feia, en la seva defensa global, això que ens ha anunciat com una mena de debat de totalitat—, un tema puntual —que ja se'ns ha contestat— és que els nomenaments, d'acord amb la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, diu que correspon al Consell Executiu, suposo que no en tots els casos —jo penso que aquest és un dels casos en el que, segurament, pot correspondre—; però el que demana aquesta esmena és una qüestió molt més elemental que tot això, i és que aquest Consell Rector, del qual forma part el President, que és el Conseller, en aquest cas, de Governació —per què ens hem d'enganyar?—, doti d'una funció important el Consell Rector, que és la d'informar preceptivament —això sí, obligatòriament— el nomenament del Director, a proposta del President de l'Escola, o sigui, del Conseller de Governació.

Una qüestió tan elemental com aquesta, una funció tan important com aquesta, i és que el nomenament del Director de l'Escola sigui un nomenament que compti amb l'informe del Consell Rector. Això obligarà, si més no, que el nomenament sigui un nomenament fet, negociat, consensuat, consultat, parlat amb els representants que hi ha al Consell Rector. I, hem de tenir en compte que al Consell Rector hi ha, d'acord amb el que hem aprovat, els representants de les associacions de municipis, els representants de les universitats, els representants del Consell Executiu, els representants de les centrals sindicals. Si és una escola de les administracions públiques de Catalunya, si aquesta voluntat queda reflectida en el Consell Rector, seria bo que el Consell Rector, aprovant aquesta esmena, pogués informar del nomenament del Director que farà, en tot cas, el Conseller de Governació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Per a un torn en contra? *(El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.)* Per una qüestió d'ordre? Digui.

El Sr. BARRERA *(de l'escó estant)* : Senyor President, jo, d'acord amb el que diu el *Butlletí* 186, l'esmena diu «nomenar el Secretari de l'Escola», i en la defensa que s'acaba de fer...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdoni, crec que hi ha una confusió. L'esmena número 19 es refereix al punt d) que diu : «informar preceptivament del nomenament del Director de l'Escola».

El Sr. BARRERA : Perdó. M'excuso, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Molt Honorable senyor Diputat. Per a un torn en contra, ara sí, l'Il·lustre Diputat té la paraula, senyor Ramon Pla.

El Sr. PLA : Em reiteraré amb l'argumentació que ja he dit en el seu moment, però voldria manifestar, i per això he pres la paraula, senyor President, que el que intenta aportar el Grup del Partit Socialista en aquesta esmena és, si més no, molt heterodox, donat que estem acostumats a veure aquests tipus

d'informes previs en tractament d'assumptes, no en nomenament de persones. Simplement manifestar i puntualitzar aquest tema, que, si més no, ens sembla inadequat, a part de l'argumentació que hem exposat abans.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Ara sí, l'esmena número 20 es refereix al nomenament del Secretari de l'Escola, que, per defensar la dita esmena té la paraula l'Il·lustre Diputat...

El Sr. GARCÍA I SÁEZ *(de l'escó estant)* : La dono per defensada, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Torn en contra? *(Pausa.)* Passem a l'esmena 21, també del Grup Socialista. Esmena número 21, senyor Lluís García, corresponent a la lletra i).

El Sr. GARCÍA I SÁEZ *(de l'escó estant)* : Senyor President n'annuncio la retirada; perquè, la hi explico trenta segons i li anuncio la retirada d'un conjunt d'esmenes. Són esmenes que, el que pretenien fer era, en pura tècnica, modificar l'ordre de prioritats de les lletres, i les he mantingudes en el debat del Ple, en la sessió de Comissió en la seva totalitat, i anuncio la retirada de l'esmena número 21, de l'esmena número 23, 24, 25, 27, 28 i 30.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ : Insisteixo que totes són de canvi d'allò que ja diu el text, d'ordre de prioritats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Ara sí, anem a l'esmena 22, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per defensar-la, té la paraula el Molt Honorable senyor Diputat, senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta esmena té dues parts ben diferents. Una primera part en la qual es proposa que el seguiment a exercir pel Consell Rector no es limiti al del pla d'activitats, sinó que compregui també el pla anual de formació dels funcionaris.

Això ens sembla que és per coherència amb la lletra e) d'aquest mateix article 9, que diu que correspon al Consell Rector aprovar el pla d'activitats, els plans d'estudis i l'avantprojecte del pla anual de formació dels funcionaris. Si realment el Consell Rector ha d'aprovar aquest avantprojecte del pla anual de formació, ens sembla que és bo també que en segueixi, que n'exerceixi el seguiment de la realització. És una qüestió no important, ben entès, però ens sembla que seria bo que hi constés.

La segona part, en canvi, té més importància, perquè proposa que el Consell Rector pugui proposar el cessament del Director.

Bé, això ens sembla que és important per les raons següents : jo estic molt d'acord amb el que ha exposat aquí el senyor Ramon Pla, que és el Conseller qui ha de nomenar el Director de l'Escola, i, evidentment qui ha de revocar-lo, si és necessari; però el Conseller només pot seguir molt de lluny el funcionament de l'Escola, forçosament, perquè té moltes altres funcions. És el Consell Rector el que, d'acord amb el text mateix de la Llei, segueix i veu com funciona l'Escola; el que es pot adonar, doncs, si, per part del Director hi ha incompetència, falta de la voluntat necessària perquè l'Escola marxi bé, o bé, en fi, qualsevol raó que justifiqui el seu canvi. Ens sembla,

doncs, molt convenient que el Consell Rector pugui proposar —proposar, simplement— el cessament del Director; el Conseller, després, decidirà informant-se com calgui, però aquesta proposta ens sembla que és quelcom que, mínimament, ha d'ésser una funció del Consell Rector.

Ja sé que se'm pot dir que no cal que això consti en el text de la Llei, que ja s'entén que una proposta d'aquest tipus es pot fer sempre. Bé, senyors, la pràctica en el funcionament de la nostra Administració demostra que no és així. Primerament, en aquest article 9, en la llista del que correspon al Consell Rector, no hi ha cap clàusula residual d'aquelles que puguin dir «podrà fer les altres coses que calguin o que cregui convenient»; és cert que al final diu «proposar les actuacions que afavoreixin el bon compliment de les funcions de l'Escola», però es limita a actuacions, i això, l'experiència ens demostra que pot ser molt fàcilment interpretat en un sentit restrictiu.

Jo voldria només donar aquí un exemple —del qual jo he tingut ocasió de parlar altres vegades en aquesta Cambra—, que és el cas del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

La Corporació Catalana, com saben, és un ens autònom que funciona com una empresa privada en molts punts de vista. El nom mateix del Consell d'Administració correspon, exactament, a la nomenclatura utilitzada per les societats anònimes.

Bé, sembla molt clar que un consell d'administració ha de tenir accés a les auditories que es puguin fer sobre l'empresa, en aquest cas, sobre la Corporació, sobretot essent un ens tan complex i que maneja quantitats tan considerables de diners. Doncs bé, com que a la Llei no es diu, d'una manera expressa, que els membres del Consell d'Administració puguin tenir accés a les auditories, la interpretació que s'ha fet és que «com que no es diu, no es pot fer», i el Director de l'ens, de la Corporació, s'ha negat a comunicar les assessories que li han demanat, les auditories que li han demanat per escrit i amb bona i deguda forma alguns membres del Consell d'Administració.

És a dir que estem seguint encara aquell vell principi de l'Administració espanyola —principi d'abans de la guerra i de després de la guerra—, que el que no està expressament permès s'entén que està prohibit. Si fóssim un país com cal, hauríem de fer al revés. I jo voldria que Catalunya fos un país com cal. Però ja que la tradició és aquesta, almenys hem constar que el Consell Rector pot proposar el cessament del Director.

És aquesta, doncs, la intenció de la nostra esmena, i demanàrem a les senyores i senyors diputats que la votessin favorablement.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra?

El Sr. PLA : Senyor President, en el tràmit de Ponència i de Comissió, nosaltres vàrem votar en contra d'aquesta esmena per considerar que el que tractava d'assenyalar podia estar recollit de forma més genèrica en el text del Dictamen del Projecte. Estudiada aquesta esmena, després de la intervenció del Molt Honorable senyor Diputat, nosaltres anunciem que la votarem favorablement perquè estimem que millorarà i clarificarà el contingut de l'articulat, i que demanarem votació separada del que diu l'esmena : «seguir l'execució del Pla d'activitats i el Pla Anual de Formació de Funcionaris», acabant aquí l'anunci del nostre canvi de vot i l'assumpció d'aquesta esmena per part del nostre Grup parlamentari.

La resta de l'esmena, on assenyala : «Si s'escau, proposar el cessament del director», crec que ja en reiterades ocasions he assenyalat, en el decurs d'aquest debat, quina és la posició del nostre Grup parlamentari. Per tant, no ho reiteraré.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'esmena número 26, del Grup Popular. El senyor Curto, si la vol defensar, té la paraula.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Se tracta d'una nova lletra a l'apartat segon, amb l'única finalitat que sigui el consell rector i no el director qui aprovi l'organització interior de l'Escola. I si bé és cert que tot ens autònom té competències d'autoorganització, i sense discutir tampoc la perfecció sobre les atribucions del director, nos semblaria, si no una falta de responsabilitat, sí una falta d'adequació de competències que, com esta, i per la seua importància, entenem que corresponen a l'òrgan superior de l'Escola.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Ramon Pla.

El Sr. PLA : Senyor President, nosaltres discrepem d'aquesta argumentació. Creiem que l'aprovació de l'organització de l'Escola ve proposada per un tràmit —assenyalat en aquest Dictamen— quan, en el punt f) d'aquest article, el text del Dictamen assenyala que «el consell rector realitzarà la proposta de l'estructura orgànica i la plantilla de personal», i, per altra banda, en un altre punt, assenyala que aprovarà l'avantprojecte de pressupost, que és el que quantifica aquesta estructura orgànica i l'esmentada plantilla de personal. Per tant, qui aprova això —i tornem a estar en un tema de discrepància en el qual fem constantment al·lusió a textos legals—, nosaltres creiem que això ho ha d'aprovar el Consell Executiu, d'acord amb l'article 81 de la Llei 3, de 1982, al·ludida reiteradament en aquest debat.

Creiem, per altra banda, que el director general exerceix la competència de l'organització interior per a la millor gestió dels serveis de l'Escola, i és en aquest sentit que nosaltres anunciem —i defensant aquesta tesi— el nostre vot contrari a l'esmena presentada pel Grup Popular.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Restaria l'esmena 29, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que ha estat retirada en benefici d'una transaccional que en el seu moment serà llegida i comentada; primer sotmetrem les altres, i quan correspongui l'esmena 29, hi donarem lectura per sotmetre-la a la consideració dels senyors diputats.

Per tant, sotmetriem a votació les esmenes ja defensades de l'article 9. La primera d'elles és la 17, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 17 ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 50 en contra i 5 abstencions.

Esmena número 18, del Grup Popular.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena número 18 ha estat rebutjada per 5 vots a

favor, 77 en contra i cap abstenció.

Esmena número 19, del Grup Socialista.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 19 ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Esmena número 20, del Grup Socialista.

Vots a favor? (*El M. H. Sr. Barrera demana per parlar.*) Per favor, un segon...

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*) : Senyor President, aquesta esmena ha decaigut, perquè no podem votar el nomenament del secretari de l'Escola, que ja ha estat aprovat abans.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Evident... Sí, sí, té tota la raó. Decaiguda.

La 21 ha estat retirada, i ara anem a sotmetre a votació, separatament, com s'ha indicat en el seu moment, l'esmena número 22; el primer paràgraf de l'esmena, que diu : «Seguir l'execució del Pla d'Activitats i del Pla Anual de Formació dels Funcionaris». Fins aquí.

Vots a favor d'aquesta esmena.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena, en aquesta part, ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

La segona part : «Si s'escau, proposar el cessament del director». Que es posin drets els diputats que estiguin a favor d'aquesta part.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

La 23, 24 i 25 han estat retirades. Correspon ara l'esmena 26 del Grup Popular.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Que hi estiguin en contra?

Que s'abstinguin?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 51 en contra i 27 abstencions.

Correspon ara, havent estat retirades la 27 i la 28, tractar l'esmena número 29, que ha estat substituïda per l'esmena transaccional que es proposa i que demano al Secretari que en doni lectura.

El Sr. SECRETARI PRIMER : Esmena transaccional article 9, apartat tercer : «El consell rector es reuneix en sessió ordinària, almenys, un cop cada trimestre lectiu, i en sessió extraordinària sempre que ho decideix el seu president o ho demana la tercera part dels seus membres.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Hi ha inconvenient que aquesta esmena sigui sotmesa a la consideració dels senyors diputats? (*Pausa.*) No havent-hi cap inconvenient se sotmet a la consideració dels senyors diputats aquesta esmena transaccional.

Vots a favor d'aquesta esmena, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Sotmetrem a la consideració dels senyors diputats el text del Dictamen per a l'article 9. (*L'I. Sr. Curto s'aixeca per parlar.*) El senyor Curto demana votació separada. De quins punts, si us plau?

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*) : Votació separada, senyor President, del punt primer.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Punt?

El Sr. CURTO : 1.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : 1, molt bé. Si no hi ha altra indicació, sotmetrem a la consideració dels senyors diputats el punt primer de l'article 9.

Vots a favor del punt primer de l'article 9, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen per a l'article 9 que es refereix al punt primer ha estat aprovat per 77 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Els punts segon i tercer, i per tant, la resta del text del Dictamen.

Vots a favor del text del Dictamen que resta, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

La resta del text del Dictamen de l'article 9 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Anem a sotmetre a la consideració dels senyors diputats el text del Dictamen de l'article 10, atès que l'esmena que hi havia ha estat retirada.

Text del Dictamen de l'article 10. Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

El text del Dictamen a l'article 10 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Correspon ara votar l'esmena número 31, corresponent a l'article 11, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Vots a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

(*El M. H. Sr. Barrera s'aixeca per parlar.*)

No, no ha decaigut, senyor Barrera, no.

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*) : ...però jo demanaria votació separada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Perdonin, havíem iniciat... Prego als diputats, li pregaria... Votació separada de quin... punt per punt, tres punts? Perdonin els senyors diputats, que havíem iniciat la votació.

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*) : Votació separada...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Punt per punt?

El Sr. BARRERA (*de l'escó estant*) : No, els dos primers poden votar-se junts...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : I el tercer separatament?

El Sr. BARRERA : I el tercer separatament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Molt bé; indicant, per tant, el suggeriment de l'Illustre Diputat, sotmetem a la consideració dels senyors diputats els punts primer i segon de l'esmena 31.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos punts, relatius a l'esmena número 31, han estat rebutjats per 27 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Punt tercer d'aquesta esmena. Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest tercer punt de l'esmena 31 ha estat rebutjat per 26 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Havent estat retirada l'esmena 32, text del Dictamen de l'article 11.

Vots a favor del text del Dictamen de l'article 11.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen corresponent a l'article 11 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ja a l'esmena número 33, d'addició, atès que la 34 considera aquesta Presidència que ha decaigut, però no la 33... Totes dues, totes dues es refereixen al Consell Assessor; per tant, han decaigut.

Passem ja a l'esmena...

(*Ll. Sr. Ribó s'aixeca per parlar.*)

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*) : Senyor President, crec que han decaigut la 33, la 34 i la 41.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Efectivament, moltes gràcies. Passem ja a l'esmena 35, corresponent a l'article 12 que, en el seu moment, ha defensat el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

La 35. Vots a favor de l'esmena 35, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 23 vots a favor, 65 en contra i 5 abstencions.

Ara anem a l'esmena número 36, que cal defensar, del Grup Popular. Per defensar-la, tot i que aquesta Presidència creu que ha decaigut.

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Eh que ha decaigut? Decaiguda. Esmena número 37...

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*) : La donem per defensada, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Defensada. Esmena 38, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula el Molt Honorable senyor Diputat senyor Barrera.

El Sr. BARRERA : Senyor President defensaria al mateix temps les esmenes 38 i 39, o millor dit, exposaria el nostre punt de vista que havia donat lloc a aquestes esmenes, i les retiraria parcialment.

En realitat es tractava, simplement, d'una qüestió de coherència en el text; és una qüestió purament tècnica sense cap altra significació. La lletra d) de l'article 12 diu : «La direcció dels serveis i la contractació, el nomenament i la direcció del personal»; com que no el qualifica, s'ha d'entendre tot el personal. I, després, la lletra i) diu : «La contractació del personal docent». Aleshores, ens semblava que, evidentment, hi havia una duplicació, i que en aquestes condicions es podia suprimir la lletra i), si es feia constar en la lletra d) que era «personal administratiu i docent». Aquesta era una solució per obtenir la coherència del text.

Hi ha una altra solució que se'ns ha suggerit, que és la d'afegir a la lletra d) «personal administratiu», i aleshores, evidentment, el text també quedaria coherent. A nosaltres ens

sembla que aquesta segona solució és perfectament acceptable, i, per tant, retirariem la segona de les esmenes que estic defensant, és a dir, la que demanava la supressió de la lletra i), i en la primera esmena retirariem la paraula «i docent», de manera que quedaria només «personal administratiu».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : «Personal administratiu»; entenc que no hi ha torn en contra, per tant, sotmetrem a la consideració dels senyors diputats, en primer lloc, l'esmena número 37, que havia restat encara en peu, del Grup Popular.

Vots a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena 37 ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 57 en contra i 30 abstencions.

Ara, correspon l'esmena 38, de la lletra d), «i la direcció del personal administratiu», perquè la resta ha estat retirada.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Com ja s'ha dit, la 39 ha estat retirada. Correspon ja votar el text del Dictamen en allò que no ha estat esmenat.

Vots a favor del text del Dictamen, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Correspon votar, ara, el text del Dictamen de l'article 13.

Diputats que estiguin a favor del text del Dictamen de l'article 13, tinguin l'amabilitat de posar-se drets.

En contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 13 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Article 14, esmena número 40 del Grup Popular. Per defensar-la té la paraula el senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Segurament recordarà l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Pla que una part d'esta esmena la va assumir, la va acceptar en Comissió, i l'altra part, que és esta que parla del conseller titular del departament al qual s'adscriu l'Escola, la va desestimar, i probablement es va tractar d'un error —que potser als dos ens va passar desapercebut— perquè si el Grup Popular avui retira totes aquelles esmenes que es referien al Departament de Presidència, a favor del conseller titular del Departament, i vostè en Comissió accepta una esmena en est sentit, lo lògic és que a la vista d'estes explicacions reconsideri la seua decisió i la vote favorablement.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ramon Pla.

El Sr. PLA : Senyor President, jo escolto amb molt de deteniment l'exposició que fa l'Il·lustre Diputat en la defensa de les seves esmenes, però jo suggeriria al Diputat que la motivació del perquè nosaltres no votem a favor d'aquesta modifica-

ció que pretén fer l'esmena davant del conseller titular del departament al qual s'adscriu l'Escola, és per una obvietat, i és que si es procedeix a una lectura de l'article 1, punt primer —ja aprovat, per cert—, ens diu: «L'Escola d'Administració Pública de Catalunya és un organisme autònom de caràcter administratiu, adscrit al departament competent en matèria de funció pública.» Per tant, nosaltres ens mantenim en la línia que hem votat de l'article 1, punt primer, que creiem que deixa clarament tipificada la situació objecte d'aquest debat.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. (*Ll. Sr. Curto s'aixeca per parlar.*)

El Sr. CURTO (*de l'escó estant*): Senyor President, per anunciar la seua retirada.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies. Per tant, podem sotmetre a la consideració dels senyors diputats el text del Dictamen de l'article 14.

Vots a favor del text del Dictamen de l'article 14.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 14 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Sotmetriem a la consideració dels senyors diputats la Disposició Transitòria, la Disposició Final Primera, recordant que ha decaigut l'esmena número 41, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i la Disposició Final Segona.

Per tant, diputats que estiguin a favor de la Disposició Transitòria i de les Disposicions Finals Primera i Segona, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Ha estat aprovada, per tant, la Disposició Transitòria i les Disposicions Finals Primera i Segona han estat aprovades per unanimitat dels presents.

Correspon ara la defensa de l'esmena número 42, corresponent a l'Exposició de Motius. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, defensaré conjuntament, senyor President, les esmenes 42 i 43, referides al paràgraf quart i sisè, respectivament, de l'Exposició de Motius.

L'esmena 42 consta d'una modificació i d'una addició. La part que el Grup Popular tracta d'afegir —i així ho vam expressar en Comissió— en absolut pretén desvirtuar lo sentit, ni del Projecte de Llei ni de l'Exposició de Motius, que en los seus apartats tercer i quart assenyalava que l'Escola, des de l'any 1914 al 24, i des de l'any 1930 al 36, va ser la segona de la seua classe en Europa, i l'única en l'Estat. I el Grup Popular diem, que, d'acord, diem que sí fins al Decret de 1959 i la Llei del 1961, de Creació del Centre de Formació i Perfeccionament de Funcionaris, que la va convertir en organisme autònom. I no farem més qüestió d'esta esmena, perquè simplement venia a reforçar lo criteri que l'Escola en aquella època, a més de complir una experiència fonamentalment i prudentment innovadora, ha sigut exemple i ha servit de base per a la configuració d'institucions posteriors de selecció i formació de funcionaris; l'article 120 de la Llei de Bases de Règim Local n'és tot un exemple.

Però sí que farem qüestió de la modificació que hem reser-

vat. «L'Escola», diu lo Projecte de Llei, «va ser la segona a Europa i l'única a l'Estat», i el Grup Popular, ja en Comissió, proposàvem substituir «Estat» per «Espanya», sense cap més importància i amb la intenció fins i tot de deixar-la sense efecte, excepte que en Comissió s'entengués que aportava major claredat a l'Exposició de Motius.

L'Il·lustre Diputat senyor Ramon Pla en Comissió va exhibir com a element fonamental de defensa del text —i crec, i ho afirmo públicament, que sense cap sentit pejoratiu, però sí que de manera espontània—, va argumentar i va dir que no li semblava oportú, o convenient, substituir «Estat» pel «mot Espanya». Anem a veure la posterior votació, senyor President, que la demanem separada, si la paraula «Espanya» és un nom propi o és un «mot» que significa *apodo*. (*Remor de veus.*)

I quant a l'esmena 43, simplement tracta de clarificar a qui va dirigida la funció de l'Escola, en tot allò que fa referència a la formació, a l'estudi i a la selecció en matèria d'administració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Per a un torn en contra, té la paraula el senyor Ramon Pla.

El Sr. PLA: Senyor President, senyores i senyors diputats, contestaré aquest torn en contra seguint el mateix ordre que ha fet el Diputat Portaveu del Grup Popular.

En primer lloc, nosaltres no podem votar l'esmena d'addició perquè seria consagrar una incorrecció que vostès han comès en tractar d'incorporar-la aquí, donat que no és fins a la creació del Centre de Formació i Perfeccionament de Funcionaris, pel Decret 1140, de l'any 59, del 9 de juliol, i el subsegüent, que el va convertir en organisme autònom, que va haver-hi un altre institut que tingués cura de la matèria que avui es tracta de regular, sinó que hi ha un precedent històric l'any 1940 amb la creació de l'Institut d'Estudis d'Administració Local, el conegut i anomenat IEAL. L'any 1940 va néixer l'IEAL, i, aleshores, nosaltres creiem que, una vegada que es pot constatar en els textos que hi ha aquest precedent, surt automàticament aquesta addició com una incorrecció que se'ns sotmet a la consideració de la Cambra.

Dit això, jo li diria a l'Il·lustre Diputat senyor Curto, amb molta cordialitat i sense cap mena d'acritud, que és exacta la moció que ha fet de la meua intervenció en Comissió. Jo, entre la tipificació que fa el Dictamen del Projecte, que anomena l'«Estat espanyol», quan parla que «l'Escola fou la primera, l'única en l'Estat espanyol i la segona d'Europa», doncs, bé, jo vaig venir-li a dir que em sorprenia —i vostè això no ho ha comentat— la motivació de major claredat, perquè tan clara és la tipificació d'«Estat espanyol», que vostè no ignorarà que és un terme unívoc, que és un terme summament emprat en les votacions realitzades en el si d'aquesta Cambra, no és avui la primera vegada que es veu això, jo expresso la meua sorpresa i perplexitat de veure que és la primera vegada que s'hi presenta una esmena, això sí, i, aleshores, jo els diria que el nostre Grup, conseqüent amb el que ha estat sempre la seva posició, votarà en contra d'aquesta esmena, sense que això sigui cap nom ni cap *apodo*, sinó deixant que la consideració d'«Estat espanyol» per a nosaltres és adient; si s'hagués dit «Espanya» no hauríem presentat nosaltres una esmena perquè digués «Estat espanyol», també ho vull fer avinent, però, en tot cas, li dic que votarem en contra tant de la part de modificació com de la part d'addició per l'exposició feta anteriorment, i l'invito

que vostè consulti si aquesta argumentació que li he fet jo, parlant de la part d'addició que pretén incorporar, és pròpia o no és pròpia; jo ho he consultat, així m'he permès de dir-ho davant d'aquesta Cambra. I pel que fa a l'altra, jo no li concediria més importància, per a mi el text ha estat perfectament redactat; el que no acabava de comprendre i segueixo sense comprendre és la seva esmena.

Bé, si obeeix a alguna estratègia, vostès ho sabran. Jo no puc fer un procés d'intencions i, en tot cas, nosaltres defensarem el Dictamen de la Comissió.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Tal com s'ha demanat, es votarà, en l'esmena 42, primer respecte al text de modificació, i després al d'addició.

Primer, el que es refereix a la modificació.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'aspecte de modificació de l'esmena 42 ha estat rebutjat per 6 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Votaríem ara, si no hi ha inconvenient, el que correspon a l'addició en aquesta esmena 42, i també a l'esmena 43.

Vots a favor, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

La part que restava de l'esmena 42, i la 43, han estat rebutjades per 6 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Correspon votar ara el text del Dictamen, corresponent a l'Exposició de Motius, als títols, i al títol.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

L'Exposició de Motius, el títol i els títols han estat aprovats per unanimitat dels presents.

Correspon ara l'opció al torn d'explicació de vot. Els grups que desitgin fer-lo..., té la paraula, en primer lloc, el Molt Honorable senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres ens felicitem de l'aprovació, per fi, d'una llei que reguli l'Escola d'Administració de Catalunya. Creiem que és una llei important, i creiem que, a través del treball de la Ponència i de la Comissió, que ha durat temps, el text inicial ha estat millorat, i és per això que hem votat la totalitat dels articles del Dictamen, i que hem votat gairebé sempre defensant els criteris que hi figuren.

Nosaltres, primitivament, havíem presentat setze esmenes, de les quals n'han quedat només quatre en el moment de la discussió en el Ple, i totes elles, per via de transacció, o d'alguna manera, excepte una part d'una, sola, han estat també acceptades en aquest debat.

Dit això, no obstant, voldria indicar algunes reserves que ens semblen òbvies : primerament, som molt conscients que, com ha posat en relleu el Diputat senyor Ribó, aquesta Escola és potser quelcom molt per sota del que seria desitjable que existís a Catalunya. Hi ha tota una sèrie de raons que ho justifiquen en aquest moment, però crec que no hauríem de renunciar a tenir algun dia una veritable escola d'administració pública que, com a funció principal, tingués la que figura ara de manera secundària en la lletra i) de l'article 3, és a dir, organit-

zar cursos que tinguin com a finalitat la formació en ciències de l'administració.

En realitat, tal com queda configurada ara l'Escola, és simplement una escola de formació dels qui ja són funcionaris : de reciclatge, etcètera. Per tant, nosaltres, coherents amb això, hauríem hagut de votar d'acord amb les esmenes que havia presentat el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat; no ho hem fet, perquè ens sembla que no serviria de res adoptar per llei un model que nosaltres creiem que és el desitjable per al futur, perquè n'estem massa lluny en la pràctica, i som molt escèptics respecte que es puguin resoldre problemes d'aquest tipus solament amb textos legals.

Creiem que el que cal és millorar l'Escola respecte a la situació actual —i això, aquesta Llei ho permet—, fer-ne una realitat viva, un centre que sigui de debò, viu per a l'estudi dels problemes de l'Administració pública, i aleshores ja vindrà el moment, segurament, de transformar-la, modificant aquesta Llei o fent-ne una de nova, si cal.

És en aquest sentit, doncs, creient que la realitat imposa adonar-se de les limitacions actuals, i que cal procedir d'una manera esglaonada i pragmàtica, que hem acceptat el marc limitat —som conscients que és molt limitat— del Projecte del Govern.

Voldria dir també que, malgrat tot, creiem que no és cert, o almenys s'allunya bastant de la realitat, el que ens deia el senyor Conseller, que amb aquest text garantim la independència i la neutralitat de l'Escola. Nosaltres pensem que, en realitat, com ha dit el senyor Ribó aquest matí, el Consell Rector no regeix res, i això és un fet, que veritablement el seu nom no correspon massa a la realitat; que, a més, l'Administració, de fet, el controla. Aquest Consell Rector és format per vint-i-nou membres, dels quals catorze són nomenats per l'Administració, no vuit, com s'ha dit, perquè, si mirem la composició del Consell Rector, veurem que hi ha tota una sèrie de persones que corresponen a càrrecs de la Generalitat o nomenats per la Generalitat i, a més a més, sis experts de prestigi també nomenats pel Conseller. Aleshores, ja sabem tots com es trien i com es nomenen els «experts de prestigi»; per tant, en realitat són catorze sobre vint-i-nou. N'hi ha prou que es pugui decantar el vot d'algun representant de l'Administració local o de les universitats, o dels sindicats i les associacions perquè l'Administració tingui majoria en el Consell Rector.

Bé, això tampoc ens sembla satisfactori : hauríem volgut que fos d'una altra manera, però, conseqüents amb aquest criteri que cal avançar pas a pas, també reconeixent que hi ha hagut un esforç per part del Grup majoritari, en Ponència, en el sentit que la composició del Consell Rector és molt més satisfactòria ara que no ho era inicialment, per això, doncs, hem votat a favor de tots els articles de la Llei, i esperem que aquesta Llei es demostrarà útil, i que serà un primer pas, com deia, que ens permetrà d'avançar en ulteriors legislatures cap a l'Escola d'Administració Pública que em sembla que tots desitgem.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Té la paraula, pel Grup Popular, el senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, vint-i-vuit esmenes presentades, de les quals nou

han estat acceptades o transaccionades, i disset mesos des de l'acord del Consell Executiu, és la història dels catorze articles que conformem la, ja, Llei Reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, només en tot allò que fa referència a l'aportació i al concurs del Grup Popular en Ponència, en Comissió i, per últim, avui, al Ple, votant favorablement tots els articles.

I en virtut de l'aprovació i entrada en vigor de la Llei de la Funció Pública, i en virtut, també, de les accions que l'Escola havia de practicar en relació amb el personal de l'Administració local de Catalunya, d'acord amb la Llei de Bases de Règim Local, tots los grups de la Cambra vam assumir en lo seu dia que —respectant lo Decret del 14 de maig de 1979, pel qual se recuperava esta institució— es feia necessària una nova regulació amb jerarquia de llei formal, que en est cas concret és l'aplicació i l'observança rigorosa del mètode en una escola de formació, de perfeccionament, de selecció i d'estudi en matèria d'Administració pública.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

I en esta rapidíssima explicació de vot se fa necessari introduir alguna reflexió que, per la seva mateixa elementalitat, exigeix consolidar de manera definitiva esta classe d'institucions, amb condicions suficients com per a responsabilitzar-se en est cas, no només dels propis interessos, sinó també vivificant tot lo sentit que constitueix el personal al servei de l'Administració pública, perquè, com demostra la història, i d'alguna manera així ho proclama l'exposició de motius, des del 1914 al 1924, del 30 al 36, i del 36 al 1979, en les més diverses circumstàncies polítiques —lo que hauria pogut ser la indeterminació i l'ambigüitat com a nota caracteritzadora—, l'Escola ha mantingut la seva configuració positiva des d'uns postulats i des d'un context jurídic ben determinat, que han fet possible avui la regulació de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, superant setanta-cinc anys de permanència fraccionada. I amb estos criteris deixem constància del reconeixement a tots aquells que, d'una o altra manera, han fet efectiva l'aprovació d'esta Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra explicació de vot?
(Pausa.) L'Il·lustre Diputat senyor Garcia té la paraula.

El Sr. GARCIA I SÀEZ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, siguin aquestes primeres paraules en l'explicació de vot de la Llei, ara ja, Reguladora de l'Escola d'Administració Pública, per deixar constància davant la Cambra de l'important treball que s'ha realitzat, de l'esforç que han realitzat els ponents d'aquesta Llei, de manera especial, òbviament, aquell ponent que té la responsabilitat, al seu darrere, de dirigir en aquesta qüestió la majoria de la Cambra. Perquè ha estat un treball llarg, un treball intens, un treball que començà, com deia aquest matí l'amic i company Rafael Ribó, al final de la legislatura passada; el 1984 quedava pendent que hi havia un projecte de llei dictaminat per la Comissió Primera d'aquesta Cambra que regulava l'Escola d'Administració Pública.

Després de les eleccions, el desembre de 1985, com recordava el Conseller, es va presentar un altre projecte de llei reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya que recollia bona part del que havia estat ja un dels treballs d'aproximació a la regulació de l'Escola, que va quedar pendent del pro-

jecte de la legislatura de 1984.

Tot i així, per tant, el Projecte, al nostre entendre, era un projecte que tenia un dèficit fonamental, un dèficit que el feia absolutament inviable des del punt de vista de la concepció del que ha de ser l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. Hi insisteixo, i ho subratllo : *de Catalunya*. I era que, com a organisme autònom —no independent, senyor Conseller, autònom— dependent del Consell Executiu, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, en la seva estructura de direcció, el que hem anomenat Consell Rector, havia de tenir garantida la presència de totes aquelles institucions a les quals va dirigida, a través de les quals l'Escola compleix les seves funcions, i això era, per a nosaltres, tan important, que va determinar que aquest Grup parlamentari presentés una esmena a la totalitat, de retorn del Projecte de Llei que estem tractant.

Per tant, partíem de pressupòsits molt allunyats. Primer, amb l'anterior Conseller de Governació, al qual, també des d'aquesta tribuna, vull retre aquesta consideració d'habilitat, quant a consideració, quant al treball fet per la Ponència, pels diferents grups parlamentaris; després, amb l'actual Conseller de Governació hem pogut resoldre el que per a nosaltres era un tema fonamental : que l'Escola, realment, fos de totes les administracions públiques de Catalunya —també de les administracions locals, sense recances—, amb voluntat decidida de fer possible una millora de l'Administració, de fer possible que la funció pública de la Generalitat de Catalunya i, per tant, tot el que són les funcions públiques —també la local— puguin tenir un instrument molt important al seu abast, per reordenar, per millorar, per impulsar el que ha de ser la modernització importantíssima de la nostra Administració.

Des d'aquesta doble dimensió, de la dimensió del que ha estat, per a nosaltres, fonamental, que ens ha permès retirar l'esmena a la totalitat, de devolució del Projecte al Govern, estem molt satisfets de la regulació que es fa en l'article 9 del Consell Rector, tot i les seves limitacions. Tot i les seves limitacions pensem que el fet que hi hagi una presència molt qualificada de les associacions representatives dels municipis, una presència molt qualificada de les organitzacions sindicals representatives en l'àmbit de l'Administració pública, només aquestes dues raons, ja, al meu entendre, a l'entendre del meu Grup parlamentari, són suficients per donar suport a aquest Projecte de Llei, perquè, si més no, és una garantia que es compta amb els sectors afectats.

No es pot dir, en rigor, que aquest Projecte de Llei, aquesta Llei ve a repetir el Decret del 79, de la Generalitat provisional; en rigor, no es pot dir, perquè en aquell moment no hi havia ni representació de les corporacions locals —cal repassar el Decret—, ni representació de les centrals sindicals, i aquests dos motius, per a mi, per al meu Grup parlamentari, ja són més que suficients.

L'article tercer recull tot un conjunt d'activitats de l'Escola d'Administració Pública, que la situa, al meu entendre, en un punt d'inflexió —d'inflexió que esperem que sigui renovada— de funcionament, de feina. És evident que abans de l'aprovació d'aquesta Llei això era molt difícil, entre altres raons perquè existia, en l'àmbit de Catalunya, una llei que era de l'any 1965, la Llei de Funcionaris Civils de l'Estat, que determinava quina era la funció d'una escola d'administració pública. La Llei 30/1984, de Mesures Urgents de la Funció Pública, i la Llei

aprovada per aquest Parlament, 17/1985, del juliol, permet i habilita que aquesta Escola d'Administració Pública pugui iniciar un nou període. Un nou període que tingui en compte el que ha de ser la necessitat fonamental : comptar amb una Administració, amb uns funcionaris, amb una Administració mòdica i moderna, desburocratitzada, capaç de fer funcionar i de prestar el que és el seu objectiu fonamental : un bon servei al ciutadà.

Si ens oblidem que aquesta Llei ha de servir fonamentalment perquè l'Administració pugui servir millor els ciutadans, haurem fet un flac favor a Catalunya.

Per totes aquestes raons, aquesta Llei té, compta amb el suport del meu Grup parlamentari, que ha votat tots i cadascun dels seus articles sense cap mena de recança ni inconvenient, perquè pensem que és un marc que possibilita l'objectiu fonamental, de millorar l'eficàcia i el servei al ciutadà, per part de l'administració, i per aquesta raó hi donem suport.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Alguna altra intervenció d'explicació de vot? *(Pausa.)* No n'hi ha més?

**Projecte de Resolució per la qual
s'acorda de presentar a la Mesa del
Congrés dels Diputats la Proposició de Llei
sobre Incentius Fiscals per a Activitats
Culturals**

Bé, doncs, aleshores podem deixar ja llest aquest debat i passar al punt següent de l'ordre del dia que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei sobre Incentius Fiscals per a Activitats Culturals i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

Aquesta Presidència té el gust d'informar que la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun honorable membre del Govern vol fer la presentació? L'Honorable Conseller de Cultura té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joaquim Ferrer) : Senyor President, senyores i senyors diputats, presentem avui, en presentar, vaja!, avui en aquest Ple un Projecte de Resolució referent, tal com s'ha dit, a Incentius Fiscals per a Activitats Culturals, crec que és oportú de dir, per començar, que ens proposem una iniciativa que s'orienta molt clarament cap a la modernització de la nostra societat i molt concretament a proporcionar-li aquelles eines que faciliten el progrés, que facilitaran el progrés per a tots els ciutadans. Aquesta és una primera constatació.

En aquest cas, és en el camp de la cultura que ens proposem que la societat catalana augmenti significativament les inversions dels ciutadans, directament, tot estimulant-ne aquesta pràctica que és, creiem, la que pot aconseguir respondre plenament al gran desafiament que significa la cultura a tots els pobles que desitgen que aquesta es caracteritza per trobar-se a l'abast de tothom, que gaudeixi d'una gran creativitat interna i que protagonitzi un intens intercanvi.

Per aconseguir aquestes tres qualitats, creiem que avui és ne-

cessària —de fet, ho ha estat sempre, però aquesta és avui la nostra oportunitat— una Proposició com la que presentem.

Per aconseguir plenament aquestes característiques, ara, a les acaballes del segle XX, en els inicis del que avui se'n diu una nova revolució tecnològica, és necessari estimular la participació de totes les energies i de tots els recursos econòmics que existeixen a cada poble. Recordem que la moderna concepció de la cultura, definida en innumbrables ocasions, òbviament, és, segons l'última definició del Consell d'Europa, «aquell conjunt dels valors que donen als humans la seva raó d'ésser i de fer.» Aquesta mateixa definició del Consell d'Europa, aprovada el gener del 84, diu que les característiques d'una cultura moderna són : és aquella que desenvolupa el patrimoni i la creació; desenvolupa les aptituds humanes; assegura la llibertat; promou la participació; encoratja la solidaritat, i construeix el futur. Òbviament, amb aquesta iniciativa parlamentària ens proposem reforçar-les totes, però, principalment, aquella que diu : «promoure la participació».

Per aconseguir plenament aquestes característiques per a la nostra cultura és necessari que continuament, constantment, d'una manera permanent, vagin actualitzant-se aquells instruments que ajuden a fer-la realitat.

Aquest era el sentit de la Proposició de Llei sobre Incentius Fiscals per a Activitats Culturals, que, en estimular la participació del ciutadà en iniciatives d'aquest camp, reforça les possibilitats de fer un gran desplegament per a Catalunya.

Aquesta necessitat deriva que considerem la cultura com una dimensió essencial per a cada ciutadà, i els béns que s'hi produeixen un dret per a tothom i un deure també per a tothom, de participar-hi.

La cultura, segons la moderna concepció que en tenim, no és un conjunt de dades estàtiques, sinó que cal que porti incorporada la necessitat d'una formació permanent, que el que fou Secretari General de la UNESCO durant molts anys, René Maheu, la qualificava dient de la següent manera : «amb la paraula permanent, la cultura com a esforç permanent», deia René Maheu, «expressem una dedicació coextensiva amb la vida; no considerem que existeixi una edat per a l'educació i la cultura i una altra per a la vida; creiem que l'educació i la cultura són una dimensió de la vida, un instrument per a aquesta i, al mateix temps, una actitud davant d'ella.»

Aquesta concepció dinàmica i democràtica de la cultura, és a dir, la renovació constant i per a tots, és el que inspirà que el maig de 1985 la Comunitat Econòmica Europea aprovés una resolució que : «recomana a tots els Estats membres que elaborin i aprovin disposicions fiscals destinades a estimular l'augment de les inversions en el camp de la cultura», el maig de 1985.

Així, doncs, sensibles a aquella Resolució, i com sia que en l'actualitat aquest Parlament no pot legislar en aquesta matèria, proposem una resolució per la qual s'acordi la presentació a la Mesa del Congrés dels Diputats a Madrid d'una Proposició de Llei sobre Incentius Fiscals per a Activitats Culturals.

Aquesta Resolució, que comprèn una exposició de motius i vuit articles, explica els objectius que ens proposem i assenyala mesures concretes per estimular les inversions als ciutadans directament en el camp cultural.

En el conjunt dels pobles i Estats que formen part directament del Consell d'Europa, la majoria ja compta amb aquesta

Llei o amb lleis semblants que estimulen aquestes inversions a través d'una sèrie de deduccions i exempcions fiscals, però a l'Estat espanyol encara no s'ha legislat sobre aquest punt, i és per això que proposem al Parlament de Catalunya que aprovi aquest Projecte de Resolució i el traslladi a la Mesa del Congrés dels Diputats, perquè s'ompli aquest buit que perjudica que aconseguim un major nombre d'equipaments i activitats culturals.

Els raonaments que inspiren aquesta Proposició de Llei es fonamenten en la concepció —ho repeteixo— que els béns de la cultura i les seves activitats són necessàries a cada ciutadà, a cada ciutadana, com ho és el de disposar d'escoles, de transports o de serveis mèdics. Aquesta és la concepció que, ja a principis de segle, un gran pedagog català, en aquest cas, Alexandre Galí, assenyalava quan afirmava: «arreu del món és un problema cabdal el de la formació dels individus, puix en la manera de ser d'aquests radica la creixença de les nacions i el progrés dels pobles», i continuava, en Galí, dient: «a casa nostra, a Catalunya, aquesta inquietud universal es constata en el neguit de reconstrucció nacional i en el desig de recuperar els segles perduts i posar-nos al mateix nivell de les nacions que ens van al davant, i tot això augmenta considerablement la nostra febre de pedagogia i cultura.»

Aquesta febre de pedagogia i cultura és el que ens obliga ara, el que ens recomana ara, insistentment, aprovar aquesta Proposició. Aquest ingent treball cal que sigui realitzat progressivament pel conjunt de la societat i, perquè ho sigui, no és suficient encarregar-ho a l'Administració, sinó que és necessari estimular la participació directa del ciutadà en la realització d'equipaments i d'activitats culturals, i això no solament per l'elevat cost econòmic que suposa, sinó, sobretot, per la participació que estimula i pel marc de corresponsabilitat que crea.

Els vuit articles que comprèn aquesta Proposició de Llei preveuen un tracte fiscal que afavoreix les inversions en el camp de la cultura i per això s'augmenta el límit de la deducció de les donacions que les empreses realitzin amb finalitats culturals, articles 2 i 3; es preveu un règim fiscal, que millora el que actualment tenen fundacions i associacions declarades d'utilitat pública, articles 1, 5, 6, i 7, i s'incentiva el patrocini dels particulars a través de la deducció de l'impost sobre la renda de les persones físiques, article 4.

Malauradament, amb aquesta iniciativa parlamentària no estem obrint ni descobrint el camí a ningú, perquè en el marc del Consell d'Europa, pràcticament tots els pobles i Estats que hi estan representats directament tenen ja una legislació d'incentius fiscals, amb l'objectiu d'estimular les inversions en el camp de la cultura.

Aquesta encara no és la situació de l'Estat espanyol, i és per aquesta raó que prenem la iniciativa des del Parlament de Catalunya, perquè es legisli adequadament, i que aquesta futura llei, que desitgem ben propera, sigui útil a tothom, i és per això que en aquest debat els demano el vot afirmatiu al Projecte de Resolució que estem tractant.

És una necessitat antiga, que cada dia es fa més evident, i que perjudica que puguem fer més ràpidament i millor el desplegament cultural. És, en conseqüència, un benefici per a tothom i, en proposar una legislació per al conjunt de l'Estat espanyol, serà també un benefici per a tots els pobles que l'integren.

Aquest era el sentit de la nostra Proposició de Llei. És una Proposició de Llei que aquí, en el marc d'aquesta Cambra, cal dir que el poble català fa tard, però que ho fem quan podem, i encara ara no podem legislar directament, sinó que hem de demanar que una altra Cambra ho faci. Però, així i tot, crec que és una oportunitat que tenim a les mans i que l'hem de prendre ja ara.

Aquesta és una responsabilitat en el conjunt d'Europa, en el conjunt del marc del Consell d'Europa, ben entès, però, com tothom pot comprendre, és una responsabilitat molt directa per nosaltres, perquè aquella febre que constatava l'Alexandre Galí, el 1910, continua existint ara a Catalunya, febre per la pedagogia i la cultura. Però, per atendre degudament, per estimular degudament la participació dels ciutadans, realment, necessitem també aquesta legislació moderna que canalitza els esforços de la societat civil.

Per tant, doncs, jo estic convençut que del Parlament de Catalunya sortirà una veu unànime per demanar al Congrés dels Diputats de Madrid la necessitat d'aquesta Llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Algun membre del Parlament ha estat encarregat de la presentació del Dictamen? *(Pausa.)* No essent així, podem passar ja al debat de l'articulat. Començarem per les esmenes a la totalitat; n'hi ha una. Aquesta esmena és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, estem davant d'una Proposta de Resolució, presentada pel Consell Executiu, per parlar d'un objectiu, amb el qual, evidentment, si féssim un referèndum al si de la nostra societat o al si de la Cambra, tots hi estaríem d'acord, que seria el d'impulsar la cultura, el d'impulsar la cultura des de la mateixa societat civil, el de crear un conjunt d'incentius fiscals al si de la mateixa societat per desenvolupar i aconseguir l'objectiu de la major socialització de la cultura i, evidentment, el Govern ens ha presentat una Proposició de Llei per presentar al Congrés dels Diputats que va en aquesta línia.

Evidentment, aquest és l'objectiu i, per tant, a partir d'aquest moment, podríem dir que hi estem tots d'acord i, per tant, fer una votació unànime i ho deixem i, per tant, presentem aquesta Proposició al Congrés dels Diputats.

Ara bé, jo voldria fer una pregunta prèvia, abans de començar a votar, i és si la Llei aconsegueix aquest, si assoleix aquest objectiu o no? Jo els haig de dir que vostès han intentat fer una còpia mal feta d'un model que ja existeix, que funciona molt bé, que el va fer el Govern socialista francès quan el Ministre de Cultura era el senyor Lang, i que aquest model, evidentment, tal com han intentat plasmar-ho aquí, s'han equivocat totalment; s'han equivocat, perquè no s'assoleix aquest objectiu, i li demostraré algunes pinzellades: perquè utilitza no el criteri de dir: incentivarem les activitats culturals, sinó que utilitzen un criteri subjectiu.

Vostès saben perfectament, i ho haurien de saber, que amb aquesta Llei s'incentivarà fiscalment fundacions que no tenen res a veure amb la cultura i que no faran cap tipus d'activitat cultural i que, per exemple, no s'incentivarà culturalment entitats. Per exemple, Òmnium Cultural no es podria acollir a aquesta Llei, no podria acollir-se a aquesta Llei. Per quina raó?

Perquè vostès l'han feta molt malament, la Llei aquesta. Vostès han agafat solament i han dit: «incentius fiscals per a les fundacions i per a les entitats declarades d'interès públic». Escoltin, és que, per exemple, hi ha moltes entitats declarades d'interès públic que no tenen res a veure amb la cultura; n'hi ha moltíssimes, la gran majoria d'entitats culturals d'aquest país, que no són declarades d'interès públic, i, per tant, no podrien acollir-se a aquesta Llei. Per tant, la Llei no serveix absolutament per a aquest objectiu.

Segona pinzellada: en els temes fiscals —que no estem solament parlant des del punt de vista de l'àmbit cultural, estem parlant de política fiscal també— s'ha de legislar amb una tècnica molt acurada, preveient que això pot provocar distorsions i, per exemple, en aquesta Proposició hi ha distorsions. Hi ha distorsions de tal manera que una societat o una persona es pot muntar perfectament la seva fundació i amagar diners per tal que apareguin després en aquesta fundació i que gaudeixin d'una situació d'un incentiu fiscal que, evidentment, no tindrà res a veure amb una política cultural, sinó que tindrà a veure amb un gaudi personal seu, amb un objectiu de lucre personal. Per tant, aquestes situacions que es creen a la Llei evidentment no es pot plantejar que es digui que assoleixin aquest objectiu. Paradigma que jo voldria constatar. Algun paradigma més: s'imaginen vostès que en aquest país es fa una llei en la qual es fa una autorització de les sales X amb una política de pressió fiscal molt alta? Doncs molt bé, vostès, amb aquesta Llei, el que estan fent és incentivar fiscalment les pel·lícules porno. (*Remor de veus.*) Vostès són conscients d'això? Home, i quan en el seu partit moltes persones han demostrat una certa *mojigateria* quan TV3 o algun mitjà de comunicació ha tret allò, pel·lícules S, imaginin vostès que han d'anar explicant pel món que aquesta llei incentiva fiscalment les sales X i el cine porno. O, per exemple, que aquesta llei incentivi fiscalment, per exemple, totes les pel·lícules de la indústria americana que, compte!, no són cultura en termes d'allò que nosaltres estem parlant, són, normalment, productes comercials i, a més, amb una indústria que és un gran negoci i que, per tant, jo no sé quin sentit té incentivar-les fiscalment.

Per tant, hi ha problemes greus que provoca aquesta Llei que nosaltres no podem aprovar, i jo vull manifestar aquí, en el Ple, una cosa que el nostre Grup ha manifestat a la Ponència i a la Comissió. Nosaltres vam dir, quan es va presentar aquesta Llei: aquesta Llei té una gran complexitat tècnica. Agafem, muntem una comissió tècnica formada per fiscalistes, per grans juristes de prestigi, per persones del món de la cultura, en la qual estem d'acord tots els grups parlamentaris, tots els grups polítics, i que aquesta comissió treballi i faci una llei que a la millor no solament ha de regular aquest article, sinó que a la millor ha de regular altres temes, ha de regular altres qüestions, i, per tant, fer una visió global de conjunt. Això, ho vam dir nosaltres a la Ponència, ho vam reclamar a la Comissió, i ho tornem a dir aquí. Però, és clar, evidentment, qualsevol persona podria dir: «Home, vostès és que demanaven una cosa que la urgència de temps, la rapidesa amb què s'havia de tramitar aquest Projecte de Llei, no donava temps per fer-ho». Escoltin, aquest Projecte de Llei està presentat el 23 d'abril de l'any passat, som a l'11 de març, han transcorregut nou mesos, nou mesos!, han tingut l'oportunitat, vostès, de fer aquesta comissió bé des del Govern o bé des del Parlament. No l'han vol-

guda fer. Jo no ho entenc, no ho entenc. Tothom, i especialistes que hi ha en aquest país que hem consultat nosaltres, tothom veu problemes tècnics molt greus en aquesta Proposició de Llei. Per què no s'ha muntat la comissió? Això, ho hauran d'explicar vostès. És que no hi ha hagut voluntat política? Segurament, quan durant nou mesos no l'han volgut. Nosaltres els vam demanar: o bé congelen la Llei o bé retiren la Llei i munten aquesta comissió. Tant se valien les dues fórmules, però vostès no ho han volgut fer.

Per tant, jo tinc la impressió, a partir d'aquesta manca de voluntat política, que vostès han volgut més fer una operació publicitària, d'imatge, de maquillatge polític, que tenir una voluntat de fer una Proposició de Llei ben feta i que tingués en compte tots els aspectes fiscals d'incentiu de la cultura. I, a més, perquè en aquesta Proposició de Llei s'han de tenir coses en compte, s'han de tenir coses en compte com, per exemple, que hi ha una Llei de Patrimoni, que aquesta Llei ja comença a anar en aquesta línia, i que ara hi ha una nova llei, que s'està discutint en el Congrés dels Diputats, que és la llei de donacions i associacions, que ara s'introduirà una esmena que s'està discutint en el Congrés dels Diputats, amb la qual s'incentivarà fiscalment les entitats culturals, no solament les fundacions o les entitats d'interès públic, sinó totes les entitats culturals, que es declararan exemptes de l'impost de societats.

Per tant, aquesta línia s'ha començat. Treballem, anem més al fons i plantejem un model global correcte, que eviti tots els problemes que he comentat. Per tant, i acabo, dues recomanacions: jo demanaria al Govern que quan faci les lleis les faci ben fetes, perquè aquesta Llei no sembla feta per un grup de tècnics o de persones del conjunt de persones com abans he anomenat, sinó que sembla més feta per un govern que tingui alguns interessos o que defensi els interessos dels evasors fiscals, eh?, aquesta és la impressió que dona quan un llegeix aquesta Llei, dona més aquesta impressió, que no que estigui feta pensant per incentivar culturalment. I, segon, jo crec que aquest Govern, aquestes lleis, se les haurien de llegir —jo m'imagino que el Conseller de Cultura no ha de ser un gran fiscalista, però m'imagino que el Conseller d'Economia té els seus especialistes— i que se l'haurien de mirar. Jo el que no entenc és com aquesta Llei ha passat per aquest Govern. I, en tot cas, un petit consell al senyor Conseller de Cultura: a vostè li preparen molt bé els discursos, però que li preparin millor les lleis, que li preparin millor les lleis, perquè en això és amb el que es demostra un gran governant, no solament amb discursos i amb grans frases fent grans citacions, sinó també a les seves lleis i a la seva obra de govern, que això és l'important.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Sanclimens.

El Sr. SANCLIMENS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, tal com diu el preàmbul, l'objectiu d'aquesta Llei és d'impulsar la participació del sector privat en el finançament de la cultura, objectiu que no pretén en absolut alliberar els poders públics de les responsabilitats que, en el camp de la cultura, els assigna l'article 44.1 de la Constitució, sinó que, al contrari, representa un esforç que els poders públics fan per tal d'incentivar l'increment de la vida cultural.

I argumentaré seguidament sobre el text del Projecte per demostrar-los que el contingut tècnic, jurídic i fiscal ha estat curosament estudiat. Els articles 2 i 3 del Projecte estan, en

certa manera, inspirats en les mesures que s'han adoptat recentment a França per incentivar el mecenatge cultural. L'article 2 augmenta el límit de la deducció de les donacions que les empreses realitzen amb finalitats culturals. L'article 3 estableix, per tal que quedi perfectament fixat i no depengui de la interpretació que es faci en cap moment de l'article 14.f) de la Llei d'Impost de Societats, que les quantitats que les empreses destinen a activitats de caràcter cultural o social per a l'obtenció d'un resultat de promoció de l'empresa tindran, a tots els efectes, la consideració de despeses de publicitat. Aquests dos articles fan, doncs, referència a dues de les principals vies en què, tradicionalment, s'ha canalitzat el finançament privat de la cultura: les donacions pures, el mecenatge en sentit estricte i l'«exponsori» o apadrinatge, és a dir, les despeses que persegueixen un profit per a la imatge de l'empresa.

Els articles 1, 5, 6 i 7 del Projecte tenen l'objectiu de millorar el règim fiscal de les fundacions i associacions declarades d'utilitat pública. Els tres primers es poden veure afectats per la futura llei de l'impost sobre successions i donacions. En concret, si aquesta llei es promulga en els termes del Projecte que actualment es tramita al Congrés dels Diputats —cosa no gens segura, atès que fa cinc anys que es parla ja d'aquest Projecte—, l'article 6 del nostre Projecte podria, llavors, resultar innecessari. No així l'article 5 ni, especialment, l'article 1, que, en cas de prosperar l'actual text de la llei de l'impost sobre successions i donacions, podria assolir una importància vital, ja que l'esmentat text estableix que els ingressos que les associacions i fundacions rebin provinents de donacions tindran el tractament fiscal d'incrementos patrimonials gravables per l'impost sobre societats. L'article 7, no afectat pel Projecte de Llei de l'impost sobre successions i donacions, estableix a favor de les associacions i fundacions d'utilitat pública, l'exempció de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys, exempció que pot tenir una gran transcendència per a aquestes entitats.

L'article 4 del Projecte pretén incentivar el mecenatge dels particulars mitjançant la reimplantació de la deducció a l'impost de la renda sobre les persones físiques de les donacions de qualsevol tipus —no només, com ara, les donacions de béns integrats del patrimoni històric—, realitzades en favor de l'Administració o per associacions i fundacions. Aquesta deducció va existir fins l'any 1983, es va reduir al 10% l'any 1984 i va ser suprimida l'any 1985.

Finalment, l'article 8 declara exempts de l'impost sobre la publicitat els cartells de propaganda sobre cine, teatre, música, dansa, arts plàstiques i edicions literàries, mesura recomanable per tal d'afavorir la màxima difusió de les produccions artístiques i culturals.

És per tot això que nosaltres considerem apropiats aquests articles, tota, tota la Proposició de Llei, i, per tant, votarem en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Ara, aquesta Presidència donarà la paraula als altres grups parlamentaris perquè fixin llur posició, en intervencions que no poden passar de deu minuts.

El Grup Mixt té alguna intervenció? (*Pausa.*) No. Bé, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya? (*Pausa.*) Perquè parli en nom d'ell, tinc el gust de donar la paraula al Molt Honorable senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup parlamentari, al seu dia, va prendre coneixement amb interès i satisfacció del text de la Proposició de Proposició de Llei, presentada pel Consell Executiu, sobre Incentius Fiscals per a Activitats Culturals. Lamentem, de totes maneres, que la seva tramitació, com s'ha dit, hagi estat excessivament llarga, i que aquesta tramitació llarga no hagi significat un perfeccionament tècnic total, com nosaltres hauríem desitjat.

De totes maneres, és una excel·lent iniciativa, que té com a objectiu la potenciació del mecenatge cultural per mitjà d'algunes exempcions i deduccions fiscals, totes elles, al nostre judici, amplament justificades. Evidentment, som conscients de la dificultat de la qüestió que es posava en relleu ara fa poc, amb la defensa d'aquesta esmena a la totalitat, i ben abans que mesures d'aquest tipus fossin adoptades a França eren vigents, per exemple, als Estats Units, i és cert que han significat una de les vies d'evasió fiscal, en molts casos, perquè realment les donacions en favor de fundacions, per exemple, han resultat difícils de controlar en la pràctica, especialment quan són fetes no en espècies sinó, per exemple, en obres d'art.

Però, en fi, tot això són detalls, detalls que esperem que de mica en mica s'aniran resolent, i el que ens ha guiat, a nosaltres, en el nostre vot en Comissió i ens guiarà també en el nostre vot en el Ple, és el conjunt de la qüestió i la necessitat de plantejar el problema davant de les Corts de l'Estat.

És un fet que la Constitució Espanyola vigent parla molt de cultura, i diu que hi ha un deure dels poders públics de promoció d'aquesta cultura; però la traducció pràctica d'això no ha tingut lloc encara com seria necessari; i per això ens sembla una bona iniciativa que el Parlament de Catalunya es pronunciï i indiqui una fórmula, una via, per la qual aquesta protecció i promoció de la cultura pot realitzar-se.

D'altra banda, nosaltres som partidaris d'utilitzar, sempre que calgui, aquesta via d'iniciativa legislativa que la legalitat actual ens dona, perquè entenem —i ho hem dit moltes vegades— que el nostre Parlament i el nostre Govern no poden considerar que els és aliè res que afecti Catalunya d'alguna o altra manera, i que la nostra actuació no s'ha de limitar a la gestió de l'autonomia, si precisament les lleis ens donen possibilitat d'actuar també d'una altra manera.

Bé, és evidentíssim que la pretensió d'obtenir alleujaments fiscals, amb la finalitat d'afavorir iniciatives i activitats culturals, està àmpliament justificada i està perfectament dins del marc del bloc constitucional. El que és d'estranyar és justament que no s'hagués fet encara res en aquest sentit en les Corts de l'Estat.

Nosaltres, doncs, com que ens semblen totes les propostes raonables votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat, per bé que som conscients que algunes de les crítiques que han estat exposades en la seva defensa són vàlides; solament creiem que del que es tracta és de plantejar el problema i que aquests defectes —que certament existeixen— poden ésser corregits en el tràmit en el Congrés dels Diputats i el Senat, i que el fet que el Projecte no sigui tècnicament perfecte no és obstacle perquè es pugui tirar endavant.

Que aquest criteri, d'altra banda, el tenim en aquest tema i en altres temes també. Per exemple, jo voldria aprofitar aquesta ocasió per estranyar-me d'aquest cas insòlit que una

proposta d'aquest tipus relativa a la memòria del segon President de la Generalitat restaurada, del President Lluís Companys, sigui retinguda en aquest Parlament sense donar-li tràmit perquè potser la fórmula jurídica que es proposa no és perfecta. Potser sí. Però del que es tracta és de plantejar-ho davant les Corts de l'Estat, amb l'esperança que allí ja es trobarà la fórmula jurídica perfecta. I també, en aquest cas, creiem que, malgrat que moltes crítiques siguin justificades, s'ha de tirar endavant.

Tenim encara una altra raó per fer-ho, i és la gran importància que creiem que tenen per a Catalunya totes les qüestions que afecten la cultura. És no solament d'un punt de vista general, sinó tenint en compte la significació especial que per a la identitat nacional catalana tenen les qüestions culturals, que una llei d'aquest tipus ens sembla encara més necessària i més urgent. Raó de més, doncs, de no diferir, almenys, el fet de plantejar la qüestió. I si bé no tenim gaires esperances que aquesta proposta sigui presa en consideració a Madrid, el que sí que creiem és que almenys servirà d'esperó perquè el Govern de l'Estat presenti algun projecte de llei similar.

El Sr. PRESIDENT : Prego a la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. BARRERA : Evidentment som conscients que amb això no es resolen els dèficits culturals del país, i molt menys encara els grans dèficits culturals de la cultura catalana, però tot el que sigui un pas endavant ens sembla bo i convenient en les presents circumstàncies.

Per tant, doncs, repetint el que ja he anunciat, nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena de retorn al Govern.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, quan he vist que sortia a defensar aquest Projecte el Conseller de Cultura me n'he alegrat, perquè respon a una concepció instrumental de la qüestió fiscal. La qüestió fiscal no és mai una qüestió que té, o hauria de tenir entitat per si mateixa, sinó pels objectius que persegueix; i en aquest sentit, quan el Conseller ens parlava de la moderna concepció de la cultura i de les qüestions que ve a resoldre o que intenta venir a resoldre aquesta Llei, jo, personalment, me n'he alegrat. Però crec que també l'explicació que ens ha donat evidencia els principals problemes que planteja aquesta Llei; que ve, aquesta Llei, a imposar la participació del sector privat en el finançament de la cultura, i tenint en compte factors —i ho diu l'Exposició de Motius— com el pluralisme, la dinàmica social i la participació.

Nosaltres estem d'acord amb l'objectiu polític global d'aquesta Llei. El que tenim és la impressió que aquesta Llei no serveix prou bé i, fins i tot, algunes vegades pot servir en sentit contrari a aquests objectius. Hi insisteixo, estem d'acord amb aquests objectius, però aquesta Llei pot deixar escletxes per on pugui escolar-se la regressivitat fiscal i —com ha dit abans un altre company— el frau fiscal.

Les lleis fiscals són lleis —jo no sé si forçosament tan complexes com són en realitat—... les lleis fiscals són un entramat, una filigrana no sempre ben resolta però sempre complexa i, al mateix temps, delicada. És com una construcció feta —ja ho deia a la Comissió— amb cartes, amb un joc de cartes.

És molt difícil treure una d'aquestes cartes, és molt difícil afegir-n'hi una més, és molt difícil modificar una d'aquestes cartes sense que aquest edifici, sense que aquest entramat del sistema fiscal s'enfonsi; i jo crec que això és el que..., és el principal problema que planteja aquesta Llei.

I aquest no és un problema tècnic, o almenys no és un problema eminentment tècnic —també és tècnic, però no és eminentment tècnic. Les lleis, evidentment, són un tema polític, però nosaltres entenem que, en un tema tan complex i tan delicat com aquest, cal escoltar els experts, i nosaltres els hem escoltat, aquests experts, i el que ens han dit és que aquesta Llei presenta problemes, i presenta perills, perills de tipus polític : això que deia que pot obrir les portes a la regressivitat fiscal. Pot obrir, i dic «pot», no «obre», forçosament, però pot obrir les portes al frau fiscal. I que, tècnicament, jurídicament, és una llei que presenta una certa incoherència, aleshores, en aquest conjunt, en aquest entramat de tot el sistema jurídic-fiscal que té el nostre país —hi insisteixo— és excessivament complicat.

Nosaltres hem pensat que l'objectiu de les lleis que portem aquí, no sabem si és fer veure que es fa —que és un objectiu polític, per altra banda, al qual ja comencem a estar acostumats—, o si l'objectiu polític és fer ben fetes les coses perquè arribin a bon fi, perquè puguin reeixir.

Nosaltres pensem que aquesta era una llei que estava ben intencionada en el seu origen; que els grups que hi hem fet esmenes —perquè nosaltres hi hem fet una quantitat d'esmenes parcials, a les quals després em referiré— també, inicialment, teníem una molt bona intenció. Nosaltres hem agafat legislació comparada, hem vist la legislació francesa, l'alemanya, la italiana, les orientacions que dona la Comunitat Econòmica Europea en aquests temes, tot això ho hem mirat, i aleshores vam presentar unes esmenes, també amb molt bona intenció. I, sincerament, senyores diputades i senyors diputats, aquest Diputat els ha de dir que les nostres esmenes no milloren un text que desgraciadament no es pot millorar; hi ha textos que sí que es poden millorar, perquè tenen una base, i hi ha textos que no es poden millorar, i aquest és un text que —i ho dic amb tota sinceritat— les nostres esmenes no milloren —fins i tot les que vostès han acceptat—, no milloren, i després em referiré al perquè.

Sorprenentment, la majoria de les esmenes que ens han acceptat són de supressió. És curiós, això : a totes les esmenes que nosaltres fèiem de supressió, s'hi han agafat, perquè, és clar, efectivament, eren unes esmenes que al que venien era a reduir, a minimitzar aquesta Llei, a fer veure que tocava —sota l'excusa de tractar com a incentius fiscals a activitats culturals certes activitats—, en realitat tractava temes que no tenien res a veure amb l'activitat cultural. I aquestes esmenes ens les han acceptades, afortunadament, en Comissió. Per què? Perquè al que venien era a minimitzar l'abast d'aquesta Llei, que nosaltres demanàriem que fos, que es minimitzés encara molt més, simplement que es retirés, que s'estudiés de nou, que es medités millor aquesta Llei i que es tornés a portar aquí.

Nosaltres —queden dues esmenes, que ja les discutirem quan arribi el seu moment—, la nostra posició en l'esmena a la totalitat serà d'abstenció, perquè —hi insisteixo— nosaltres estem d'acord amb l'esperit de la Llei, no estem d'acord amb

com s'orquestra aquesta Llei. Pensem que aquest és un Projecte de Resolució que segurament avui, aquesta tarda, aprovarà aquest Parlament, però que aquest Projecte de Resolució s'acabarà aquí. No s'hi val, a dir : «No, és que al Congrés dels Diputats, a Madrid, ja presentaran esmenes i el milloraran». Jo diria que hauríem de ser més responsables i, quan nosaltres presentem un Projecte, sempre tot és millorable... de vegades, ja he dit que aquest no ho és, però, suposant que ho fos, jo crec que partiríem d'un mal esperit dient : «No, no, ja està bé així, portem-ho allà i ja el millorarem allà». Jo crec que aquest és un mal sistema : tècnicament, portar lleis des dels Parlaments autonòmics —i, molt en concret, des del Parlament de Catalunya— al Parlament espanyol, tan mal elaborades com aquesta, jo crec que és un mal precedent : no estem fent un favor a les autonomies, en portar lleis com aquesta al Parlament espanyol. Jo crec que avui s'aprovarà aquest Projecte, però que això s'acabarà aquí : això és un Projecte, senyores diputades i senyors diputats —i potser m'equivoco— que no passarà de Projecte, és un *nasciturus* que, tal com està, no veurà mai la llum del *Butlletí Oficial de l'Estat*. I això és una llàstima, perquè l'intent mereixia millor sort.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè intervingui en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, de l'argumentació per justificar l'esmena de retorn d'aquesta Proposició de Llei al Govern es pot deduir que el Grup Socialista està d'acord amb els objectius fixats a l'Exposició de Motius.

L'adequació del contingut concret dels vuit articles de la Proposició als objectius abans exposats es pot discutir, evidentment. Nosaltres estem d'acord que, des del punt de vista formal, el Grup Socialista té raó, però, en el fons, acceptar-ho ens portaria a no començar; i nosaltres, en sentit contrari, en canvi, aniríem molt més enllà, pel camí de les desgravacions i els avantatges fiscals. Però hem de ser conscients que estem començant, tot just, a obrir una porta que en altres països està oberta de bat a bat, i no es pot fer tot de cop. El text que es proposa és moderat, i així ha de ser si volem que tingui possibilitats de prosperar en el Congrés dels Diputats.

Si el que la Proposició de Llei pretén és fomentar, per la via d'un tractament fiscal favorable, el mecenatge cultural per part de societats privades, o de la societat civil, o persones individuals, persones naturals, penso que les modificacions concretes al nostre ordenament tributari que l'articulat proposa són, en gran part, coherents i es poden assolir i portar a un grau de notable eficàcia.

El que sorprèn és que el Grup Socialista demani la devolució d'aquest text al Govern per falta d'adequació a aquests objectius i després, en canvi, a les esmenes parcials, proposin modificacions que, es mirin com es mirin, no fan sinó allunyar més i més la possibilitat d'assolir els fins projectats en l'Exposició de Motius, que vostès sembla que comparteixen i que nosaltres entenem que potser no.

Per a nosaltres, la Proposició de Llei podria ser més atrevida en el camí que enceta; però, en canvi, per un altre cantó, entenem que és un bon començament. I potser la veritable raó d'oposició a aquesta Proposició de Llei només s'explica precisa-

ment pel rebuig a la filosofia que l'inspira. El text que avui es debat respon al model polític definit molt nítidament; s'inseix dins d'un model cultural que, probablement, no sigui acceptable per altres partits.

El que es persegueix amb aquests tipus d'incentius fiscals és, en primer lloc, fomentar una relació directa entre la societat civil i el món de la cultura, en detriment, com es pot comprendre, de l'Estat interventor. Es tracta que el sector privat assumeixi també competències en l'assortiment de béns culturals. Als Estats Units, on aquest model ha assolit un més alt grau de desenvolupament i ha donat millors fruits —i és per això que ho posem com a exemple—, l'Administració, per exemple, no té recança a alleugerir de càrregues fiscals les empreses privades o la societat civil, en general, en la mesura que patrocini activitats de tipus cultural.

El que es pretén és que, en lloc de ser l'Estat qui prengui una sèrie d'opcions culturals, sigui el sector privat que dugui a terme una bona part d'aquesta acció. És a dir que la política cultural es vagi emancipant d'un Estat intervencionista, i sorgeixi més aviat de les exigències i preferències de la societat actual.

Com que l'esmena a la totalitat està, des del nostre punt de vista, en direcció oposada a aquesta filosofia, nosaltres no podem donar-hi suport, i la votarem en contra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Acabat al debat, caldrà passar a la votació de l'esmena a la totalitat.

Els il·lustres membres de la Cambra que hi estiguin d'acord, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 71 en contra i 2 abstencions.

Per l'hora que és sembla que seria aconsellable d'anar a dinar; per tant, se suspèn la sessió, per reprendre-la a dos quarts de cinc.

Se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i dos minuts.)

La sessió es reprèn a les cinc de la tarda i set minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vicepresident Primer, l'I. Sr. Secretari Segon, la I. Sra. Secretària Tercera i l'I. Sr. Secretari Quart. La Mesa és assistida per l'Oficial Major, l'Oidor de Comptes i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

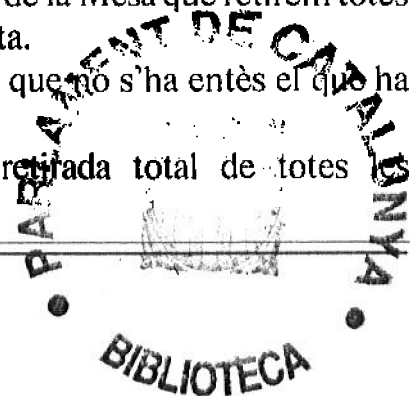
El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Entrem ara a la discussió de les esmenes puntuals. La primera esmena és a l'article 1, i és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya; és una esmena de supressió. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*) : Senyor President, per comunicar al senyor President de la Mesa que retirem totes esmenes parcials del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT : Perdó, és que no s'ha entès el que ha dit.

El Sr. SANTIBURCIO : La retirada total de totes

esmenes.

El Sr. PRESIDENT : De totes?

El Sr. SANTIBURCIO : De totes les esmenes parcials.

El Sr. PRESIDENT : Bé, moltes gràcies. *(Rialles.)* Aleshores, vol dir que com que no hi havia cap altra esmena a l'article 1, podem passar ja a la votació del Dictamen per als articles 1 i 2; evidentment, l'1 i el 2.

Anem, doncs, a sotmetre a votació el Dictamen per als articles 1 i 2.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ *(de l'escó estant)* : Perdó, senyor President. A l'article 2 hi ha un paràgraf que hi ha una esmena del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT : Sí, és veritat. Sí, només l'article 1.

Bé, doncs, els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 1, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 1 ha estat aprovat per 71 vots a favor, 20 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a l'article 2, que té una esmena del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor... *(Pausa.)* Ha estat retirada. Doncs, aleshores, queda la número 4, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el paràgraf segon de l'article segon té la següent redacció : «donaciones con finalidad específicamente cultural .» Aquesta especificitat entenem nosaltres que no pot venir donada o determinada per la finalitat en si, donat que si fos d'aquesta manera no caldria més que dir «con finalidad cultural».

Es pot interpretar l'exigència com una referència a l'objecte, amb la qual cosa no estem d'acord, ja que tots els objectes, ja siguin diners, valors o immobles, o, com diem en la motivació, qualsevol tipus d'actius, poden afectar una finalitat cultural.

És per això que nosaltres proposem una nova redacció, que tingui en compte qualsevol objecte, sempre que aquest tingui una única i expressa finalitat de tipus cultural.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Sanclimens.

El Sr. SANCLIMENS : Gràcies, senyor President. Bé, nosaltres considerem correcte l'actual redactat, sense l'afegit que proposa el Grup Popular, tota vegada que podria ser objecte d'interpretacions ambigües, i precisament el text actual que nosaltres proposem ens mereix tota la confiança.

Per tot això, no acceptem aquesta esmena de modificació.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, a sotmetre aquesta esmena a votació.

Els qui siguin favorables a l'esmena número 4 de l'article 2, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 69 en contra i 22 abstencions.

Ara anem a la votació del text del Dictamen per a aquest article 2.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 2, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article ha estat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Passem a l'article 3, que té una esmena que és del Grup Popular, esmena número 5. Esmena número 5, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup proposa la supressió d'aquest article, perquè, estant d'acord amb la Proposta o amb la redacció i amb la intenció que la motiva, no entenem per què la Llei ha de donar la definició de «promoció». De fet, les lleis fiscals no incorporen normes definitòries, i entenem que aquesta és una excepció, i, per un altre cantó, l'única forma que hi hauria d'entendre que fos necessària aquesta norma definitòria seria quan el sentit del terme, a efectes fiscals, és diferent del sentit vulgar o de com s'entén normalment un terme.

No és aquest el cas, donat que «promoció» vol dir exactament el mateix en la norma legal o fiscal que ho entenem d'una manera corrent i vulgar. És més, la definició proposada incorpora una correlació entre la despesa de promoció i el resultat promocional. Nosaltres entenem que aquest és un concepte molt subjectiu, molt discutible, i, per consegüent, molt difícil d'avaluar en el seu moment, i, per consegüent, més que una facilitat el que esdevé és un entorpiment. Per a nosaltres la definició és objectable, com he dit, amb la redacció proposada, i, a més, creiem que és totalment innecessària. Per això en demanem la supressió.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Sanclimens.

El Sr. SANCLIMENS : Gràcies, senyor President. Nosaltres, precisament, considerem necessari i imprescindible mantenir aquest article 3 del Projecte, per tal de poder clarificar les despeses, que poden ser considerades de publicitat o promoció. Tot ampliant aquest concepte, no tan sols als productes sinó també a la imatge de la marca d'empresa, és a dir, publicitat i promoció i ampliació i imatge de marca de l'empresa.

Per tot això considerem viable aquest article 3, i no els acceptem l'esmena que vostès proposen.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem, doncs, a sotmetre a votació aquesta esmena número 5, a l'article 3.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 70 en contra i 26 abstencions.

Tenint en compte que l'altra esmena que hi havia a aquest article ha estat retirada, podem passar a la votació del text del Dictamen. Es posa a votació, doncs, el text del Dictamen per a l'article 3.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 3 ha estat aprovat per 69 vots a favor, 27 en contra i 3 abstencions.

Passem ara a l'article 4, que té una esmena, o on subsisteix una esmena, del Grup Popular, número 8. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres entenem que el millor era mantenir el mateix tipus de percentatge en totes les deduccions que responien a l'impost sobre la renda de les persones físiques. De totes maneres, el 15% tampoc creiem que tingui una argumentació substancial per defensar-lo, per la qual cosa retirem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula... S'ha retirat. Aleshores, anem a la votació del text del Dictamen.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen... (*Ll. Sr. Lucchetti demana per parlar.*) Digueu, si us plau.

El Sr. LUCCHETTI : Crec que a aquest article 4 també hi ha una esmena d'addició, del Grup del PSUC.

El Sr. PRESIDENT : És un nou article.

El Sr. LUCCHETTI : Ah, és un nou article?

El Sr. PRESIDENT : És un nou article, sí. Bé, els qui siguin favorables al text del Dictamen per a l'article 4, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'article 4 ha estat aprovat per 69 vots a favor, 24 en contra i 3 abstencions.

Ara, anem a l'esmena 9, que representa l'addició d'un nou article, que és del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, molt breument. Aquesta és una esmena de tipus cautelar, que pretenia afegir un nou article mitjançant el qual, al començament i al final de les exempcions, les societats que gaudissin d'aquestes excepcions haguessin de presentar forçosament un balanç a l'inici de l'exempció i al final de l'exempció, un balanç on figuressin els béns de capital amb les seves valoracions parcials al més detallades possibles. Això no és un invent —hi ha poques coses a inventar en aquestes matèries—, això és quasi una còpia literal de l'article 13.4 de la Llei d'Impostos de Societats de la República Federal d'Alemanya. Ens sembla una mesura cautelar útil i important, que no significaria un cost en absolut per a les empreses que gaudissin d'aquestes exempcions, i, en canvi, donaria molta més transparència a aquestes exempcions. Nosaltres, és per això que vam presentar aquesta esmena, per acostar, en definitiva, aquesta legislació a la legislació europea.

Així i tot, com que no estem massa segurs que —en fi, la presentem i la votarem a favor, nosaltres, òbviament—, com que no estem massa segurs que aquesta esmena, si s'aprovava, millorés aquest text, jo he de dir que algunes de les esmenes del nostre Grup que han estat acceptades, després, quan les hem estudiades a fons, tenim la impressió que poden haver, fins i tot, empitjorat el text. Ho dic només a efectes que sapiguem el que estem votant. Per tant, nosaltres, amb això, la dono per... Sí, sí, no, aquest matí, suposo que les senyores diputades i els senyors diputats han escoltat la nostra argumentació, i, per tant, entendran perfectament la dificultat d'aquest tema i no s'estranyaran que nosaltres admetem que després d'haver

seguit estudiant el tema estiguem, nosaltres, esfereïts amb algunes de les nostres pròpies esmenes. (*Rialles.*) I segurament, si les senyores diputades i els senyors diputats es llegissin aquest text que avui anem a aprovar, segurament que també quedarien esfereïts. Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, aleshores, per a un torn en contra?

El Sr. SANCLIMENS : Sí, gràcies, senyor President. Bé, totes les previsions cautelars, amb lleis d'aquest tipus, no són de més, però nosaltres hem interpretat, en llegir aquest afegit, que precisament és un article que no tenia res a veure amb els incentius fiscals a activitats culturals, i per això nosaltres no li podem admetre aquesta esmena, i la nostra interpretació, evidentment, no a aquest, sinó a tots els articles que configuren aquesta Llei, evidentment que la previsió cautelar d'adhesió ja ha estat en l'ànim nostre, no? I nosaltres, en fi, en veure aquest article i relacionar que no tenia res a veure amb els incentius fiscals, per això no la hi podem admetre.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Anem a posar a votació, doncs, aquesta esmena número 9, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions.

Passem ara als articles 5, 6, 7 i 8, que no tenen esmena perquè han estat retirades les que hi havien. Podem votar globalment aquests articles de la Llei? Cap objecció que es votin conjuntament. Bé, doncs, anem a votar el text del Dictamen per als articles 5, 6, 7 i 8.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquests articles 5, 6, 7 i 8, ha estat aprovat per 69 vots a favor, 26 en contra i 3 abstencions.

Ara anem a l'esmena 14, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que representa l'addició d'un nou article. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, aquest pretenia ampliar com a partides deduïbles les quantitats invertides en béns o activitats culturals que afavoreixin l'ocupació i el desenvolupament econòmic, és un article que fa referència a l'article 13 de la Llei d'Impostos de Societats. El perquè d'aquesta esmena venia d'una recomanació que precisament fa la Comunitat Econòmica Europea, quan, precisament, fa una referència als incentius fiscals, una recomanació molt específica, quan fa referència als incentius fiscals a l'activitat cultural. És una recomanació que no té cap més caràcter que aquesta recomanació, però a nosaltres ens semblava útil recollir-la en una Llei d'aquestes característiques.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra tinc el gust de donar la paraula al senyor Sanclimens.

El Sr. SANCLIMENS : Sí, gràcies, senyor President. Bé, el que li deia a l'altra esmena seva, que tota previsió cautelar era

poca, precisament aquesta es contradiu, al nostre entendre, perquè les deduccions que s'estableixen en els impostos han de ser definides amb criteris objectivables, i la reducció que vostès proposen en aquest article nosaltres la considerem ambigua. És per això que no acceptem aquest redactat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, anem a posar a votació, doncs, aquesta esmena número 14, que representava l'addició d'un nou article.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 70 en contra i 28 abstencions.

Passem ara a l'Exposició de Motius, a la qual queda una esmena, l'esmena número 16, del Grup Popular. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres entenem que en no haver-se acceptat l'esmena número 5 que el nostre Grup presentava sobre l'article número 3, aquesta esmena ha decaigut.

El Sr. PRESIDENT : Decaiguda, bé. Anem a la votació, doncs, del text del Dictamen per a l'Exposició de Motius.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a l'Exposició de Motius ha estat aprovat per 73 vots a favor, 27 en contra i 3 abstencions.

Passem ara al Títol del Projecte de Llei, al qual hi ha una esmena, número 17, del Grup Popular. Per a defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, el títol de la Proposició de Llei, des del nostre punt de vista no és correcte, tota vegada que es regula alguna cosa més que incentius fiscals, en aquesta Llei, o, almenys, és el pretén. En alguns articles és simplement un tractament diferenciat dintre de l'àmbit fiscal, però no forçosament incentiu. Podem veure aquesta diferència en el contingut, per exemple, dels articles 1, 2 i 4, i, en canvi, podem veure la nostra argumentació en els articles, per exemple, 3 i 5.

És per això que nosaltres proposem que, en comptes d'«incentius», es digui «tractament fiscal», que, des del nostre punt de vista, engloba, no solament els incentius, sinó totes les excepcions i ampliacions que hi ha en aquesta Llei en l'àmbit fiscal.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Sanclimens.

El Sr. SANCLIMENS : Sí, gràcies, senyor President. No, precisament nosaltres, és clar, no tenim aquesta mateixa argumentació. Veiem molt clar que és una llei, precisament, per fer incentius fiscals, per incentivar l'aportació, i crec que va a més, és propi amb l'esperit d'aquesta Llei que el de tractament fiscal que proposen vostès. Per tot això, conservem, doncs, el nom de la Proposició, del text del Projecte amb «incentiu fiscal».

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Anem, doncs, a la votació d'aquesta esmena número 17.

Els qui hi siguin favorables, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 68 en contra i 30 abstencions.

I ara anem a la votació del text del Dictamen per a aquest Títol.

Els qui siguin favorables al text del Dictamen per al Títol, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El títol del text del Dictamen ha estat aprovat per 69 vots a favor, 33 en contra i 3 abstencions.

Ara, d'acord amb el que mana l'article 133.2 del Reglament, hem de fer una aprovació d'aquesta Proposta, amb el vot favorable de la majoria absoluta en una votació final que ara tinc el gust de proposar al Ple.

Per tant, els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta votació dona per resultat 75 vots a favor, 27 en contra i 3 abstencions. Ha estat obtinguda, doncs, la majoria absoluta.

Hem de passar ara a la part de l'ordre del dia relativa a les interpellacions.

Aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article... Perdó, sí, explicació de vot. Els diputats que tinguin la bondat d'intervenir, que tinguin la bondat d'assenyalar-ho, els grups que tinguin la bondat d'assenyalar-ho... (Pausa.) No? No hi ha intervencions? Bé, doncs, gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

Anem, doncs... Passem ara a les interpellacions. Aquesta Presidència proposa, d'acord amb l'article 61.4 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia amb la supressió del punt número 8, tot acollint la petició de l'Il·lustre senyor Diputat interpellant i amb la conformitat de l'Honorable Conseller interpellat. Aquesta Presidència fa avinent que si no se suscita cap objecció o cap oposició, es considerarà aprovada aquesta proposta per assentiment. (Pausa.) No hi ha objecció.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'adequació de les lleis de Catalunya a la normativa comunitària

Bé, aleshores hem de passar al punt tercer, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'adequació de les lleis de Catalunya a la normativa comunitària, que formularan els Diputats Il·lustres senyors Higin Clotas i Lluís García i Sáez, del Grup Socialista. Aquesta Presidència té el gust de donar la paraula al senyor Clotas perquè formuli aquesta interpel·lació.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a l'explicació de vot de la Llei de delegació legislativa d'aquest Parlament al Consell Executiu per adequar

les lleis del Parlament de Catalunya al nou marc jurídic que suposava —i suposa— la Comunitat Econòmica Europea i, per tant, al dret europeu i a les directives i decisions de la Comunitat Econòmica Europea, en aquell vot d'explicació, les meves darreres paraules van ser : «El Consell Executiu té la responsabilitat d'utilitzar i fer un bon ús d'aquesta delegació, i el Parlament de Catalunya té la responsabilitat» —i així ho farà, almenys, per part del nostre Grup i, sens dubte, per part de tots els grups de la Cambra— «de controlar que aquest ús sigui en benefici del prestigi i de la sobirania del Parlament.»

Bé, jo lamento haver de dir que no crec que, en aquest cas, la sobirania del Parlament s'hagi vist afectada per l'ús que ha fet l'Executiu d'aquesta delegació, però, sens dubte, el prestigi, lamentablement, sí que se n'ha vist afectat. I dic això —i vull fer-ho a títol d'advertiment inicial— sense cap mena de crispació, i explicaré per què : perquè, tant en Comissió, com aquí, com en la Comissió Mixta de Seguiment dels Afers de la Integració d'Espanya a la Comunitat Europea, quan ens reunim al Palau de la Generalitat, el nostre Grup, coincidint amb els altres grups, volíem fer entendre a l'Executiu que aquests assumptes que es relacionaven amb la projecció exterior de Catalunya, en relació amb la Comunitat Econòmica Europea, tenien un caràcter —i havien de tenir un caràcter— eminentment institucional, i que el fet d'adequar les lleis del Parlament de Catalunya, elaborades i aprovades en el si d'aquesta Cambra, en relació amb el nou dret comunitari, havia de ser quelcom institucional, quelcom, per tant, neutral.

Jo, per tant, no vinc aquí a exposar unes contradiccions de caràcter ideològic, ni de caràcter de partit, ni de caràcter de part d'aquest hemicle en relació amb la majoria que dóna suport al Govern i a aquest mateix Govern, sinó que el que vinc a posar de manifest és, al nostre entendre, el mal ús que l'Executiu ha fet d'aquella delegació legislativa del Consell Executiu i, el que és més greu i més preocupant : la negativa del Consell Executiu i del Grup parlamentari que li dóna suport per entendre i escoltar les raons dels grups de tota l'oposició, que volien defensar com a únic propòsit el de millorar l'ús d'aquella delegació legislativa i, per tant, el d'enfortir el prestigi del Parlament de Catalunya en relació amb una adequada adequació —i perdó, mai valen les redundàncies— de la legislació catalana al dret comunitari.

I dic que no varem voler entendre raons perquè malgrat que l'Honorable senyor Pujol, en el debat d'orientació política general del dia 2 d'octubre, en resposta a una pregunta del primer secretari i president del Grup parlamentari Socialista, senyor Raimon Obiols, i d'altres grups d'aquesta Cambra, contestava en relació amb aquesta adequació legislativa : «Si vostès, o qualsevol grup d'aquesta Cambra, creu que hi ha alguna altra d'aquestes lleis», les lleis previstes a l'annex —vint-i-vuit lleis—, «o d'aquests decrets que realment haurien de ser objecte d'adequació, parlem-ne. Parlem-ne». Però, al senyor Pujol, li haurem de dir que «parlem-ne, no sabem com», o a partir d'ara quan diu «parlem-ne», hauria de dir «parlem-ne, però ben entès : amb les condicions que jo imposaré». Perquè, en aquell mateix debat de la Llei, l'única esmena que el Grup Socialista va mantenir en defensa aquí en el Ple —i, això, ho vaig dir, amb preocupació pel contingut d'aquesta esmena, però amb satisfacció pel que havia estat el treball en Comissió, en acceptar totes les esmenes que el nostre Grup

havia presentat—, l'única esmena que nosaltres manteníem aquí en el Ple era que, quan el Consell Executiu enviés al Parlament els decrets legislatius d'adequació, si algun grup formulava objeccions —fixin-se bé, senyors diputats, que es diu «objeccions», no es diu «esmenes», justament per assenyalar el caràcter que deia inicialment, el caràcter d'institucional, el caràcter de corresponsabilització, de coparticipació, no un caràcter diferenciat ideològicament—, objeccions : aquestes es discutien en Comissió i després es discutien en el Ple del Parlament. I això era una esmena del Grup Socialista, que se'ns va dir que era òbvia, innecessària, i és una mica cert, perquè aquesta esmena tan sols feia que insistir exactament en el que diu l'article 122.4 del Reglament del Parlament, diu —ja l'hi llegiré jo— : «El Dictamen serà debatut en el Ple del Parlament segons les normes generals del procediment legislatiu. A aquest efecte, cada observació, cada objecció, es considerarà com una esmena». El Dictamen serà debatut en el Ple del Parlament.

Però, és clar, és que el dia 4 de novembre, la Mesa d'aquest Parlament, per majoria, va aprovar una norma supletòria d'aquest article 122 del Reglament, per la qual tot el procediment s'acabava en Comissió; és a dir, una norma supletòria que limitava —en certa manera, limitava— ostensiblement allò que el Reglament del Parlament estableix, perquè encara està en vigor. Per tant, l'única esmena que nosaltres vam mantenir aquí al Ple —i que no se'ns va aprovar, òbviament— no era tan òbvia, encara que reproduís el text del Reglament del Parlament; era —vist avui— absolutament necessari fer-la.

Per tant, diríem al President, Honorable senyor Pujol : «parlem-ne; digui com, quan, de quina manera. En tot cas, avui utilitzem l'instrument reglamentari que ens permet la interpellació, per intentar esbrinar una mica, amb aquest caràcter gens crispat, corresponsable de col·laboració, senyors del Govern, per millorar allò que nosaltres entenem que vostès han fet molt malament, lamentablement malament.

Anem a veure-ho : aquella delegació legislativa es feia en relació amb vint-i-vuit lleis del Parlament de Catalunya —que el Consell Executiu va considerar que eren, en principi, necessàries d'adequació—, i en relació amb un segon annex, que eren totes les directives i decisions de la Comunitat Econòmica Europea que podien prendre's com a referència perquè s'havien d'adequar, en relació amb aquestes directives, a aquelles vint-i-vuit lleis.

La delegació que se'n va fer va ser per a un termini de sis mesos. Durant el termini de sis mesos, el Consell Executiu tan sols va fer cinc decrets legislatius adequadors de cinc lleis del Parlament de Catalunya a aquestes directives. I es va dir —també en resposta al meu company president de grup, senyor Raimon Obiols, i a altres grups— que és que el Consell Executiu havia decidit, després de fixar-s'hi —paraules del senyor Pujol— per persones molt competents i amb molta atenció, que eren les úniques cinc lleis que s'havien d'adequar.

Doncs, nosaltres, comencem, veurem primer aquestes cinc lleis, aquests cinc decrets, i després la resta. No cal dir, naturalment, que no compartim aquesta opinió de l'Honorable senyor Pujol, i intentem explicar per què.

D'aquests cinc decrets —fixin-s'hi bé—, al primer, de col·legis professionals, al que modificava la Llei de Col·legis Professionals, nosaltres vam presentar una objecció a la Comissió

—no se'ns va acceptar—, i encara avui falta el desplegament reglamentari d'aquest decret legislatiu, sense el qual no existeix, és a dir, no es pot aplicar aquesta adequació.

Al segon decret, sobre la Llei de Residus Industrials, nosaltres també vam presentar una objecció, a Comissió, advertint que la Disposició Addicional que contemplava, que afegia aquest Decret Legislatiu, des del nostre punt de vista, tenia «dubtositat» quant a la seva legalitat i quant a la seva constitucionalitat, atès que difícilment —tal com estava esmentat, almenys— la Generalitat tenia personalitat davant la Comunitat Econòmica Europea. No se'ns va acceptar aquesta objecció. Avui, hi ha un recurs de constitucionalitat contra aquest Decret.

Hi ha el Decret Legislatiu sobre Alta Muntanya. Nosaltres hi vam presentar tres objeccions. Aquestes tres objeccions, al nostre parer, definien unes zones equiparables d'alta muntanya no ajustades a la normativa comunitària; no incloïa paràmetres que havien de servir de guia a la política de subvencions de la Generalitat; tampoc determinava els límits establerts per a les indemnitzacions compensatòries anuals de la normativa comunitària i, igualment que els altres tres decrets, no està, encara avui, desenvolupat reglamentàriament.

I, finalment, el Decret Legislatiu sobre l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana —i atenció perquè aquest, senyores i senyors diputats, aquest és veritablement espectacular. El termini de la delegació legislativa feta al Govern s'acabava el dia 26 de setembre, 26 de setembre. El dia 25 de setembre el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* publicava el decret legislatiu. Aquest decret legislatiu deia, exactament, textualment: «Les relacions financeres de la Generalitat amb les empreses públiques s'han d'ajustar a les previsions de la directiva vuitanta de la Comunitat Econòmica Europea i de les decisions comunitàries que la despleguen o modifiquen en els casos i en les condicions que els sigui d'aplicació.» Signat: Jordi Pujol, President de la Generalitat de Catalunya; Josep Maria Cullerell, Conseller d'Economia i Finances.

Bé, en primer lloc que sis mesos —el dia 25 de setembre— per fer aquest decret!... Qualsevol diputat d'aquesta Cambra els feia el decret per les vint-i-vuit lleis en una estona. Però el que significa aquest decret, que és una remissió en blanc, incontrolada i sense cap mena de límit de descripció, és una burla a la delegació que el Parlament de Catalunya els va fer; és una remissió absolutament en blanc que creiem —i aquí es va debatre en el moment de debatre la Llei— que s'havia de treballar molt més per part de l'Executiu.

Per tant, aquest és el treball que van fer vostès en relació amb les vint-i-vuit lleis. Anem a veure què passa amb la resta de les lleis, si és que el senyor President, amb la seva flexibilitat, em permet que pugui estirar una miqueta el temps que em correspon.

El Sr. PRESIDENT: Li prego, en benefici de tots, que sigui el mínim.

El Sr. CLOTAS: En benefici d'uns quants, senyor President, en benefici meu seria més llarg... (*rialles*). Gràcies, senyor President.

En relació amb les altres vint-i-vuit lleis. Nosaltres considerem —i fixin-s'hi bé, senyors del Govern—, considerem que també ens podem equivocar, per tant, del que es tracta, això, és de discutir-ho, és de comparar-ho, és de contrastar-ho; sens

dubte que no ens equivocarem tant com s'han equivocat vostès, perquè de les vint-i-tres lleis restants, de les quals vostès han dit: «no és necessària cap mena d'adequació», nosaltres considerem que n'hi ha dotze en què sí que és necessària perquè es veuen afectades per les directives de la Comunitat Econòmica Europea que vostès van assenyalar en l'annex, no d'unes altres, de les que estaven precisades en l'annex; per no allargar-me: Llei de Regulació Administrativa de Determinades Estructures Comercials i Vendes Especials, que està afectada per les directives sobre comerç minorista, indústries alimentàries i de fabricació de begudes; Llei de Finances Públiques, afectada per les directives comunitàries sobre contractes administratius; un paquet de lleis econòmiques —llàstima que el Conseller, encara avui Conseller i responsable d'aquest tema, hagi sortit—, com són Cooperatives, Institut Català de Crèdit Agrari, funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives, Caixes d'Estalvi, modificació de l'article corresponent 85 de la Llei de Cooperatives, totes aquestes es veuen afectades per les directives comunitàries d'entitats de crèdits, i una d'elles, l'Institut Català de Crèdit Agrari, també per la de contractes administratius.

Tot un paquet de lleis de medi ambient: Laboratori General d'Assaigs i Investigacions, Protecció d'Ambient Atmosfèric, Espais Naturals, Control i Higiene Alimentàries, etcètera que es veuen afectades per les directives sobre medi ambient, sobre contaminació d'aire, sobre control meteorològic, etcètera.

Per tant, dotze lleis —i després a la rèplica potser em podrà explicar una mica més o allargar una mica més— que nosaltres considerem que sí que es veuen afectades, i —ho repeteixo— en algun cas pot ser errònia la nostra apreciació, es tracta que ho discutim.

Hi havia, en canvi, hi ha, en canvi, un nombre de lleis del Parlament de Catalunya que, tot i no haver estat incloses en l'annex, necessitarien —creiem nosaltres— adequar-se a les directives de la Comunitat Econòmica Europea i vostès així no ho van preveure, com són la del Patrimoni de la Generalitat, afectada pels contractes també administratius; la de Pesca Marítima, per directives sobre protecció d'aigües; la de Declaració de Paratge Natural d'Interès Nacional i Reserves Integrals Zoològiques i Botàniques dels Aiguamolls de l'Empordà. I, per altra banda, hi havia tota la resta de lleis que, per diversos motius, no calia haver inclòs entre les que vostès incloïen —almenys per les directives que s'especificaven a l'annex; potser sí per d'altres que vostès no van preveure i que, en canvi, hi eren: la de Taxes de la Generalitat, la de Fires Comercials, la de Creació del CIDEM, la de Prevenció i Assistència en Matèries que poden generar Dependència, etcètera. Un nombre llarg de lleis: m'he aturat abans d'acabar-les.

Finalment —cosa que també contradiu declaracions de dirigents del Govern de la Generalitat en relació amb les relacions amb la Comunitat Econòmica Europea—, el Consell Executiu no ha tingut en compte, tampoc, les directives de la Comunitat Econòmica Europea ni tan sols en els textos legislatius que avui —o que fa poc—, molt després de la delegació, encara estaven en tràmit en aquesta Cambra. Per exemple, el cas de la Llei de Regulació de Transports de Viatgers per Carretera: tots vostès saben que hi ha un dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat, Dictamen 130, que declara aquest Projecte

de Llei —avui Llei—, perdó, Projecte de Llei, vulnerador de l'ordre constitucional i estatutari, un article, el 18.2, perquè no s'adequa plenament a les disposicions comunitàries. Hi ha un altre Projecte de Llei en tràmit, el de Seguretat de les Instal·lacions Industrials, que oblida —creiem— totes les disposicions comunitàries, entre les quals cal destacar la corresponent a riscos d'accidents greus en determinades activitats industrials.

Senyors i senyores diputats, en les declaracions d'aquest responsable del Govern de la Generalitat per a aquests afers, les relacions amb la Comunitat Econòmica Europea, ens deia el dia 4 de novembre : «la subdirecció general de la Generalitat que se ha encargat de estudiar estas cuestiones ya ha dado por finalizados sus trabajos, por lo que no se realizarán nuevas adecuaciones de leyes». Efectivament, la delegació legislativa se'ls ha acabat, ja fa mesos; el responsable de la Direcció General de la Generalitat diu que no se'n faran de noves. Nosaltres creiem que aquí hi ha tot un conjunt de lleis que estan en una situació irregular. Què hem de fer, senyors del Govern? Perquè el senyor Pujol diu : «parlem-ne», i, en canvi, impedeix les condicions per a poder-ne parlar. Per tant, pensin-s'ho i ja ens ho diran probablement en aquesta resposta.

En tot cas —permeti'm una consideració final— han de canviar vostès la política de projecció exterior de Catalunya, i l'han de canviar en dos sentits : un, el que tots els grups de l'oposició d'aquesta Cambra, en diverses ocasions —ho he dit en iniciar la meua intervenció—, els han recordat : han de canviar el concepte excloent que tenen vostès de tots els grups representats en aquesta Cambra en relació amb la projecció exterior de Catalunya; han de canviar, per tant, la seva política prop del Patronat Pro Europa. No pot ser que aquest Patronat ens vingui aquí a informar una vegada cada set anys —que és aquest Parlament qui, en gran part, el subvenciona— i que no hi hagi cap manera de poder coresponsabilitzar-se amb aquesta tasca institucional. Han de canviar vostès aquesta política de façana sense continguts. I aquí em permetré aixecar un pèl el to de veu, per —amb una indignació continguda, com en moltes ocasions s'ha fet des d'aquesta tribuna— dir-los, a vostès, que no pot ser que s'instrumentalitzi aquesta Cambra amb beneficis electorals o amb beneficis partidistes. Han de canviar aquesta política de façana europeista, de vocació europea; han de treballar en els continguts per ser veritablement i tenir vocació europea, no muntar uns debats en aquesta Cambra sobre les conseqüències econòmiques de l'ingrés d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea com a plataforma..., i això no ho dic jo, això ho reconeixen els mitjans de comunicació; i això és lamentable, perquè és a l'ordre del dia, senyor Diputat; lamento que a vostè li sàpiga greu que jo li digui això, però és que són els mitjans de comunicació que avui diuen : «hi ha aquest fet».

Per tant, han de canviar aquesta política i han de fer una política més rigorosa, més seriosa, més responsable. En tot cas nosaltres estem disposats a assumir la irresponsabilitat, i convertir-la en responsabilitat, que vostès deixen. No creguin, i si vostès pensen...

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre Diputat interpellant que tingui en compte que porta un vuitanta per cent d'increment en el seu temps.

El Sr. CLOTAS : Acabo immediatament, senyor President, i gràcies per la seva flexibilitat. Si vostès creuen que a la resta

d'Europa, dels països de la Comunitat Econòmica Europea, no miren Catalunya ni el que decideixi el Govern de Catalunya ni el Parlament de Catalunya, potser tenen raó, però, en tot cas, per al prestigi del Parlament, del Govern i de la mateixa Catalunya, és necessari fer les coses molt millor.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè contesti, en nom del Consell Executiu, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, de bell antuvi vull expressar la meua conformitat amb una de les frases que ha pronunciat l'Il·lustre Diputat interpellant, quant a estimar que la projecció de Catalunya a la Comunitat Europea, en el món europeu, ha de tenir un sentit institucional, un sentit de tots i jo agraeixo que hagi ofert i que s'hagi expressat en aquests termes ponderats que anunciava al principi, sense crispació. Jo vull correspondre en els mateixos termes i, fins i tot, procurant no aixecar al final la veu ni sortir-me del tema que ens ocupa en aquesta interpellació.

Dit això, contesto concretament la primera de les objeccions o de les crítiques que mereix al Diputat interpellant l'actuació del Govern de la Generalitat quant a l'ús de la delegació legislativa que li va ser feta en virtut de la Llei del 83, del 10 de març del 83.

Se'ns diu que no s'ha complert exactament el Reglament d'aquesta Cambra, concretament l'article 122, llegit, però llegit parcialment, pel Diputat interpellant. Jo he de fer-li avinent, al dit Diputat i a la Cambra en general, que, en aquest cas concret, l'aplicació de l'article 122 ha de ser examinada amb un caràcter global, i que el mateix article, en el paràgraf primer, diu que «les lleis en delegació establiran que el control addicional de la legislació delegada sigui efectuat pel Parlament». Quan? «D'acord amb allò que estableixi l'article 33 de l'Estatut.» I, llavors, desplega una normativa en relació amb aquest paràgraf primer, és a dir, quan la Llei de delegació estableixi aquest control addicional del Parlament. Però és claríssim que, en aquest cas, la Llei de delegació no contenia aquest control addicional i..., llei molt restrictiva, això sí, perquè indicava les vint-i-vuit lleis a què havia de cenyir-se l'actuació del Govern de la Generalitat i les seixanta-tres directives comunitàries que li havien de servir de criteri bàsic, i, a més a més, que aquesta delegació havia de fer-se en relació amb aquelles modificacions que haguessin de tenir rang de llei, rang legislatiu, no les que poguessin fer-se per via reglamentària.

Era doncs, una llei, com dic, restrictiva, molt més restrictiva que la majoria que s'han promulgat semblantment a les altres comunitats autònomes de l'Estat i de la mateixa legislació de l'Estat, també cenyida, però dintre de tot amb criteris més amplis. I el que no puc admetre, senyor Clotas, és que vostè, quan es refereix a aquesta Llei —i a l'annex que l'acompanya, en el qual hi ha una primera part de les lleis que han de ser objecte de revisió, no de modificació, de revisió i, en tot cas, si s'escau, de ser revisades, i una segona part de l'annex que menciona les directrius en què s'ha de basar, els criteris en què s'ha de basar aquesta revisió—, vostè parli de «vostès», «vostès van fer l'annex», «vostès van fer la Llei». No, senyor Clotas, aquesta és una Llei aprovada per aquesta Cambra; aquesta no és una Llei del Govern; aquesta és una Llei que neix d'un Projecte del

Govern, però que s'aprova per la Cambra, i és la Cambra qui ha establert aquests criteris restrictius, de delegació legislativa restrictiva, i que l'ha limitat a unes determinades disposicions i a uns criteris bàsics també limitats. I això és l'obra d'aquesta Cambra.

I el Govern de la Generalitat s'ha esforçat a cenyir-se amb el màxim respecte a aquest text legal, però ho ha fet amb la màxima cura, i jo aquí voldria assenyalar només dos aspectes diferents: per un cantó, els decrets legislatius, resultat d'aquesta reedició, van ser degudament comunicats al Parlament, i pel fet que no hi havia, no hi havia en aquest cas, imposat per la Llei un control addicional parlamentari amb efectes jurídics, van ser tramesos a la Comissió, i, a més a més, això amb mèrits, no de la voluntat sola del Govern, sinó d'una norma d'interpretació establerta per la Mesa de la Cambra el dia 5 de novembre del 86, en què, interpretant l'article 122, es diu clarament que el control addicional de la legislació delegada ha de ser efectuat pel Parlament, i no s'estableix cap efecte jurídic d'aquell, el control s'ha de realitzar d'acord amb el procediment regulat per l'article 122 del Reglament del Parlament, i la Comissió a qui ha estat encomanat actua amb competència plena en la tramitació, és a dir, sense que calgui la intervenció del Ple. I això és el que ha ocorregut en aquest cas. I aquesta norma interpretativa de la Mesa del Parlament va ser debatuda, va ser discutida amb motiu dels escrits que van presentar alguns grups de l'oposició, i confirmada, i la seva confirmació d'acord amb l'article 26 del mateix Reglament, que té un caràcter definitiu: «Si un grup parlamentari discrepava d'una decisió adoptada per la Mesa en el compliment de les funcions a què es refereixen els punts 4 i 5 de l'apartat anterior, podrà sol·licitar-ne la reconsideració, i la Mesa decidirà definitivament mitjançant resolució motivada.» De manera que aquest és un aspecte que està absolutament resolt.

I ara vull referir-me a l'altre aspecte, més substantiu, més de fons, respecte a la manera, a l'estil amb què el Govern ha fet honor a la delegació legislativa que li va ser conferida per aquesta Cambra.

I en aquest punt he de dir-li, en primer lloc, que aquest treball va fer-se amb tota cura, que en el si de la Direcció General d'Adequació a les Comunitats Europees es va crear una subdirecció general per a l'adequació a la normativa comunitària perquè específicament s'ocupés d'aquest tema, que tots els departaments de la Generalitat que tenien relació amb les vint-i-vuit lleis, amb alguna de les vint-i-vuit lleis que havien de ser revisades, van realitzar el seu treball, que aquest va ser vist per les assessories jurídiques corresponents i pel Gabinet Jurídic central, i que en aquells casos en què es va estimar que la revisió era necessària, va ser passat a informe preceptiu de la Comissió Jurídica Assessora. El fet que el Consell Executiu hagués considerat que únicament eren cinc les lleis que havien de ser revisades, no desqualifica el treball del Consell, perquè, òbviament, no és amb criteris quantitatius que se n'ha de qualificar la qualitat, sinó el nivell del treball realitzat; jo puc assegurar-li-ho, i li ho puc assegurar amb documents a la mà, que les vint-i-vuit lleis van ser estudiades degudament, i que en aquells casos que no van ser objecte de revisió era o perquè realment la nostra legislació ja s'adequava a la de la Comunitat Europea, fet gens sorprenent perquè estem parlant de lleis modernes: la més antiga en el temps que va ser inclosa en l'annex

era del juny del 81, quan les directives de la Comunitat Europea eren ja conegudes i a bastament considerades, i tant és així que jo tinc a la vista —i a la seva disposició, senyor Clotas, si tinguéssiu la bondat d'escoltar-me—, els informes dels diferents departaments sobre aquestes vint-i-tres lleis que es va estimar que era innecessari de revisar-les, o que almenys la revisió no calia fer-la per via de llei, que podia fer-se amb tràmits reglamentaris, i la primera, la primera que em surt sense buscar-la, que és una de les que vostè ha mencionat com a susceptible d'aquesta modificació, que és —em penso que l'ha mencionada, i m'excuso si no ho he entès bé— la d'Espais Naturals, és la primera l'informe de la qual em surt a la mà. En aquest informe es diu que la transposició al dret intern de la relació d'espècies protegides a través dels espais naturals, d'acord amb la normativa comunitària, pot incloure's en el Projecte de Llei de Protecció dels Animals, actualment en preparació, o, eventualment, en disposicions de rang reglamentari, sense necessitat de fer ús de la tècnica del decret legislatiu. Aquest criteri, senyor Clotas, vostè el podrà compartir o no, però significa, almenys, que el Consell Executiu es va preocupar d'estudiar i de revisar aquestes vint-i-vuit disposicions i que el termini de sis mesos no era precisament excessiu, no era pas excessiu per fer-ne un examen total, exhaustiu, com va ser fet.

I acabo, perquè se m'acaba el temps, dient-li que en concret, contestant-li en concret la interpellació que vostè formula, pel que fa als propòsits de capteniment del Consell respecte a l'adequació de la nostra legislació a les lleis comunitàries, són molt clars: entenem —i ho ha d'entendre tothom, suposo— que s'ha exhaurit la delegació legislativa pel transcurs del temps i per raó de la tasca realitzada amb la revisió d'aquestes cinc lleis. Que això és sens perjudici que per via reglamentària puguin modificar-se altres preceptes, si realment la via reglamentària és l'adequada, i en aquells únics casos en què ho sigui. I si s'hagués comès alguna omissió, que jo no accepto més que en hipòtesi en aquest moment, queda expedit a la via que pot usar el mateix Govern, presentant un nou projecte de llei, no fent ús, naturalment, d'una delegació extingida, i la delegació legislativa no implica que la Cambra perdi la seva sobirania per establir, per via d'altres proposicions de llei, utilitzant la iniciativa legislativa que correspon a tots els grups parlamentaris, que pugui, amb noves proposicions de llei, establir les modificacions que estimi que corresponen, que calen, i que el Govern hagués pogut no tenir en compte.

Per tant, jo penso, senyor Clotas, que no és necessari dramatitzar sobre aquest tema. Crec que al contrari, el que significa l'acció del Govern en aquest cas és un màxim respecte a la Cambra per fer ús de la delegació que se li va conferir només en allò que estrictament, que realment era necessari, que queda oberta la possibilitat de continuar actualitzant la nostra legislació, hi insisteixo, en la hipòtesi que fos convenient, i que si no hagués estat necessari revisar cinc lleis sobre un total de vint-i-vuit, això significa que la nostra legislació era ja pensada i establerta en relació, en concordança, tenint en compte la de la Comunitat Europea, a la que tendíem i desitjàvem integrar-nos.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat vol replicar? (Pausa.)

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, no podré —pel temps limitat que em correspon en aquest segon torn— replicar tot el que m'agradaria replicar-li. En tot cas, escolti, llegeixi com vulgui llegir l'article 122 del Reglament : «El Dictamen serà debatut en el Ple del Parlament segons les normes generals del procediment legislatiu.» I és una norma supletòria, per majoria de la Mesa, qui varia aquest procediment, i el tanca en Comissió; punt, no en parlem més. Per tant, allargar-se aquí durant força estona parlant de l'article 122, jo crec que he intentat —no sé si ho he aconseguit o no, depèn de la manera com cadascú s'ho prengui— parlar d'un tema que ens preocupa institucionalment, sense crispació, senyor Conseller, sense cap mena de crispació. Ara, vostè el que ha de fer és venir aquí i respondre'ns; respondre'ns. No ens expliqui el que segons vostè diu l'article 122 i ens reiteri el que l'Honorable senyor Pujol ja deia en el debat d'orientació política general del 2 d'octubre : «Hem fet cinc lleis, és suficient. No són necessàries les altres vint-i-tres...», doncs, parlem-ne. Escolti'm, parlem-ne. Parlem-ne, com? Vostès han de venir aquí a respondre i si no tenen prou documentació, doncs, demanin-la, senyor Conseller.

Miri, nosaltres venim aquí havent treballat, preparats. Jo li he dit de cinc decrets legislatius el que nosaltres ens sembla que són aquests cinc decrets, acabant amb el final, que creiem que és una burla. Que de les altres vint-i-tres lleis que vostès diuen que no s'han d'adequar, n'hi ha tretze que creiem que sí; fixi-s'hi bé, li diem quines tretze, li diem per què creiem i per quines directives creiem que són afectades aquestes tretze, li puc dir fins i tot, encara que no tinc temps suficient, quins són els aspectes que no garanteix la llei perquè no està adequada al dret comunitari, a les legislatives comunitàries.

És a dir, si vol que parlem d'això, parlem-ne; ara, no vingui aquí a cobrir l'expedient de parlar sobre uns procediments que no hi tenen res a veure, i parlem de l'assumpte seriosament. Tots els grups d'aquesta Cambra de l'oposició, senyor Conseller, han reclamat dues coses : han reclamat que en la política institucional de la Generalitat de Catalunya en relació amb la Comunitat Econòmica Europea siguem tots nosaltres responsables perquè som Generalitat, perquè som Parlament, i això ho demanem des de la Comissió Mixta Govern-Parlament, de Seguiment de les Negociacions per a la Incorporació a la Comunitat Econòmica Europea, fins a la primera i darrera Comissió que es va celebrar en aquest Parlament, i on els grups van coincidir —naturalment, tret del de Convergència i Unió— que volíem ser corresponsables. Per tant, busquem la manera que parlem, que deia el senyor Pujol, busquem la manera que parlem, perquè vostès van impedir un procediment. Nosaltres ara creiem, absolutament, amb sinceritat, creiem que hi ha greus errors a les lleis que vostès han considerat que no era necessari d'adequar, i li ho repeteixo : és possible que en més o menys casos puguem estar equivocats, ara bé, els tenim molt documentats, molt estudiats. Ho tenen vostès així? Jo, fixi-s'hi bé, ni ho dubto. Ara, busquem els mecanismes perquè nosaltres i tots els grups d'aquesta Cambra puguin fer conèixer al Consell Executiu de la Generalitat allò que és una preocupació institucional, perquè les lleis..., i no és que parli de vostè, senyor Conseller, les lleis són d'aquest Parlament, aprovades per aquest Parlament, però qui les va pre-

sentar com a projecte i, sobretot, qui en fa ús, és el Consell Executiu. I quan jo he parlat de vostès, no parlava de la llei, subterfugi que vostè ha utilitzat durant una estona llarga, per no parlar del que jo l'interrogava, l'interpellava, i és : quin ús ha fet l'Executiu d'aquella delegació que el Parlament de Catalunya li va concedir? Jo he intentat, ho repeteixo, sense cap mena de crispació, amb cordialitat, si ho vol, amb simpatia fins i tot, però amb tota la contundència, amb tota la preocupació, manifestar-los que creiem que vostès n'han fet molt mal ús; punt primer.

Dos : canviïn aquesta política de façana sense contingut en la projecció exterior de Catalunya i en les relacions amb la Comunitat Econòmica Europea; facin política seriosa, no utilitzin aquest Parlament purament en beneficis personals i partidistes, senyors de Govern, en el proper debat sobre la Comunitat Econòmica Europea, i ho repeteixo, malgrat que a un diputat li sap greu que ho digui, i així ho reconeixen els mitjans de comunicació, i amb això també es contribueix a desprestigiar aquesta Cambra.

I, finalment, doni'ns participació als altres grups perquè entenem que encara que poc, si vostès volen, contribuirem a millorar allò que nosaltres creiem que vostès fan molt malament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? (*Pausa. Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, el mateix Diputat interpellant m'invita que no parlem més de l'article 122 i de la norma interpretativa. Jo penso que aquesta norma interpretativa ens obliga a tots; he citat el precepte reglamentari que així ho estableix, i que, realment, no n'hem de parlar més.

I encara que sigui com un incís, i també amb tota la simpatia, senyor Clotas, jo lamento que quan parla sense crispació —com ha dit que no hi parlaria— afirmi que el Govern, el Govern al qual tinc l'honor de pertànyer, és burla del Parlament; em sembla... sí, aquesta frase ha estat dita, i jo la lamento, la lamento i prou, no vull posar-hi més accent, i dono, doncs, per acabat aquest punt.

Bé, amb el que sí que no estic d'acord és que em digui que jo no he contestat la interpellació. La interpellació acaba —acaba com totes— respecte a un propòsit de capteniment del Govern pel que fa a una qüestió determinada que, en aquest cas, és l'adequació de la nostra legislació —concretament d'aquestes vint-i-vuit lleis prèviament seleccionades com a sospitoses que podien estar en contradicció amb la legislació comunitària—, i jo li he contestat concretament que el capteniment del Govern era que enteníem exhaurida la nostra tasca en mèrits de la delegació legislativa per via de llei, sens perjudici que, reglamentàriament, poguéssim encara utilitzar aquest mecanisme reglamentari per a aquells preceptes que reglamentàriament poguessin ser susceptibles de modificació. I li he dit, també, que en cas que observéssim alguna omissió, ens quedava la via del projecte de llei per presentar un nou projecte de llei que modifiqués alguna disposició en la qual involuntàriament haguéssim comès una omissió.

Per tant, els termes de la interpellació han estat degudament contestats. Podran plaure-li o no, però no em digui que no han estat contestats, perquè ho han estat taxativament.

Jo, ara, com a última cosa —i també amb la màxima

cordialitat—, li haig de dir que, si vostès estan tan convençuts que l'acció del Govern ha estat insuficient, que no hem modificat tot allò que era susceptible, o que era d'obligada adequació a les disposicions comunitàries —criteri, hi insisteixo, que no comparteixo, però que respecto—, vostès tenen la via de la iniciativa legislativa dels grups parlamentaris per presentar a la Cambra aquelles proposicions de llei que modifiquin aquells preceptes que vostès creuen que estan en contradicció amb la legislació comunitària i que el Govern no ha tingut en compte.

I jo li haig de dir que, si tan convençuts estan que això, efectivament, és així, llavors, afanyin-se a utilitzar aquesta iniciativa legislativa perquè, si no, també amb tota la simpatia i amb tot el respecte, els hauríem d'acusar de passivitat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* No, no, perdó, no. He sofert un lapsus.

(Ll. Sr. Clotas demana per parlar.)

El Sr. CLOTAS : Senyor President, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Digueu.

El Sr. CLOTAS : Sí, únicament era per puntualitzar un punt, però, atès que, després, el senyor President ho reconsidera, jo...

El Sr. PRESIDENT : Faci-ho brevíssimament.

El Sr. CLOTAS : Senyor Conseller, farem ús d'aquestes vies que vostè ens suggereix; naturalment, ja les teníem previstes. Li comunico que presentarem una moció perquè no ens ha satisfet, naturalment, la seva resposta, i la burla a què jo em referia no era burla al Parlament : era burla als continguts que suposava la Llei de Delegació Legislativa amb aquest Decret insubstancial.

Gràcies, senyor President.

Interpellació al Consell Executiu sobre la creació d'ocupació per a tasques de conservació de la natura

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al punt 4, que és interpellació al Consell Executiu sobre la creació d'ocupació per a tasques de conservació de la natura, que formularan els Diputats Il·lustres senyors Xavier Guitart i Pere Ayguadé, del Grup Socialista. Tinc el gust de donar la paraula al senyor Pere Ayguadé perquè presenti la interpellació.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, la meua interpellació fa referència a un tema que és important, que és cabdal, que és sentit pel conjunt dels ciutadans del nostre país; que és una necessitat social, que és que les persones que no tenen feina aconseguixin ocupació, que és necessari no solament per a aquestes persones, sinó que també és necessari per al conjunt de la societat, perquè ha de pagar el subsidi d'atur d'aquestes persones.

El conjunt d'empresaris, els mateixos treballadors i, evidentment, les institucions públiques, han de fer un enorme esforç per trobar propostes imaginatives per aconseguir ocupar un més gran nombre de gent possible en el nostre país, per crear riquesa, i per solucionar una greu situació de pobresa de totes aquelles persones que no tenen ocupació ni treball.

Recordo, com a iniciatives imaginatives, l'anterior Conseller de Treball, el senyor Rigol, antecessor seu —no l'avantpassat,

el seu antecessor—, que ens presentava el primer Pla Rigol, el segon Pla, el tercer, i un llarg etcètera de plans que, en sentit «carinyós», en aquesta Cambra, ja en dèiem el *Rigoletto* de plans de treball.

Li hem de reconèixer, al senyor Rigol, un enorme esforç de propaganda per explicar al conjunt de la societat la voluntat de fer el que el Consell Executiu no volia fer, en realitat, com es va demostrar amb el trist resultat del conjunt de plans de treball presentats a aquesta Cambra.

De tots aquells plans, podríem citar-ne un que, com a idea imaginativa, era realment important, i una gran idea : la neteja de boscos del nostre país, la creació d'una cooperativa de neteja de boscos, la possibilitat que aquesta neteja de boscos no costés ni a la societat ni a l'Administració pública ni una peseta, perquè s'autofinançaria mitjançant la creació d'energia i de subproductes per a la indústria de fusta del nostre país.

El resultat d'aquella idea —no perquè fos dolenta, sinó per la mala gestió evident a què ens té acostumats el Consell Executiu en aquests temes— ens porta el trist record que avui tots tenim de la Cooperativa APENFOR, i que, a bastament, ha estat explicada en aquesta Cambra, i que significa un escàndol que en qualsevol país hauria portat a la dimissió immediata, almenys, del Conseller responsable d'aquests temes.

En el futur, el conjunt de les Administracions de l'Estat han posat damunt dels debats en les Cambres centenars de milions per cobrir idees imaginatives que, a la vegada, creessin riquesa social al nostre país. Caldria destacar la de recuperació del patrimoni artístic; caldria citar el dels treballs comunitaris en els ajuntaments, i un llarg etcètera. Però, la que ens ocupa aquí seria aquella que va destinada a dedicar centenars de milions de pessetes per a la neteja de boscos, mesura fonamental perquè aquests no es cremin amb la facilitat amb què es cremen en aquests moments : la repoblació forestal i la lluita contra els incendis. Centenars de milions de pessetes que el Consell Executiu ha d'administrar, mitjançant convenis, d'una manera eficaç, creant llocs de treball, per un cantó, i, per un altre, evitant que es cremi un patrimoni nacional de Catalunya com són els nostres boscos, que aquests boscos produeixin amb alta rendibilitat, estiguin nets i serveixin per al gaudi del conjunt dels ciutadans.

Què és el que fa la Conselleria de Treball per administrar aquests centenars de milions de pessetes? Concretament, el 1986, 216 milions i escaig per al Pla Bàsic de Lluita contra Incendis; 36 milions de pessetes per a la repoblació forestal; 262 milions de pessetes per a la neteja i el condicionament dels boscos per a la prevenció d'incendis forestals, amb la creació de centenars de llocs de treball, però també per obtenir uns resultats.

Jo afirmo, senyores i senyors diputats, senyor Conseller de Treball, que, durant l'any 1986 la gestió de la Conselleria ha estat molt dolenta en aquesta qüestió. El conjunt de treballadors contractats no han tingut ni el respecte ni la dignitat en el treball que qualsevol treballador d'aquest país té en una empresa privada.

Segona : que el conjunt de tasques realitzades per a la neteja i la repoblació dels boscos del nostre país no ha tingut o no ha cobert l'objectiu per al qual varen ser creades.

En primer lloc, li haig de manifestar que, en molts casos, s'han fet neteges de boscos, simplement, per rentar la cara a la

vora de les carreteres o de determinats camins; que, en uns altres casos, aquestes neteges de boscos han estat absolutament incoordinades entre els diferents departaments de la Generalitat de Catalunya, fins a tal punt que, per quatre vegades el mateix mes, es netejava la mateixa zona.

Tercera : que en molts casos aquests treballadors no rebien els contractes fins molt més tard d'iniciar el seu treball; que s'han desviat diners, no per a la neteja de boscos o per a la repoblació forestal, sinó per ser utilitzats en finques privades —forestals o no forestals— del nostre país, amb benefici per a particulars i no en benefici públic; que, a la vegada, senyores i senyors diputats, la incoordinació ha sigut tan elevada que ha permès que, per solucionar un problema de treballadors que estaven aturats, que en aquells moments no se sabia què donar-los per fer, l'ajuntament els dedicava a realitzar tasques per al mateix ajuntament; que, a la vegada, no s'han complert, senyores i senyors diputats, els mínims preceptes de seguretat i d'higiene en el treball que la mateixa Conselleria —que és la que hi té competències— ha d'aplicar per al conjunt dels treballadors del país, deixant una colla de treballadors a dotzenes de quilòmetres d'un nucli habitat, sense cap vehicle, sense cap mitjà per solucionar qualsevol eventualitat d'accident de treball, sols en la muntanya, abandonats, per dir-ho d'alguna manera, fins a tal punt que, fins i tot, a l'hora d'anar-los a buscar, o se'ls ha anat a buscar tard o no se'ls ha anat a buscar.

Més endavant, si la seva contesta no em satisfà i vostè té alguns dubtes del tema, no es preocupi, que li puc donar el conjunt de referències que demostren tot el que estic dient.

M'allargaria moltíssim, però, evidentment, si hem d'aconseguir treball per a aquelles persones que estan en atur, però, a la vegada, aquell treball que costa centenars de milions al conjunt de la societat ha de tenir una utilitat, la Conselleria i el conjunt de conselleries del Consell Executiu han de fer un enorme esforç per coordinar les seves tasques perquè siguin efectives, perquè no passi el mateix que va passar amb la Cooperativa APENFOR, o amb el conjunt de plans Rigol que no han servit pràcticament per a res.

Senyor Conseller, jo li demanaria a vostè, d'alguna manera, el talent que tenia el senyor Rigol per demostrar que es feien coses que no es feien, per fer-les, almenys aprofitant aquella experiència, que durant aquests anys s'ha anat acumulant, del Consell Executiu, per trobar solucions a això que tot el conjunt de ciutadans de Catalunya ens costa, no els diners que s'esmercen per crear treball, sinó els diners que després es perden perquè aquell treball no ha estat ben aprofitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per contestar aquesta interpellació, en nom del Consell Executiu, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Badia.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Oriol Badia) : Molt Honorable senyor President, Il·lustres senyores i senyors diputats, no cal dir com comparteixo l'interès pel tema de l'ocupació i, sobretot, la preocupació per aquells que es troben sense feina.

No cal dir com comparteixo, també, l'interès en el manteniment, en condicions degudes, de la nostra riquesa forestal. No cal dir que totes aquestes qüestions m'interessen al màxim i, per tant, comparteixo també l'interès que hi dedica l'Il·lustre

Diputat interpellant.

Tanmateix, no comparteixo amb ell la valoració de resultats. Crec que els resultats són positius, significativament positius en tots els aspectes. Vaig voler continuar, i realment així es va fer, les tasques iniciades per l'anterior —l'antecessor, no l'avantpassat— Conseller de Treball, i crec que ho vam enfocar i encarrilar degudament. Les primeres experiències a treballar al bosc, promogudes pel Departament de Treball, s'han canalitzat degudament a través del Departament d'Agricultura, i, per tant, que hem complert degudament el fet de promoure l'activitat laboral en els boscos i, a la vegada, un cop complert aquest objectiu, deixar-ho ja a mans del Departament més especialitzat en la matèria. Per tant, la coordinació —incoordinació, deia vostè, crec que volia dir la coordinació—, realment, es dóna en els diferents departaments de la Generalitat, no sols amb el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, sinó també amb el de Governació, que, pel que afecta extinció i prevenció d'incendis, és una col·laboració important en les mesures de govern. No comparteixo tampoc el fet que no s'han tractat els treballadors amb la deguda dignitat; no comparteixo el fet, tampoc, que s'hagin desviat els diners a finques privades; evidentment, sovint, és inevitable que de les millores col·lectives del país en resultin beneficiats també els particulars o les persones individuals del país, però en definitiva s'ha fet millora pública, encara que —hi insisteixo— sovint això hagi beneficiat també finques privades, perquè si es fan uns accessos, doncs, sovint també en surten beneficiades persones que no directament la Generalitat hi hauria d'esforçar la seva dedicació, però que, lògicament, poden gaudir també dels beneficis fets per a tothom.

Tampoc és cert que no s'hagin seguit les mesures de seguretat i higiene i que la gent hagi estat abandonada al bosc. Ara bé, vostè sap què significa treballar al bosc, i sobretot què significa treballar en els boscos descurats, abandonats, plens de brossa i que, per tant, doncs, no és el mateix treballar al bosc que treballar dins la ciutat; això, em sembla que n'hem de ser plenament conscients; ara, d'aquí a dir que han estat abandonats hi ha una diferència abismal i, per tant, haig d'afirmar amb tota contundència que els treballadors del bosc no hi han estat abandonats, sinó que, simplement, és qüestió de distància i accessibilitat, de vegades fins i tot, dels mitjans de transport.

Bé, ara jo voldria seguir, també, amb el que s'ha fet aquest any 86, i si bé ja són prou conegudes per la Cambra les dificultats financeres, concretament pel Departament de Treball, en incidir en una matèria com és la d'ocupació, per a la qual no hem rebut transferències i, per tant, no hi tenim competència delegada i, en no tenir-hi competència, tampoc ens han enviat els recursos i, malgrat tot, ens hem espavilat per aconseguir-los, i per això aquest any, i concretament en els plans d'atenció al bosc, hi hem pogut dedicar 490 milions de pessetes, evidentment gràcies al conveni que va negociar el Departament de Treball amb el Ministeri de Treball, però —i és bo que se sàpiga també— si bé nosaltres, el Departament de Treball, pròpiament, i amb la deguda coordinació amb els altres departaments, com són de Governació i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, s'ha portat la coordinació deguda, nosaltres, Departament de Treball, ha gestionat l'obtenció dels recursos, ha endegat les iniciatives i s'han realitzat aquestes a través dels departaments —com he dit abans— de Governació i

d'Agricultura. Els diferents projectes van tenir, en definitiva, dos objectius concrets. Primer, el de reforçar els equips mòbils que pertanyen a la Direcció General d'Incendis, per tal d'aconseguir una més ràpida i eficaç lluita contra els incendis que de manera nombrosa, i com és prou notori, s'han anat produint en els darrers anys; segon, continuar amb la política, ja endegada l'any 84, de neteja del sotabosc i repoblació forestal, i, com a complement d'aquesta acció, procedir a una millora i condicionament dels equipaments recreatius ubicats en les zones forestals, fonamentalment en els parcs naturals, i possibilitar així un apropament dels ciutadans a la natura.

Dins del primer grup s'han concretat els següents programes, ja dic, gràcies a haver aconseguit la subvenció per part de l'INEM : Pla Bàsic de Lluita contra Incendis Forestals —en aquest pla hi han treballat 333 persones distribuïdes pels diferents indrets de Catalunya—; cal assenyalar que dins d'aquest programa una de les tasques realitzades ha estat la redacció de plans bàsics municipals amb la finalitat de descriure les masses forestals que tenen un major perill d'incendi i permetre, així, una millor actuació en casos d'incendi.

En el segon grup s'han realitzat els següents programes : neteja i condicionament dels boscos per a la prevenció d'incendis; l'objectiu del programa ha estat contribuir a la disminució del riscs d'incendis, netejant les voreres dels camins i carreteres, i el nombre de persones contractades va ser de 110, distribuïdes a Barcelona, Girona, Tarragona i Lleida. Neteja de boscos i repoblació forestal : els treballs han consistit essencialment en l'eliminació de la brossa del terreny que amb posterioritat havia de ser repoblat; aquí hi han treballat 30 persones. El Pla complementari per a la conservació dels espais de lleure ubicats a les zones forestals : es varen contractar 114 persones per a treballar als parcs naturals de Tarragona i de Barcelona; els treballs a realitzar han consistit en la reparació i conservació dels nuclis recreatius en aquestes zones. Adequació socio-recreativa de les cases de colònies i campaments : els treballs han consistit en la reparació de cases, de propietat pública, ubicades a diferents indrets, com a Moià, la Pobla de Lillet, Guardiola de Berguedà i Castellar de N'Hug; el nombre de persones que hi han estat ocupades ha estat de 21.

Amb aquests programes s'han creat, temporalment, és cert, 608 llocs de treball i la valoració que nosaltres en desprenem és totalment positiva, tenint en compte que amb aquestes accions s'ha reforçat àmpliament les tasques que es desenvolupen, tant des del Departament d'Agricultura com des de la Direcció General d'Incendis. És, a més, intenció d'aquest Departament, aconseguir per al present any els pressupostos necessaris per poder continuar en aquesta línia de lluita contra l'atur, mitjançant un seguit de programes, que potser, per no fer-me ara excessivament pesat, no relacionaré, però que, a la vegada que serveixen per donar ocupació realment a la gent que es troba en la difícil situació de buscar feina i no trobar-ne, s'aconsegueix la conservació, el manteniment i la millora de la nostra natura.

Tots aquests programes, en principi, projectats per a aquest any, si són aprovats els recursos pertinents per part de l'INEM, significarien la creació de 1.700 llocs de treball, o sia, tres vegades més del que es va fer l'any passat.

Aquests són, doncs, els propòsits de capteniment del Consell Executiu amb vista a l'ocupació pel que fa referència a la

conservació de la natura.

Moltes gràcies, senyor President; il·lustres senyores i senyors diputats.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable senyor. Per a un torn de rèplica, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo no sé si fer un torn de rèplica o no fer un torn de rèplica, perquè hi ha una part que ja la sabem, que és la quantitat de persones ocupades amb diners pressupostats en els pressupostos de l'Estat que, mitjançant l'INEM i en convenis amb la Generalitat de Catalunya, han de crear aquests llocs de treball; això és en qualsevol estadística o en qualsevol document de la mateixa Conselleria, on aquell diputat interessat pot trobar-ho en qualsevol lloc o preguntant-ho, simplement.

Hi ha una petita part que sí que podria considerar rèplica, però la veritat és que, i amb tota la franquesa, vostè ens té acostumat a unes contestacions en aquest Ple que, francament, porten al desconcert més absolut, perquè vostè, per un cantó, no coneix exactament el que passa en allò que és competència de la Conselleria de Treball, i a vostè li escriuen un paper, ve aquí i ens el llegeix, i amb tota tranquil·litat després se'n va cap a casa, tan tranquil, o vostè, jo no li vull dir la paraula exacta, però vostè ens explica unes coses que només se les podria creure algú que es xumés el dit. Perquè, escolti, si jo li dic que no es tracta amb dignitat els treballadors, vostè ha de suposar, almenys —si no és orfe de talent—, que jo tinc documents suficientment clars que demostren que no s'han tractat amb dignitat, perquè, en primer lloc, els contractes i el pagament del seu treball es fa amb retard; segon, jo li puc citar comarques, com el Pallars Sobirà, el Pallars Jussà i la Ribagorça, llocs que coneix perfectament, que treballadors que han sigut portats amb un vehicle a la muntanya, lluny de qualsevol centre urbà, se'ls ha deixat a la muntanya i se'ls ha deixat allí, a treballar en una tasca que és, com a mínim, perillosa, i Higiene i Seguretat en el Treball diu que mai es pot deixar un treballador allunyat d'un centre d'assistència sense, almenys, els vehicles necessaris perquè puguin donar l'assistència necessària a aquell treballador.

Senyores i senyors diputats, quan vostè em diu : «no, és que hi ha hagut coordinació», bé, permeti'm que li expliqui un exemple : l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès tenia una sèrie de persones treballant en tasques municipals, entre altres coses perquè el capatàs de Millora Rural demana a l'ajuntament que mentre no tinguin un vehicle per acompanyar aquests treballadors al bosc se'n faci càrrec l'ajuntament i els utilitzi per a altres tasques. Però, el que és més curiós és que, d'això, se'n fan ressò els mitjans de comunicació de la zona i llavors és quan la Conselleria d'Agricultura envia a aquell capatàs, i diu : «no, escolti, ara ja ens en fem càrrec a partir de dilluns». Però, el que és més curiós és que aquell dilluns van a buscar els treballadors, els deixen al bosc i després han de tornar cap a casa amb autostop; coordinació i dignitat en el tracte amb els treballadors. Dos exemples : treball en finques privades o en qüestions que no són exactament la neteja de boscos o les tasques forestals; l'exemple que ha aparegut en els mitjans de comunicació social que succeeix a Vic : una sèrie de

treballadors contractats per a la neteja de boscos són dedicats a realitzar rases de rec, o segles de rec, per a una finca de pollanques; difícilment, difícilment, aquests pollanques, d'ús absolutament industrial i comercial, poden tenir un perill de cremar-se, si no és que aquell senyor pugui regar millor aquells pollanques, que evidentment en traurà un benefici bastant considerable, perquè és una de les produccions agrícoles més rendibles que avui existeixen en el nostre país, doncs, els diners públics es gasten per a això. Per a més informació per a vostè, la finca es diu Can Coromines.

Per un altre cantó, vostè em diu que s'ha aprofitat el treball per a la neteja de boscos. Escolti, qualsevol ciutadà que es passegi pel nostre país sap perfectament que en aquests moments no s'estan aprofitant els centenars de milions que són de tots els ciutadans per a la neteja d'aquests boscos. Sabem que haurien de ser molts els diners que s'haurien de dedicar per netejar els boscos de Catalunya, que segurament és difícil trobar-los dins els pressupostos generals de l'Estat, però quan els pressupostos són escassos s'ha de fer un esforç molt més gran per aprofitar aquests diners i, evidentment, jo li repeteixo que concretament a la població de Sort, durant un mes seguit, un conjunt, una brigada de treballadors va anar quatre vegades al mateix lloc i en el mateix lloc netejaven el que ja estava net; per tant, no netejaven absolutament res. I li haig de dir que amb l'escàndol d'aquells mateixos treballadors que veien com es burlaven del seu propi treball i se'ls pagava per una cosa que no tenia cap mena d'utilitat.

Vostè em pot explicar que per al futur faran el mateix. Si vostès fan el mateix, amb els cinc exemples que jo li he posat, jo li haig de dir que vostès desaprofitaran una oportunitat d'or, malgastaran els diners dels ciutadans d'aquest país i es burlaran del treball que ha de ser digne d'unes persones que estan en atur, perquè aquestes persones són les primeres escandalitzades que s'aprofita tan poc la seva potencialitat. Li haig de dir que qui m'explica tot això, fonamentalment, són treballadors d'aquestes brigades, i jo mateix li haig de dir que no poso més exemples perquè em fa una mica de vergonya que aquestes coses passin al nostre país, quan, a la vegada, milers d'hectàrees del patrimoni nacional forestal de Catalunya es cremen estiu darrere estiu, davant la ineficaç gestió de persones que en aquest cas n'és vostè el responsable, que són absolutament ineficaces en la gestió dels diners i de les competències que un dia, per favor de Catalunya, per la necessitat de Catalunya li van ser traspassades.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Té la paraula, si ho desitja, l'Honorable Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Gràcies, senyor President. Il·lustres senyores i senyors diputats, segurament que si en la formulació de la interpellació s'hagués estat més explícit i no se'ns hagués dit sintèticament : «quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu, amb vista a la creació d'ocupació pel que fa referència a la conservació de la natura», sense prèvia introducció. Si hagués estat més explícit, potser hauria escaigut més donar resposta a aquesta pregunta al mateix Conseller d'Agricultura, que és qui porta a la pràctica la direcció d'aquests treballs de la manera que ha estat enfocat. Naturalment, quan es fan aquestes qüestions d'una manera subreptícia, es fa difícil de preveure cap on poden anar les pre-

gundes, les qüestions concretes.

Per tant, és clar, aquí vostè parla més aviat, doncs, del seguiment endins del bosc que fa cadascun d'aquests treballadors, que s'ha d'evitar que estiguin allunyats dels centres hospitalaris; que no se n'han de beneficiar, directament o indirectament, finques privades; que falten diners, i que els diners han de ser ben administrats. Realment, això ho comparteixo, això darrer. El que no comparteixo és que no siguin ben administrats.

Ara bé, a mi m'agradaria que aquests casos concrets que diuen, doncs, que no té un treballador deguda atenció, que no se li paga el seu salari degudament o a temps, que tot això s'observés directament al mateix Departament de Treball, perquè si existís aquesta anomalia s'hauria de solucionar. Ara, em sembla que vostè ho diu aquí i prou. Per tant, si és que existeix, m'agradaria, doncs, que realment —això que diu que ho té documentalment—, doncs, que m'ho pogués demostrar, perquè li asseguro que es resoldria d'immediat, si existís aquesta irregularitat.

Ara, el que veig difícil de solucionar és que posem a netejar els boscos, que els més bruts i més perillosos són els més inacessibles, i, a la vegada, fer que aquest treball sigui fet per uns treballadors que no s'allunyin dels centres hospitalaris on els puguin atendre. Bé, és clar, això es fa realment difícil. O sigui, que, també li agrairia que en aquest aspecte, si vostè trobés la solució, bonament, doncs, ens la donés. Ara, treballar al bosc, realment que té un risc, i el que fa al Departament de Treball, el que fa el mateix Departament d'Agricultura, el que fa el Departament de Governació és reduir al màxim que es pot tots aquests riscos.

Per tant, crec que queda degudament contestada la interpellació, però demanant a l'Il·lustre senyor Diputat que aquestes irregularitats concretes que denuncia, que ens les plasmi degudament i seran resoltes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Passem ja... (*L'I. Sr. Ayguadé demana per parlar.*) Sobre la base de?

El Sr. AYGUADÉ : Per contradiccions, l'article 66.3, quan m'ha fet dir...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta Presidència... La contradicció s'accepta quan es nega la veracitat d'algun dels termes.

El Sr. AYGUADÉ : Sí, senyor...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Em digui qui li ha negat i quina...

El Sr. AYGUADÉ : Sí, per exemple, en primer lloc, quan se'm fan dir coses que no he dit i, en segon lloc, quan se'm diu que es presenta d'una forma...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Aquesta Presidència no té constància d'això. A més, aquesta Presidència crec que ha estat molt condescendent...

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Un moment, si us plau! Crec que ha estat molt condescendent, aquesta Presidència, amb alguna de les expressions del senyor Diputat, i, per tant, li prego que, en la mateixa línia de condescendència, actui vostè.

El Sr. AYGUADÉ : Senyor President, jo només... deixi'm explicar per què demano les contradiccions. El senyor Diputat, en aquest cas el Diputat Pere Ayguadé, no ha presentat d'una forma subreptícia —o com en digui—, al senyor Conseller, una interpellació.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Això no és negar la veracitat.

(*Remor de veus.*)

El Sr. AYGUADÉ : Perdoni, però això és actuar d'una forma...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci!

El Sr. AYGUADÉ : ...amb nocturnitat i traïdoria, sembla.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Escolti, senyor Diputat, li prego que s'abstingui de fer cap més comentari en aquesta qüestió.

El Sr. AYGUADÉ : Accepto la decisió de la Mesa, encara que considero que no està ajustada a raó.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

**Interpellació al Consell Executiu
sobre l'aplicació de les recomanacions
de l'Informe de la Sindicatura de Comptes
sobre el Compte General de la Generalitat
corresponent al 1984**

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpellació següent, que és una que fa al Consell Executiu sobre l'aplicació de les recomanacions de l'Informe de la Sindicatura de Comptes sobre el Compte General de la Generalitat corresponent al 1984, que formularan els Diputats Honorable senyor Lluís Armet i Il·lustre senyor Antoni Santiburcio, del Grup Socialista. L'Honorable senyor Armet té la paraula.

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, enllaçant amb aquesta magnífica expressió del senyor Conseller Badia, podríem fer allò de la cançó aquella de joventut «a dins del bosc cantava un cucut amb gran afany, a dalt d'un roure altíssim, mirava el seu company» (*Remor de veus.*) Ara, per intentar fer una interpellació —vejam si pot ser, mínimament seriosa, no com l'anterior— jo miro des del roure altíssim el company, en aquest cas l'Honorable Conseller d'Economia i Finances, senyor Josep Maria Cullell. (*Remor de veus.*)

El tema de la interpellació fa referència a una qüestió que va tenir una gran importància a la vida política catalana, perquè era la primera vegada, lògicament, que hi intervenia una institució, com és la Sindicatura de Comptes, i analitzava el compte d'un any, l'any 1984.

Jo voldria recordar que aquí van passar coses bastant —podríem qualificar molt benivolentment— insòlites. És a dir, d'una manera o altra, quan observacions de la mateixa Sindicatura sortien legítimament als mitjans de comunicació, hi havia un escarritx generalitzat a tot el Consell Executiu, que va fer mobilitzar el mateix President de la Generalitat, intentant aturar i obturar qualsevol tipus d'informació de veracitat que sortia contingut en aquest Informe.

I, curiosament, es va produir un fenomen —que jo qualificaria també d'insòlit o de molt alarmant— pel qual s'intentava vendre la següent teoria : un informe de la Sindicatura només

és important si es produeixen, com a conseqüència d'aquest informe, expedients d'enjudiciament. És a dir, les coses només funcionen, o tenen un sentit, diguem-ne, polític, o un sentit administratiu, en tant que, com a conseqüència d'un informe de Sindicatura de Comptes, es produeix l'inici de possible processament d'una persona. És a dir, evidentment, a partir d'aquí es va, fins i tot, instar el Síndic que enviés un escrit dient «no hi ha cap expedient d'enjudiciament en marxa»; simplement i exclusivament perquè la Sindicatura el que feia era analitzar el Compte General de 1984.

Aquest Compte General, sens dubte, també va comportar un fet que no és gens corrent en els sistemes democràtics, que és la no-aprovació en Comissió, pel grup de la majoria, del contingut del Compte General, i després, també va comportar un altre fet anecdòtic, aquí, en aquest Ple, pel qual es deia que s'aproven les conclusions però no s'aprova l'Informe. No hi ha precedents en el sistema democràtic. Per una raó molt senzilla, perquè d'una manera o altra, el sistema de Sindicatura de Comptes, o el sistema de Tribunal de Comptes, el que fan és l'anàlisi de comptes, acaben un termini, fan unes recomanacions, el Consell Executiu admet aquestes recomanacions, se les fa seves, significa una reactualització, canvi d'actuació en molts temes, i rectificació en els temes que calgui i no passa res i tothom, tota la Cambra, fins i tot els grups de l'oposició, veuen que s'ha fet un treball institucional i un Consell Executiu disposat a rectificar el que li diuen. I així funciona la democràcia, lògicament; perquè la democràcia s'afirma amb uns informes de fiscalització que són aprovats pel conjunt de la Cambra. Aquí no, aquí es tractava que hi hagués expedients d'enjudiciament, si no la cosa era perfecta.

És evident que hi havia un objectiu possiblement al darrere, en aquest cas, que era preservar en uns moments ja especialment delicats la persona del Conseller d'Economia i Finances, en un moment que era qüestionada la seva gestió en un període. Llavors hi havia dos tipus de resposta possible : una era la resposta d'admetre el conjunt de recomanacions de la Sindicatura i emprendre tot el conjunt de mesures per rectificar i l'altra —que era la pitjor des del punt de vista polític i institucional—, que era dir : «aquí no passa res, no hi ha enjudiciament, per tant, el que ha fet la Sindicatura no compta per a res, no marca pautes d'actuació en la nostra vida política».

Per tant, vostès admetran, senyores i senyors diputats, que jo crec que va ser un error institucional que es va cometre en aquesta Cambra; una falla de procediment democràtic elemental; un excés absurd, en aquest cas, de prepotència i de voluntat de preservació de la figura del Conseller que portava la gestió dels aspectes financers, i això, en conjunt, lògicament, pressuposa un debilitament progressiu institucional del país.

Sens dubte, crec que és important afirmar avui aquí, a la Cambra, el caràcter d'aquests informes que fa la Sindicatura i els Tribunals de Comptes. La Sindicatura i els Tribunals de Comptes fan el que, podríem dir-ne, constatacions de legalitat, constatacions de procediment, estudis aleatoris d'alguns aspectes de l'Administració, però no fan mai una auditoria a fons. És a dir, podríem dir-ne, d'una manera o altra, que fan un cert control basat en la confiança en el mateix Executiu i, simplement i exclusivament, fan una certa tutela que es compleixen les lleis, i que els números, grans números, grans qüestions, estan suficientment quadrades; no tenen ni les possibilitats

materials ni la vocació, ni estan previstes per a això, per fer una auditoria a fons.

Aleshores, lògicament, quan actua una Sindicatura de Comptes, amb aquesta voluntat, que és la correcta —i jo crec que ha fet un treball positiu, globalment, diguem-ne, positiu—, i arriba a unes conclusions i unes recomanacions tan espectaculars com a les que s'arriben, concretament amb el Compte General —que jo m'atreiria a qualificar, sense cap mena d'exageració, de greus irregularitats administratives—, si ens trobem que la resposta del Consell Executiu és: «aquí no passa res, perquè no hi ha hagut expedients d'enjudiciament», estem davant un atzucac, davant una situació absolutament absurda, perquè vol dir que no s'estan rectificant aquelles recomanacions —mínimes, però importants— que està fent la Sindicatura de Comptes.

Pensin vostès que jo podria llegir aquí tot un conjunt de recomanacions, des del desconeixement del cens de personal, des de les partides d'hores extres destinades a «bufandes», des d'hores extraordinàries que no cotitzen a la Seguretat Social, des de retribucions complementàries que no cotitzen a la Seguretat Social, etcètera, podria anar-ne citant, en tinc aquí seixanta d'importants. Però el que és molt curiós és que, per exemple, els grans temes que constitueixen una administració, tots ells són criticats; és a dir, no es coneix el saldo de caixa a l'inici, ni es coneix el saldo de caixa al final; no es coneix el patrimoni de la mateixa institució; els mètodes comptables diferents han impedit integrar comptablement la liquidació del mateix Pressupost. És a dir, curiosament la Sindicatura entra en el que són elements essencials de control econòmic comptable de qualsevol administració. És a dir que el tema realment és preocupant. O quan entra en el tema dels interessos que es liquiden en anys anteriors, queda tot el dubte legítim de posicions que han defensat els diputats del Grup Popular, dient que aquí hi ha hagut una situació gens clara, i estan absolutament legitimats per dir-ho; perquè tots els continguts que hi ha en relació amb l'Informe de la Sindicatura de Comptes, donarien peu a fer qualsevol afirmació legítima a partir d'aquest Informe, si no és que el Consell Executiu rectifiqui —o digui que ha començat a rectificar— el que la Sindicatura li diu en aquest Informe.

Per tant, no som en elements poc importants. És a dir, no som en aquell estadi que algunes administracions madures tenen, en el sentit que els Tribunals de Comptes —com pot ser el Tribunal de Comptes, concretament, d'Alemanya, que és exemplar, en aquest sentit, perquè té molts anys de rodatge— que fan anàlisis d'oportunitat de les inversions, anàlisis cost-benefici, entendre si una inversió s'ha fet bé o s'ha fet malament, o calia fer-ne alguna abans, sinó que som en un control que podríem dir-ne certament epidèrmic, globalitzador de grans temes, i de temes, tots ells, importants, però elementals, que podríem dir-ne que constitueixen les peces clau d'una comptabilitat de partida simple, en el sentit que les coses mínimament quadren, que les coses estiguin mínimament ordenades.

Per tant, la nostra sorpresa —i és per això que, diguem-ne, fem la interpellació, i voldria recordar aquí que vaig fer una pregunta de manera immediata, que han retardat una vegada, retardat una altra, no se'm va admetre la interpellació, interpellació retardada, i això arriba amb cinc mesos de retard, i això calia que es fes quinze dies després d'aprovar l'Informe de la Sindicatura—, la nostra preocupació és una preocupació —i

ho repeteixo— clarament institucional. És a dir, nosaltres entenem perfectament que el President de la Generalitat es posés nerviós i que llancés el tema de l'enjudiciament; és a dir, és com si diguéssim nosaltres que una empresa, si no hi ha cap processat, ha funcionat meravellosament bé, i tots sabem que empreses en què no hi ha hagut cap processat han funcionat fabulosament malament; és a dir, això ho sabem perfectament. Per tant, diguem-ne, emfasitzar el criteri que si no hi ha enjudiciament les coses estan bé, i tots els continguts materials, quant a recomanacions d'una mateixa Sindicatura, emanada d'aquest mateix Parlament, resulta que són menystinguts, són oblidats, són arraconats, i quan els diputats s'interessen pels continguts d'aquest Informe, aquests continguts s'obliden i diuen que no són importants i que són mentides, em sembla especialment greu. Perquè això va acompanyat també d'una actuació del grup de la majoria que, en veure que aquesta institució agafa el que es diu una personalitat pròpia, independent i, per tant, actua amb una responsabilitat institucional, quan va a la Comissió, fins i tot li arriba a dir el que ha de fer la Sindicatura, des del punt de vista del procediment; li diu a la Sindicatura: «vostès han de fer més coses qualitatives i no tantes de quantitatives», «vostès, aprofundeixin en un tema, però no vagin a tants temes alhora», li arriben a fer recomanacions específiques del que cal que faci, diguem-ne, la Sindicatura, quan vostès estan en deute, no amb la Sindicatura, sinó amb les institucions del país, per no haver donat una resposta adequada a les recomanacions que, d'una manera clara i explícita, fa aquesta mateixa Sindicatura.

Des d'aquest punt de vista, la interpellació té, únicament i exclusivament, una missió: retornar el paper de les institucions al seu lloc, recordar que en aquest Parlament es va produir una anomalia greu i insòlita de la no-votació d'un compte general —o cadascú estava votant una cosa diferent— i entendre que cal demanar al Consell Executiu quin conjunt d'instruccions, normatives, circulars de tota mena, ha fet el Consell Executiu des de la recepció d'aquest Informe del Compte General del 1984 fins avui, per adreçar la situació que manifesta aquest Informe. I això sí que és important: actuacions que s'han fet. I la nostra interpellació va per intentar ser conseqüents amb el que seria l'actuació d'un govern normal, que ha de donar resposta a les recomanacions que fa una institució com la Sindicatura de Comptes.

Gràcies, senyor President.

EL Sr. PRESIDENT: Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller de Finances, senyor Cullerell.

EL Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep Maria Cullerell): Senyor President, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor Armet, pel to de la seva interpellació. Jo intentaré contestar-la amb el mateix to i, a més a més, amb la mateixa concreció; fins i tot, amb més concreció, si puc, de la de vostè, quan ha parlat de les seixanta recomanacions que tenia. Intentaré contestar-li, fins i tot, amb més concreció, aquestes.

De bell antuvi, per això, sí que jo li voldria dir algunes qüestions, em sembla, precisar algunes qüestions que vostè ha dit amb les quals no estic d'acord, i després en la qüestió més concreta.

Miri, jo crec que aquí no es va produir cap anomalia. La Sin-

dicatura de Comptes va trametre a aquest Parlament un document; aquest document va ser qualificat d'«informe» per la Mesa d'aquest Parlament, i això és el que es considera que és l'informe del document.

Segona : és evident que no sols en aquest Parlament —i vostè coneix altres parlaments o altres assemblees regionals en les quals l'Informe de la Sindicatura de Comptes, o del Tribunal de Comptes o, en fi, diguem el nom que tingui en cada comunitat autònoma— ha estat objecte, lògicament, d'una certa politització. Vostè i jo tenim amics comuns que ocupen, doncs, la Conselleria d'Economia i Finances, amb el nom que sigui en aquella comunitat autònoma, que han estat també, doncs, d'alguna manera, atacats, o sotmesos a una certa pressió per part de, bé, de la utilització no deguda d'algunes de les mateixes observacions que es fan per part de la Sindicatura de Comptes.

Jo, el que voldria recordar a les senyores i senyors diputats, de tot el que es diu aquí, de totes aquestes observacions que es fan, i que hi són, en la Sindicatura de Comptes, voldria observar, de tota manera, una cosa —que vostè se n'ha oblidat—, que és que, de fet, al que la Mesa va qualificar d'«informe» —que alguns, doncs, qualificaven de «conclusions»—, es reconeixen tres coses, per part de la Sindicatura de Comptes : u, l'esforç de la Intervenció General a caminar cap un camí de normalitat, des del punt de vista de l'Administració de la Generalitat. Dos, que, de fet, el Compte General de la Generalitat, la comptabilitat de l'Administració pública reflectia la realitat de les entrades i despeses d'aquesta Generalitat. Tercer, que no s'observava cap motiu —i és important, de tota manera— que hagués pogut ser qualificat d'«irregularitat greu». Això és el que constava a les conclusions, i això és el que, de fet, va aprovar aquesta Cambra.

De tota manera, és veritat : hi ha, en tots els annexos, no seixanta —no seixanta—, n'hi ha vint-i-quatre, d'observacions —vint-i-quatre—, de les quals jo passaré compte una per una; del que pensem complir i del que no pensem complir, senyor Armet. Així de clar, del que pensem i del que hem començat a complir, i del que no podem complir. I les observacions sobre els comptes : primera, algunes d'elles, és a dir —em sembla que vostès en una de les resolucions o de propostes de resolució presentades pel seu Grup en Comissió, fins i tot les van recollir totes, aquestes vint-i-quatre que figuraven en els annexos. Bé, doncs, la contesta meua va per aquí, molt concreta, molt precisa, en cada una d'elles : què és el que podem fer, què és el que no podem fer. Vostès les recollien; no eren seixanta —ho repeteixo—, eren vint-i-quatre.

Primer. Deia : «establir, respectant la data del fet, una separació documental i comptable dels diferents actes previstos, etcètera», és a dir, en llenguatge comptable, era separar les as, les des, les os i les pes. Bé, li dic amb tota sinceritat que la Llei de Finances de la Generalitat no diu enlloc que els actes d'autorització, disposició, ordre de pagament i pagament no puguin ésser simultanis, enlloc ho diu. I, de fet, la pràctica habitual en l'Administració central és aquesta, és que siguin simultanis. Per tant, evidentment, no quadriplecarem els expedients per quatre, fent les as, les des, les os i les pes separades, sinó que continuarem fent el document ADOP.

Segona : «així mateix es procedirà a les oportunes periodificacions d'ingressos i despeses»; és la cèlebre teoria —com

vostè sap— del *devenço* o la teoria de la meritació o de l'acreditament. Bé, la mateixa... Vostè sap que, quan li parlava abans d'un amic comú —i, a més a més, que m'enorgulleixo de la seva amistat—, que és el senyor Birlanga, Conseller d'Economia i Finances de la Comunitat Autònoma Valenciana. Bé, amb ell van fer la Sindicatura de Comptes, perquè és una qüestió crec jo, doncs, bé, més aviat de criteri tècnic. Li van dir que no tenia..., ell feia el criteri de meritació, seguia el criteri de meritació, i, realment, el consell que li va donar la Sindicatura de Comptes a la Comunitat Autònoma Valenciana, era que no havia de fer el criteri de meritació, sinó que havia de fer el criteri de *devenço*, al revés, diguem-ne, del que fem nosaltres.

En tot cas, nosaltres, mentre jo sigui Conseller i hi hagi la Intervenció General que hi ha en aquests moments, es continuarà fent el criteri de *devenço*, perquè es creu que respon més a la realitat que no pas el criteri de meritació. I això ho entendran vostès molt fàcilment : el criteri de *devenço* és en el moment que realment entren els diners, donat el sistema. Vostès em podran dir —i jo ho admito— una cosa : en el moment en què realment entrem en un sistema més definitiu de sistema de finançament, és possible, doncs, que hi hagi menys interrogants en el que poden ser entrades en el Compte de la Generalitat. Però, en tot cas, és molt lògic que la Intervenció General no es fii mai del que els polítics, d'alguna manera, li diguin : «No, escolti, és que tinc un pacte a punt de firmar, que segur que això em representarà 10.000 milions de pessetes que me'ls donaran...» No!, fins que no entren, mentre no hi ha el *devenço*, no hi ha realment aquesta operació, i, per tant, això resulta, doncs, que, evidentment, hi ha exercicis que vostès coneixen perfectament, entrats aquí, que entren amb un dèficit, que aquest dèficit és compensat amb pactes posteriors, que representen, doncs, compensacions de minusvaloracions fetes en els costos de l'any en qüestió.

Tercer punt o tercera recomanació : «el fet de mecanitzar, com més aviat millor —deia—, la comptabilitat d'ingressos que actualment es porta a mà.»

Tercera : la contesta és —per a la tranquil·litat de vostès— que la mecanització del sistema comptable en el moment actual —vostè em demanava com estava això, des de llavors fins ara— permet comptabilitzar els ingressos, la mecanització. Cal remarcar que no va ser transferit —jo només voldria dir això, de passada— per l'Administració de l'Estat, en el seu dia, cap element informàtic pel que fa a Hisenda; en aquests moments, nosaltres, des del punt de vista informàtic, estan informatitzats tots els ingressos. Podem conèixer, en aquests moments, des de la Conselleria d'Hisenda, qualsevol declaració de renda, de patrimoni de qualsevol ciutadà de Barcelona i de Catalunya, a través de la informatització portada a terme per la Conselleria.

Posar en funcionament el servei de comptabilitat patrimonial que preveu l'article 33 de la Llei 11/1981, del 7 de desembre, del Patrimoni de la Generalitat. Per part de l'Estat no van ser facilitats tampoc els inventaris en el moment de la transferència de serveis. El procés d'inventari encara s'ha de completar amb l'inventari dels béns mobles —dels béns mobles—, del qual s'ha portat a terme el referent a serveis centrals del Departament; és a dir, del que és Barcelona, està fet l'inventari dels béns mobles; del que són les tres delegacions encara no està fet l'inventari dels béns mobles. La finalització de l'inventari per-

metrà posar en funcionament la comptabilitat patrimonial, que es pot considerar comptabilitat pública; un tema més informatiu —com vostè sap, més informatiu— que no pas de gestió. De tota manera, tot el que és inventari dels béns immobles està ja mecanitzat en aquests moments.

Cinquena reflexió, o cinquena consideració, o cinquena proposta : «establir un servei de conciliació periòdica dels comptes bancaris i de recàlcul d'interessos liquidats pels bancs amb els quals opera l'Administració de la Generalitat.» Es porta a terme de manera correcta, i pròximament n'està prevista la mecanització.

Sisè : «conciliar periòdicament i formalment la comptabilitat de la Generalitat amb els seus serveis territorials.» Les comptabilitats estan enllaçades.

Setè : «estudiar i preparar amb temps, i amb el suport dels sistemes d'informàtica, el pas de l'actual sistema comptable al Pla General de Comptabilitat, preconitzat per l'Administració central.» Els tècnics del Departament d'Economia i Finances tenen seriosos i fonamentats dubtes sobre l'aplicació pràctica del Pla General de Comptabilitat preconitzat des de fa anys per l'Administració i mai portat a terme fins ara. De fet, els Pressupostos Generals de l'Estat per al 1987 destinen una forta quantitat de despesa per a un intent d'implantació del sistema, i preferim, exactament, esperar els resultats.

Vuitè : «els pagaments corresponents a exercicis tancats haurien de detallar-se per anys d'origen i aplicacions pressupostàries.» De la informació actual mecanitzada es poden conèixer les obligacions d'anys anteriors per any d'origen i concepte pressupostari.

Novè : «reforçament dels serveis d'intervenció, nomenant els interventors adjunts corresponents. En cas de no existir personal especialitzat en el mercat de treball, s'hauria d'arribar fins a la formació d'aquests.»

Nou : estan nomenats caps de secció fiscal en funcions, interventors com a ajudants dels interventors, i es nomenarà els necessaris per a la bona marxa del servei, dintre de cada Departament. I amb la formació, diguem-ne, o amb la promoció de personal, dintre de cada Departament, que és el que hem anat fent.

Deu : «creació d'un centre de racionalització i organització, que, després de l'auditoria de gestió, racionalitzi, homogeneïtzi, simplifiqui tota la mecànica administrativa, i estableixi els mètodes de coordinació i relació interdepartamental que calgui.» A més a més, existeix una Comissió interdepartamental amb aquest objectiu.

Onze : «millorar i agilitar el sistema d'arxius, ja que la comprovació de documents comptables es veu dificultada per problemes sorgits com a conseqüència de la sistemàtica actual d'arxiu.» La localització dels documents comptables no és problema per als funcionaris del Departament encarregats de la seva custòdia i gestió. No obstant això, sempre es poden millorar els sistemes d'arxiu, i, de fet, es treballa en el tema. Per als funcionaris, no ha estat motiu, mai, de problemes, poder localitzar aquests documents.

Dotze : «la Intervenció General consolidarà anyalment la liquidació del Pressupost, a fi i efecte de tenir-ne una visió de conjunt.» No, no!, i molt clarament : perquè alguns organismes són comptadonants directament; són comptadonants directament a la Sindicatura, d'acord amb la Llei, i la Intervenció

General no és responsable d'aquesta comptabilitat. Per tant, no ho farà.

Tretze : «que es reconegui tota la despesa generada dins l'exercici pressupostari, amb la finalitat d'evitar el traspàs de despeses d'un any a l'altre.» Es fa d'acord amb la Llei de Finances Públiques, de les lleis de pressupostos de cada any i en forma similar a la que fa l'Administració de l'Estat —de forma similar; exactament igual.

Catorze : «utilitzar, com a norma general, en la contractació dels subministraments de béns i materials de gran consum, el sistema de concurs públic, i potenciar al màxim les comissions de subministrament, moderant l'ús de la contractació directa i la tramitació per via d'urgència, que tenen un caràcter d'excepcionalitat. En cas d'haver de recórrer a aquestes modalitats, cal que es trobin correctament raonades i suficientment motivades.»

Catorze : les comissions de subministrament estan constituïdes en tots i cada un dels departaments, i progressivament actuen com a òrgan col·legiat en les adjudicacions. Un cop finalitzat el període de rotatge d'aquestes comissions i, en qualsevol cas, al llarg de 1987 es potenciarà la Comissió Central de Subministraments, que fins ara ha actuat de manera experimental.

Quinze : «les entitats gestores realitzaran l'inventari del patrimoni propi o que gestionen per compte el sistema de la Seguretat Social.» S'està en procés d'elaboració d'inventaris de la Seguretat Social, amb els mateixos sistemes que per a la resta de la Generalitat, no obstant la deficient informació de les transferències en matèria d'inventaris.

Setze : «s'ha de coordinar la informació comptable que enregistra i facilita el Departament d'Economia i Finances i les entitats gestores, avançant l'estructuració d'un sistema d'informació comptable que permeti una gestió pressupostària, financera i analítica de les entitats gestores de la Seguretat Social i que, alhora, faciliti informació compatible amb el sistema general de la Seguretat Social.»

S'han mantingut llargues reunions sense resultats positius —bé ho haig de dir— entre els serveis comptables de la Generalitat i els de la Seguretat Social. Avui mateix, a hores d'ara, en aquests moments, continuen aquestes reunions entre els serveis comptables de la Generalitat o els serveis tècnics de la Generalitat i els de la Seguretat Social, a part de liquidar els deutes que la Seguretat té amb nosaltres per a l'any 85 i que té del 86. També un dels punts de l'acord, novament, que es pot establir és, justament, aquest que es demana respecte a l'homogeneïtzació en el tractament comptable d'una i d'altres comptabilitats.

En qualsevol cas, la posició del Departament és que l'únic pressupost vàlid per a les entitats gestores de la Seguretat Social és el que aprova aquest Parlament; posició que no és coincident —com vostè sap, Il·lustre senyor Diputat, Honorable senyor Armet— amb la Seguretat Social, la qual cosa fa difícil, en aquests moments, la coordinació.

De tota manera —ho repeteixo—, encara se segueixen aquestes negociacions, perquè un dels objectius d'arribar a la liquidació del 85 i la liquidació del 86 és incloure dintre d'aquest acord també el paquet d'arribar a aquesta coordinació.

Disset : «les entitats autònomes de caràcter administratiu compliran l'article 14 de l'Ordre del 19 de novembre del 84,

del Departament d'Economia i Finances, per la qual es dicten normes sobre la comptabilitat de les entitats autònomes de caràcter administratiu, de forma que la comptabilitat, a més de reflectir l'execució i la liquidació del seu pressupost, permeti d'obtenir el rendiment dels serveis públics prestats.» D'acord, han de complir l'Ordre del Departament d'Economia. D'acord.

Divuit : «la comptabilitat de les empreses que han d'ajustar-la al Pla General de Comptabilitat Pública reflectirà la interpretació pressupostària, per tal de permetre el seguiment del pressupost ensems que la comptabilitat de gestió.» Expressem les mateixes reserves que he fet abans quan he parlat del Pla de Comptabilitat Pública.

Dinou : «es tindrà l'atenció especial a la realització de l'inventari d'existències i a mantenir el control adequat sobre l'immobilitzat, per tal que sigui factible la fixació del patrimoni al càlcul del resultat de l'exercici de les entitats autònomes i empreses públiques.» El mateix que li he dit abans existeix ja en les empreses públiques de la Generalitat, el que és l'inventari del que és béns immobles està realitzat i informatitzat, l'inventari dels béns mobles encara no està fet.

Vint : «s'han d'amortitzar les subvencions per compte del capital imputant-les com a ingrés en la mateixa mesura que s'hagin amortitzat les inversions realitzades al seu càrrec, o, com a mínim, al 10% si es dona qualsevol dels casos que es preveuen en el paràgraf 2 del número 3 de l'article 87 del Reial Decret del 15 d'octubre del 82. Les entitats que han incidit en errors comptables haurien de rectificar-los en la forma que determina l'article 44 del Codi de Comerç. Amb referència a la Televisió de Catalunya, SA, modificar l'inventari final...» Estic ajuntant 20, 21, 22 i 23 de les conclusions o de les aportacions que ens demanava la Sindicatura amb què nosaltres els dic que estem d'acord amb totes, tant amb la 20 com amb la 21, com la 22 i com la 23 i que, pel que fa referència a aquestes quatre puntualitzacions, nosaltres, tot el que signifiqui millora i claredat expositiva dels estats financers i rectificar apunts que puguin tenir una aplicació més correcta, doncs hi estem d'acord.

Vint-i-quatre : «es determinarà legalment l'estructura que ha de tenir el compte de les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial, financer o anàleg i el de les empreses públiques a què es refereixen els apartats c) i d) de l'article 84 de la Llei 10/82, del 12 juliol de Finances Públiques de Catalunya. Per part de la intervenció general es presta assessorament en aquest sentit. En tot cas, queden sotmeses a la normativa que els serà d'aplicació.»

Per tant, aquesta és la posició que em sembla que és una mica la seva..., després de la substanciació de la seva interpellació, una mica era saber quina posició era la nostra davant les recomanacions que podia fer la Sindicatura de Comptes; doncs, concretament, respecte a aquestes vint-i-quatre reflexions que feia la Sindicatura de Comptes després d'haver dit en les seves conclusions que es valorava l'esforç fet, segona que la comptabilitat reflectia la realitat i, tercera, que no s'observava cap motiu greu de discrepància, aquesta és la posició del Consell Executiu i aquesta és aquella en què nosaltres intentarem continuar la nostra marxa des del punt de vista de la intervenció i des del punt de vista de la comptabilitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat vol intervenir?

El Sr. ARMET : Primer, abans d'entrar al fons del tema, dos aclariments previs. Aclariment : anomalies, totes. En el tema de la Sindicatura : totes, totes. Digui'm vostè qualsevol Parlament democràtic que algun compte general no és aprovat i que s'acaba amb la ficció de separar les conclusions del que és l'informe general. Digui'm, vostè, qualsevol Parlament. Digui'm, vostè, qualsevol Parlament que el Grup de la majoria a comissió no vota una moció que diu «aprovació del compte general», trobi-me'l, que qualsevol Grup de la majoria, en una comissió, s'absté davant l'aprovació del compte general.

I, segon aclariment previ : «instrumentalització interessada», cap. No hi ha cosa millor en la vida política que les coses surtin quan han de sortir, pels camins que han de sortir i que obliguin a les rectificacions en el moment que aquestes rectificacions s'han de fer. Això és el millor per a la vida política. Si el Consell Executiu, davant de l'Informe de la Sindicatura, surt i diu, hi ha uns temes que ara posarem en marxa, unes rectificacions, millorarem unes qüestions determinades, altres les posarem en marxa l'any vinent perquè ara no pot ser per aquest motiu o per aquest altre, el Consell Executiu està donant una resposta, la resposta política adequada davant de l'Informe de la Sindicatura.

El mutisme i situar el tema en el terreny d'enjudiciament és equivocar-se. I entrem en el fons del tema. Jo crec —de veritat— que els seus tècnics li han fet una mala jugada avui, i li han fet una mala jugada bastant considerable i forta —i ho lamento, perquè sé que té, vostè, uns bons tècnics. Vostè s'ha referit, constament, a una resposta als vint-i-quatre punts de l'Informe de la Sindicatura de Comptes, i les recomanacions al resum de l'Informe de la Sindicatura de Comptes no tenen pas vint-i-quatre punts, tenen tot un conjunt de consideracions molt diverses, i els vint-i-quatre punts era la Proposta de Resolució del Grup Socialista que va fer en aquesta Cambra. Per tant, vostè ha estat, li han respost a la Proposta de Resolució del Grup Socialista quan vostè ha dit quatre vegades aquí que eren les propostes de resolució a la Sindicatura que no hi tenen res a veure.

Aleshores, hàviem preparat uns paperets, en funció dels vint-i-quatre punts que el Grup Socialista, honestament, aportava a aquesta Cambra com a elements de rectificació fonamental.

Per tant, senyor Cullell, sincerament, crec que li han fet un mal servei, és bo estar vint-i-quatre hores de vegades assegut en una cadira per meditar bé les coses, contemplar bé els papers, saber què es fa un i no agafar els papers, posar-los a la cartera, venir al Parlament i engegum la directa. Mal assumpte, aquest. (*Rialles.*)

Bé, continuem considerant el següent, i crec que avui vostè, aquí, ha fet —i això sí que li he de dir— el que es diu un petit reconeixement i un petit acte d'humilitat dels errors anteriors, perquè vostè ha començat a intentar dir que algunes coses les arreglarien. És a dir, curiosament, vostè s'ha referit a uns punts, que eren punts positius, que eren punts realment pensats per millorar la gestió de l'Administració de la Generalitat. Fet pel Grup Socialista hi ha un conjunt d'aquests elements, diu : «Hi hem començat a treballar, ho hem millorat, estem en aquest nivell, això va avançant», és a dir, ha fet tot un discurs relatiu a uns punts, que eren uns punts positius i que

podien donar sortida al tema.

Jo, des d'aquest punt de vista, n'estic satisfet. N'estic satisfet i ho he de dir, perquè em sembla que és bo, és bo que retornem sis mesos enrere al que havia de ser la situació. És a dir, vostè, d'una manera o d'una altra, admet que a partir d'un informe de Sindicatura surten unes coses preocupants, donen lloc a un debat que no arriba a un acord en aquesta Cambra, i, amb posterioritat, vostè, amb nocturnitat, va avançant per intentar adobar i arreglar aquell conjunt de coses que veritablement són importants que siguin arreglades.

Des d'aquest punt de vista, per tant, jo m'he de felicitar que vagi agafant mocions nostres no aprovades aquí, que se les faci de vostè, se les faci seves i li permetin rectificar i millorar perquè, en última instància, és una millora, en aquest cas, que se'n beneficiarà tot el poble i tots els ciutadans de Catalunya.

Però, li diré molt clarament, la nostra voluntat en aquesta interpellació és demanar-li una cosa molt clara. Vostè sembla que se'n va —diguem-ne— de Conseller, una moció molt simple que en el termini de quinze dies, a tots els grups parlamentaris de la Cambra, a partir de l'Informe del Compte General de 1984, vostè —diguem-ne— com a Conseller digui tot el conjunt de mesures que ha fet, que pensa fer o que es pensa fer per resoldre les greus irregularitats que assenyalava l'Informe de la Sindicatura de Comptes, això és el que li demanarem a la moció. I tot això que ens ha dit desordenadament aleshores ho expressa vostè bé amb l'Informe de la Sindicatura, amb els vint-i-quatre punts de la Moció socialista, tot el conjunt de coses que pensa fer, ho envia a tots els grups parlamentaris que estan interessats en aquest tema i així, d'una manera o d'una altra, haurem retornat, en aquest sentit, la dignitat al Parlament perquè, lògicament, sabrem exactament quins compromisos de Govern s'adopten a partir de l'Informe de la Sindicatura de Comptes.

Per tant, jo voldria dir que amb aquesta interpellació cobreiro, em sembla, un objectiu, que no és objectiu del Grup Socialista, sinó que és un objectiu també una mica, diguem-me, suplementari, de retornar una normalitat que no s'havia d'haver trencat mai. I les polítiques d'obscuritat, de prepotència, de voler protegir algú en un moment determinat són polítiques dolentes, perquè els Guadianes són els Guadianes, tornen a sortir i els problemes cal solucionar-los i cal adoptar unes posicions determinades per solucionar-los.

No fer això seria d'una gravíssima irresponsabilitat, no vull creure que vostès cauran en la gravíssima irresponsabilitat de no donar sortida a recomanacions que són molt positives fetes per la Sindicatura de Comptes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Sí, senyor President, per tornar a ratificar algunes coses. Primera : anomalia, cap. Segona : instrumentalització política, sí. Tercera : les vint-i-quatre resolucions vostè no s'ha llegit, veig, el daixò, també li han fet una mala jugada els seus tècnics, perquè les vint-i-quatre —i si vol les pot portar aquí, ara mateix... que són els annexos de la Sindicatura— estan fixades en el que és l'Informe de la Sindicatura de Comptes, que vostès —i ho he dit i constarà en el *Diari de Sessions*— van recollir en la Proposició que van presentar en la Comissió. Però aquestes vint-

i-quatre proposicions que vostès van recollir figuraven en el que eren els annexos de l'Informe de la Sindicatura de Comptes, i vostès les van copiar de l'Informe de la Sindicatura de Comptes, vostès. Per tant, responc a les vint-i-quatre propostes que feia la Sindicatura de Comptes, unes de les quals nosaltres les aplicarem, com ja li he dit, ja he dit quines sí i quines no, cal llegir-les, tothom les té i no cal aquí discutir qui diu veritat i qui diu mentida, es veu molt clar. Cal veure exactament què diu la Sindicatura de Comptes en els seus annexos i el que deien vostès, que deien el mateix que deia la Sindicatura de Comptes en els seus annexos, que és el que he contestat jo. I aquestes vint-i-quatre en unes coses nosaltres les contestarem, les intentarem anar arreglant, algunes ja les anem fent i altres no podem fer-les. Per exemple, repeteixo que el criteri de *devenço* o el criteri de meritament no el portarem a terme perquè creiem que el criteri de *devenço* és millor que el criteri de meritament. Que el pla comptable no l'aplicarem, perquè no l'ha aplicat l'Estat i que, per tant, és evident que hi ha coses que s'estan portant a terme en aquests moments, i en el mateix procés que ja es tenia d'anar millorant l'adaptació a la realitat, i que altres coses, de fet, no es portaran a terme.

Repeteixo, per tant, que s'ha contestat el que realment demanava la Sindicatura de Comptes, que era unes observacions. Ja ho sabia la Sindicatura de tota manera, perquè ja els havíem comunicat les coses que es farien i les coses que no es farien. La Sindicatura de Comptes també ja n'estava informada i vostès també n'estan informats perquè a vostès, avui, també ja els he contestat aquí quines coses podem seguir, i quines coses no podem seguir.

Dels vint-i-quatre punts que vostès van copiar dels annexos de la Sindicatura de Comptes i que em sembla molt bé i molt legítim que ho fessin, no és cap mena de retret el que els faig, no és cap mena de retret, em sembla molt bé que ho fessin, però això era així, i això queda, diguem-ne, al que és la realitat, està escrit, és a la documentació d'aquesta casa i, per tant, en aquest cas, no hi haurà cap mena de discrepància.

Vull dir altra vegada que, d'anomalia greu, aquí no n'hi ha hagut cap. Repeteixo que és la Mesa la que qualifica per unanimitat, per unanimitat qualifica l'Informe, el que s'aprova i, en definitiva, després aquesta Cambra aprova el Compte General de l'any 84.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'endeutament amb el nou sistema de finançament autonòmic

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem ara a la interpellació següent, que és la que sobre la política d'endeutament amb el nou sistema de finançament autonòmic fa al Consell Executiu l'Honorable Diputat senyor Lluís Armet i l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio. Tinc el gust de donar la paraula a qui correspongui. El senyor Santiburcio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Canviem de...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. SANTIBURCIO : Canviem de *tercio* i parlem del

tema d'endeutament. Senyor President, el nostre Grup ha presentat una interpellació per parlar de la situació de l'endeutament...

El Sr. PRESIDENT : Em permet, Il·lustre Diputat, que cridi l'atenció no solament de la Cambra, que no ha alterat gaire el silenci, sinó també al públic; el públic que tingui la bondat de mantenir-se en un rigorós silenci.

El Sr. SANTIBURCIO : El poquet... (*Rialles*) Gràcies, senyor President. Entrant en el tema de la interpellació de l'endeutament, en primer lloc nosaltres voldríem fer algun tipus de consideracions generals, consideracions generals sobre quina és la situació de l'endeutament del Govern actual, del Govern de la Generalitat, i podríem resumir-ho amb dues dades. El nivell d'endeutament actual és de 200.000 milions de pessetes, que representa més del 70% del pressupost fiscal de l'any 87 i, per tant, a partir d'aquestes dades la pregunta que ens hauríem de fer és si aquest nivell d'endeutament és alt? És baix? És normal? No és preocupant? És preocupant? Jo, en aquest moment, voldria fer algun tipus de comparació amb el conjunt de les comunitats autònomes o amb el conjunt de l'Estat autonòmic sobretot per veure quin és el nivell d'endeutament del conjunt de les comunitats autònomes. Per dir-los una dada, que crec que és realment representativa del nivell d'endeutament actual de la Generalitat, i és que de cada tres pessetes d'endeutament que té el conjunt de les comunitats autònomes, dues pessetes corresponen a la Generalitat de Catalunya, és a dir, dos terços de l'endeutament del conjunt de l'Estat de les autonomies, de les comunitats autònomes corresponen a la Generalitat de Catalunya.

Evidentment és una xifra prou important en termes de relació amb la resta, i, sobretot, quan comparem aquest 70% que representa l'endeutament sobre el pressupost fiscal, quant representa en altres comunitats autònomes. Podem veure que, per exemple, el País Valencià —jo recordaria que el sistema de finançament anterior, si algun tipus de repercussions negatives tenia per a Catalunya, igual les tenia de negatives per al País Valencià, perquè se situaven en problemes molt similars— està a un nivell d'endeutament que és del 8% sobre el seu pressupost fiscal, i el cas de Madrid està en un 10%, el cas d'Aragó, en un 8, el cas de Galícia, un 15, i no compararé amb altres comunitats autònomes perquè sóc absolutament conscient que en altres, evidentment, la distribució del Fons de Compensació Interterritorial els donava més diners, i, per tant, no necessitaven recórrer tant a l'endeutament públic, al crèdit interior, al crèdit exterior.

Per tant, comparant aquestes dades, podem comprovar que estem davant d'un nivell d'endeutament elevat, davant d'un endeutament preocupant, i que, per tant, a partir d'aquest moment, ens hauríem de començar a plantejar —ja fa temps que el nostre Grup ho va dient— quin és el futur d'aquest endeutament. Però permetin-me vostès que parli del passat i que parli de dues consideracions generals sobre el tema de l'endeutament.

Una primera és que aquest Govern s'ha negat permanentment a donar les dades oficials del nivell d'endeutament a aquest Parlament. El nostre Grup ha fet un treball de comprovar quin és el nivell d'endeutament a partir de les dades oficials que ens dona el Govern. El Govern ens ha donat dades de maneres diferents : l'any passat —bé, fa un any i un parell de

mesos— el senyor Subirà, en aquesta tribuna, es va negar, en nom del seu Grup, a votar una moció socialista que demanava transparència, que es donessin les dades, i va dir : «no les donarà vostè, jo no les hi dono ara». Molt bé; nosaltres hem agafat aquesta intervenció, hem agafat una resposta a una pregunta al senyor Cullell, hem agafat els Diaris Oficials i acords del Govern, hem agafat les liquidacions que ens donen vostès, és a dir, tota la informació que el Govern dona a aquest Parlament, l'hem agafada i l'hem superposada, a veure si això quadra; i no quadra; els números de l'endeutament no quadren. Per cert, li diré tres *perlitas*, eh?, tres «perles» : el senyor Subirà, per exemple, a finals del 85, diu : «El nivell d'endeutament és "ics"», detalla tot l'endeutament que havien fet, i feia un any... —bé, si no hi és, no en tinc jo la culpa... sí, sí...—, i el senyor Subirà no comenta ni parla d'una emissió de deute públic que s'havia fet un any anterior de 17.000 milions, no d'un duro o dues pessetes, o cent milions; no, no, 17.000 milions! S'oblida el paper, s'oblida 17.000 milions; i el senyor Subirà diu que a l'any 84 es va fer una emissió de 1.000 milions de pessetes, i resulta que a l'any 84 no es va fer cap emissió! No hi ha cap acord del Govern, no hi ha cap Diari Oficial que parli de cap emissió de deute públic l'any 84, i en les liquidacions que vostès donen no hi és. Però li diré una darrera «perla» que, evidentment, l'implica a vostè. Vostè diu, en una resposta a un company del meu Grup, el senyor Martí Carnicer, que l'any 82 es va fer un crèdit de 1.000 milions de pessetes, i això ho diu també el senyor Subirà. A la liquidació no hi són, ni a la del 82, ni a la del 83, ni a la del 84; no surt, no surt. I quan vulgui vostè li ho comprovem, eh? Agafin vostès les liquidacions; a veure si les troben, eh? Agafin vostès les liquidacions a veure si les troben.

Per tant, els números de l'endeutament no quadren, i vostès, si tinguessin voluntat política d'aclarir aquest tema, el que haurien d'haver fet al seu dia, l'any 86, finals del 85, era aprovar aquesta moció, presentar tots els números clars —clars!— amb les dades del Diari Oficial en el qual s'ha fet la publicació de l'emissió de deute públic, quan s'amortitza, tipus d'interès, etcètera, i, per tant, tots els diputats aquí tindrien les dades clares. Això no han volgut fer-ho, vostès; mai han volgut fer-ho. Per tant, quan jo parlo d'aquestes dades, del fet que no quadren, tenim, bé, no tota la raó —perquè, evidentment, són documents oficials que han entrat en aquesta Cambra—, sinó que, a més, tenim tota la raó des del punt de vista que vostès no han volgut en cap moment intentar aclarir-ho i intentar no treure'ns a nosaltres tota la raó que ara tenim.

Segona consideració que jo volia fer : sobre el tema de l'endeutament, es fa una política d'amagar les dades, de no donar-les, i això es tradueix en la següent situació. Es tradueix en la situació que, evidentment, si una persona amaga la quantitat de diners que deu als bancs, que deu als particulars, evidentment ha d'amagar quants diners ha de pagar a aquests bancs —bancs catalans, espanyols o internacionals—, i amaga quina és la quantitat d'interessos que ha de pagar a totes aquestes persones, a totes aquestes institucions financeres. I què es fa cada any?, i què s'ha fet cada any? Aquí es presenta un pressupost on la partida d'interessos sempre ha estat falsa, ha estat absolutament falsejada, però falsejada no de 100 milions o de 200, sinó de milers de milions. Per quina raó? Perquè s'havia de presentar un pressupost amb unes quantitats per les

quals s'havien de pagar interessos molt baixos, i, per tant, permetre presentar un pressupost maco, des del punt de vista de la política d'inversions. Així, li donaré dades, i si vostè és capaç de dir-me que no, tregui la liquidació i tregui el pressupost a veure si és que no.

Any 85. Vostè va pressupostar, i presenta un pressupost aquí que deia que havíem de pagar d'interessos 5.000 milions; liquidació del 85 : 10.000. I nosaltres, quan vostè va presentar el pressupost, nosaltres li vam dir : «s'està equivocant, estan calculant malament els interessos», i vam dir que eren el doble, el doble, eh? L'any 84, igual : en van pressupostar 4.000 i en van pagar més de 6.000. L'any 86, l'any 86 també : en van pressupostar 10.000 i n'han pagat 15.000. I aquest any torna a passar el mateix, aquest any portem un ritme que quan s'acabi estarà en 17.000 i vostès n'han pressupostat 12.000.

Què és el que fan? Home!, amaguen els números de l'endeutament i diuen que han de pagar més quantitats d'interessos i, a l'hora d'executar el pressupost, el que es fa és que es paguen els interessos que s'han de pagar —perquè, evidentment, s'han de pagar : no es poden deixar de pagar unes obligacions financeres contretes— i, per tant, el que es fa és retallar tota la política d'inversions i retallar tota la política d'expansió que aquí, quan es presenta el pressupost, es diu que es farà.

Per tant, aquestes consideracions són importants perquè és important que en el tema de l'endeutament, més que en d'altres, hi hagi absoluta transparència, hi hagi absoluta claredat sobre aquest tema.

I acabaré la interpellació perquè veig que s'ha encès el llum vermell. Crec que ara estem ja davant d'un tema de futur. Fins ara s'ha fet la gran argumentació de dir : «no tenim una previsió de finançament» —hi ha un finançament incert, és veritat— «i, per tant, no podem preveure com pagarem aquest endeutament. Per tant, ara, ens trobem en una nova situació, i és que hi ha una previsió d'ingressos certa, es pot fer perfectament una previsió de quant s'ingressarà els propers anys, i el que nosaltres volem saber és com es pagarà aquest endeutament, com es finançarà el pagament de les amortitzacions i dels interessos els propers anys. Jo crec que, evidentment, un Govern i una Conselleria d'Economia el que han de fer, sobretot, és planificar, i ens han de dir a tot el Parlament com pensen pagar el nivell d'endeutament actual.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Culler.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Molt Honorable President, molt honorables senyores i senyors diputats, també unes precisions prèvies.

Primer, el grau de compliment de la inversió surt a la liquidació, i per tant es pot veure quin és el grau de compliment de la inversió. Pel que fa referència al Fons de Compensació Interterritorial, en els informes enviats darrerament al Senat es pot comprovar que l'única Comunitat Autònoma que compleix pràcticament al cent per cent el compliment de grau del Fons de Compensació és Catalunya. Per tant, és evident que tot això que vostè explica, que es destinen, o que es fan traspassos de la partida del Capítol 6 al Capítol..., per pagar interessos, no és cert.

Pel que fa referència a la transparència, només una cosa molt

clara : si vostè coneix els interessos que es paguen cada any, i si vostè coneix fins i tot... —jo no tinc els números aquí al davant—, si vostè parla del grau de desviació que la xifra d'aquests interessos respecte a la xifra pressupostària..., que sempre és un crèdit obert, com vostè sap, per naturalesa; vull dir..., no, és que a vegades, quan es diu : «és una xifra falsa»..., no, no, és que és un..., és una xifra oberta, com és la de personal, que, evidentment, són xifres, són crèdits oberts, per naturalesa, per la llei pressupostària. Simplement és això : per llei pressupostària és una xifra oberta.

Però, en tot cas, si vostè coneix la desviació és evident que no s'amaga res, en absolut. La transparència és diàfana.

Que Catalunya està molt endeutada? Sí, senyor Santiburio, està molt endeutada perquè era la pitjor tractada, molt més que València, perquè del que ens van donar d'increment per a totes les comunitats, recordi que ens vam endur el 50%, i a Madrid no regalen els diners. Si ens donen el 50% és perquè sabien que érem els més maltractats, i perquè duien cinc anys de retard.... Per una esmena seva, del seu Grup, nosaltres vam arribar a un sistema de finançament amb cinc anys de retard, que ens ha obligat a endeutar-nos com ens hem hagut d'endeutar.

Política d'endeutament, de futur, un cop establert el sistema? Bé, em sembla que d'alguna manera el camí queda traçat ja en aquest pressupost del 87. Vull dir, les autoritzacions establertes en els pressupostos del 84, del 85, i del 86... —ai Senyor!, permetin-me anar a buscar les ulleres, eh?, perquè... (Pàusa.) En el 84, l'autorització a llarg termini en el pressupost és de 24,3; en el 85, de 25,9; en el 86, de 27 —és a dir, hi ha una tendència progressiva al creixement d'aquest endeutament a llarg termini. En el 87, 15. Per tant, és evident que aquesta inflexió, a què és deguda? És evident que és deguda a l'acord, i que aquest acord vol dir, d'alguna manera, el fet que ens hem d'endeutar en 15, és que és un acord que és bo, i vostè sap que jo l'he defensat més que ningú i l'he defensat enfront de tothom, que és un acord..., bé, i que m'he mullat fins al fons; però que és un acord insuficient, perquè encara ens obliga a endeutar-nos en 15, perquè encara, per mantenir un nivell d'endeutament que ens permeti donar una sèrie d'equipaments, encara ens obliga a endeutar-nos en 15.000 a llarg termini. I, senyor Santiburio, els Jocs Olímpics, sense cap mena de dubte —ja li ho dic jo; vostè em pregunta quin és el capteniment—, els Jocs Olímpics, si les exigències de les determinades administracions ens han de portar realment a afrontar solidàriament una sèrie d'equipaments, si no hi ha unes aportacions extraordinàries, o no hi ha un finançament extraordinari, obligaran aquesta Cambra a aprovar crèdits extraordinaris per tal de finançar, a través de l'endeutament, algunes obres d'infraestructura. És així de clar, eh? No ho faré jo, ja ho farà un altre conseller, però, en tot cas, vostès —vostès!— aprovaran altra vegada unes lleis, uns endeutaments per tal de portar a terme aquestes infraestructures d'aquests Jocs Olímpics.

Per tant, molt breu també : primera, l'endeutament de Catalunya? Sí, senyor, molt alt. Molt alt perquè estava molt malament, i estava molt malament perquè, realment..., i nosaltres ho havíem denunciat moltes vegades, i vostès ens deien que fèiem el «víctima», eh? Els ho vull recordar de passada només. I vostès es van oposar a l'acord fa cinc anys, i ara l'hem aconseguit. I aquest acord què permet de fer? Doncs, el primer any que tenim acord baixar a més d'un 60 o un 70% el

finançament. No és una qüestió, no, no és una qüestió..., és una qüestió de la realitat; és així; no, és una realitat, és així. La realitat és aquesta i la història queda escrita, i se sap molt bé qui va votar a favor, qui va votar en contra i qui dóna suport a una resolució i qui no dóna suport a una resolució, i gràcies a qui no tira endavant un sistema fa cinc anys, i tira endavant al cap de cinc anys, i, per tant, tot això, se sap perfectament a qui ha beneficiat i a qui no ha beneficiat. I, de fet, doncs, l'endeutament és alt perquè el finançament era dolent, i, de fet, doncs, el primer moment, el primer any que hi ha un acord satisfactori, hi ha una inflexió important.

Miri, ara mateix, els he dit abans, quan parlàvem del tema de posar-nos d'acord en la comptabilitat de la Seguretat Social i de la Generalitat... Vostè sap que ens deuen encara, que no hem tancat encara l'exercici del 85. La Seguretat Social no ens ha pagat encara, no ens ha liquidat; reconeix deutes a la Generalitat encara avui. Com es pensa que es finança, això? És clar, hem arribat a una situació insatisfactòria, però encara no ens han pagat el 85, encara estem discutint el 85. Encara estem discutint el 85! No parlem del 86, que tampoc està tancat, però encara estem discutint el 85, que recordin vostès que ens van reconèixer que ens devien 20.000 milions de pessetes. Se'n recorden, d'aquell acord amb el senyor Almunia, quan era encara Ministre de Treball? Doncs, 20.000 milions de pessetes, encara no s'ha tancat; eren a compte, allò era una bestreta; encara no està tancat, del 85 encara ens deuen diners; encara ens deuen diners. I, evidentment, aquests diners signifiquen que hi ha uns proveïdors que no cobren i signifiquen, evidentment, uns crèdits de tresoreria a curt termini per afrontar això. Evidentment que hi ha desviacions en els interessos!

Però que es pensa que jo haig de pensar que un acord firmat amb un ministre, al cap de divuit mesos, dinou mesos, encara no me l'hauran pagat del tot? Jo m'haig de refiar que me l'hauran complert, que són complidors! I, per tant, no els compto els crèdits que haig de fer per afrontar les necessitats, que significa en aquesta tresoreria, del que no m'han pagat. I, per tant, hi ha desviacions.

I, el 86, és que encara no és hora de liquidar el 86? És que encara no és hora que sapiguem tan sols què és el que ens correspon del 86, com a conseqüència de la desviació que hi hagut en l'INSALUD? És que encara hem d'estar discutint si els paraplègics hi entren o no hi entren —una altra vegada, reproduint la mateixa discussió d'ara fa dos anys?; no és el percentatge, sinó que és la base—, si els silicòtics hi entren o no hi entren, si els centres nacionals hi entren o no hi entren, tornant a rediscutir el que ja havia estat discutit amb el senyor Almunia altra vegada! Tornem-hi, altre cop, altra vegada, vinga, discutim la base; no el percentatge, la base. Aquí està realment el gran error.

I, per tant, és evident que tot això té repercussions sobre el nivell d'endeutament a curt, i sobre el nivell dels interessos. I, per tant, doncs, és evident que, des d'aquest punt de vista, l'únic que li puc assegurar és que la política del Consell Executiu, en la línia que el finançament millori, en la línia que, certament, vagi millorant, en la línia que hi hagi un esforç mancomunat de tots plegats per tal que aquest finançament millori, és evident que no en té cap, de voluntat d'anar-se endeutant.

Jo voldria, tanmateix, ja que abans s'ha fet referència a dues qüestions —s'hi ha fet referència, de passada, en una altra

intervenció aquí, que no voldria ara replantejar de nou—, però és evident que, de fet, nosaltres tenim sobre la taula una altra qüestió que pot influir en l'endeutament, que és, en aquests moments, el tema que, de moment, abans, tothom s'ha declarat solidari del Consell Executiu, aquí, que és el tema dels fons europeus. Vull dir, de si arriben o no arriben fons europeus dependrà el nivell d'inversió d'aquest país. Si nosaltres volem continuar fent una sèrie d'obres en el que és tota la zona, diguem-ne, del Llobregat, per exemple, és molt diferent si ens declaren zona assistida el Llobregat, o no ens la declaren zona assistida. Si ens la declaren zona assistida, arribaran fons d'Europa; si no ens la declaren zona assistida, segurament hauréu de recórrer a l'endeutament, per tal de finançar les obres d'infraestructura de l'eix del Llobregat, per exemple.

El fet que ens declarin zona assistida o zona no assistida depèn, en aquests moments, exclusivament del Govern de Madrid, i, concretament, del Secretari d'Estat, un home fill del Pirineu, al qual he hagut d'escriure vejam si tenia una sensibilitat especial per tal de declarar, també, la zona del Pirineu, que sigui zona assistida.

Doncs, depèn d'això. I, per tant, la política d'endeutament, que és de frenar l'endeutament, depèn també en altres moments de la política que es tingui no solament amb la política del finançament, sinó amb altres termes, els ajuts, la conducta que es tingui des de Madrid.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat vol tornar a intervenir? (*Pausa.*)

El Sr. SANTIBURCIO : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller... (*Pausa.*) Senyor Conseller, si m'atén un moment, no, perquè, evidentment, jo m'haig de dirigir a tota la Cambra, però estem fent una interpellació no a altres consellers, sinó a vostè. Miri vostè, jo li voldria dir una cosa molt breu per introduir tot aquest tema : en el joc d'escacs hi ha un principi que diu que la millor defensa és un bon atac, però en política, no, eh? En política, no! Perquè el que demostra és que vostè no té cap defensa; ni la seva gestió ni el seu Govern tenen cap defensa.

I vostè, si pretén aquí, quan puja aquí, atacar-nos, insultar-nos, eh? (*remor de veus*), si vostè ho fa i es pensa...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, Illustre Diputat...

El Sr. SANTIBURCIO : ...i es pensa que, amb això...

El Sr. PRESIDENT : Illustre Diputat, perdoni'm.

El Sr. SANTIBURCIO : Sí?

El Sr. PRESIDENT : Vostès no han estat insultats, perquè, si ho haguessin estat...

El Sr. SANTIBURCIO : És la consideració del President...

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (*de l'escó estant*) : Escolti!

El Sr. PRESIDENT : ...jo no ho hauria permès.

El Sr. SANTIBURCIO : És la consideració del President. Jo em trobo absolutament indignat en moltes intervencions que fan vostès en aquesta Cambra i, evidentment, jo ho haig de manifestar. Haig de manifestar la meua indignació profunda amb determinats tipus d'actitud. Per tant, aquí, jo he estat plantejant un conjunt de temes als quals vostè no ha donat resposta. Vostè no ha donat resposta a tot el tema de la manca de transparència ni a la manca de claredat sobre el tema d'en-

deutament; no ha dit res, i vostè ni s'aclareix amb els números. Ni s'hi aclareix! Ni s'hi aclareix, i vostè, quan surt aquí, m'ha de contestar, perquè jo li estic preguntant això! Ho entén?

I jo li estic preguntant a vostè per què les partides d'interessos les ha pressupostat per sota del que després es gasta. I jo li estic preguntant a vostè com finançarà l'endeutament del futur... Això és el que li estic preguntant. Jo crec que són preguntes molt concretes, i crec que un Conseller d'Economia i Finances, el que ha de fer és contestar, no sortir amb altres temes. (*Remor de veus.*)

Per tant, senyor President, senyores i senyors diputats, jo sí que vull entrar en aquest tema i donar algunes dades de futur i que, evidentment, per al nostre Grup són absolutament preocupants. Són absolutament preocupants.

És evident que el nivell d'endeutament actual que hi ha, els propers quatre anys, el període 88-91, en aquest període de quatre anys, les despeses financeres que ens ha explicat vostè, i jo crec que, d'això, s'hauria d'informar la Cambra, seran de 140.000 milions de pessetes, entre interessos i amortitzacions, i sense comptar tot el sector públic, sense comptar totes les entitats, sense comptar totes les empreses públiques; solament de l'endeutament que té actualment la Generalitat.

La pregunta que nosaltres hem fet és, vostès, com pensen finançar això? Ara tenim un nou sistema de finançament, absolutament cert, absolutament cert i, per tant, vostè sap perfectament, amb el nou acord de finançament, quines són les previsions, aproximadament, d'ingressos que tindrem.

Jo solament li'n faré un càlcul una mica per sobre i molt optimista. Si vostè fa una previsió que congela en termes reals el seu pressupost actual, si el congela en termes reals; és a dir, que pot mantenir el nivell d'inversió actual, pot mantenir l'actual plantilla, pot mantenir el conjunt de capítols del pressupost... Vostè, i fent la hipòtesi d'ingressos superior en dos punts a aquest creixement vegetatiu, vostè tindria uns ingressos addicionals de 40.000 milions, és a dir que, d'aquests 140.000 de despeses financeres que vostè tindrà, i que no té els ingressos per finançar-los —perquè no té els ingressos per finançar-los—, en podria pagar 40.000, però encara li quedarien 100.000 milions! Per tant, a vostè li manquen 100.000 milions, a vostè o al qui li toqui després —al qui li toqui després o al Govern—, li manquen 100.000 milions en el període 88-91, és a dir, que és el període en què tenim un nou sistema de finançament i que després entrarem en un procés nou, després de l'any 92.

Per tant, el Govern, el que ha de fer i ha d'explicar a la Cambra és compensar, finançar aquests 100.000 milions, que s'hauran de pagar en aquests tres o quatre anys, i que aniran als ingressos previstos. Això és el que li estem demanant. És tan difícil, contestar això? Jo crec que, evidentment, un govern ha de fer previsions; jo, en tot cas, voldria fer una certa reflexió: si en alguna cosa s'ha caracteritzat aquest Govern és en la manca de planificació. Recordo, quan vam debatre en l'altra legislatura el PAE, o en una presentació de pressupostos, que vostè va prometre un pla quadriennal d'inversions, sempre hem parlat de planificació, però mai hem plantejat cap tipus de planificació.

Vostès, per què no plantegen aquí, a la Cambra, i entren un document en què diu: «Pla d'amortitzacions, Pla de pagament dels interessos, i com els finançarem», i, per tant, allò,

fent una planificació a mitjà termini, de saber com resoldran el problema de l'endeutament, i, això, vostès ho han d'explicar: com resoldran el problema de l'endeutament, perquè, evidentment, si aquesta hipòtesi que estic fent jo ara, que és una hipòtesi perfectament possible, perquè fins ara hem encertat totes les que hem dit aquí, evidentment, evidentment, el que es produirà és que al final de l'any 91 estarem amb més de 240.000 milions de pessetes d'endeutament, i, per tant, evidentment, el que es produirà serà el creixement de la bola de neu. Vostès han d'explicar com reduiran la bola de neu.

Per tant, dintre de no sé quan, allò, quan decideixin de fer el proper Ple, presentarem una moció en la qual li demanarem major transparència, major claredat, que ens doni els números de l'endeutament, que ens donin totes les dades oficials, i que, per tant, hi hagi una informació oficial a l'abast de tota la Cambra en el tema de l'endeutament. Li demanarem que es doni una planificació a mitjà termini de com es finançarà i com es pagarà tot aquest tema de l'endeutament, i com es resoldrà. I, per tant, vostès tindran, de nou, una altra vegada, de nou, l'oportunitat d'aquest tema, que ha estat un tema controvertit, de donar unes dades, de donar una seguretat, de donar una certesa, si la tenen, una opció, i, evidentment, a partir d'aquell moment, podrem fer un debat polític amb tranquil·litat i no amb unes posicions que el que intenten és amagar absolutament totes aquestes dades, i que el que intenten és amagar absolutament...

El Sr. PRESIDENT: Prego a l'Il·lustre Diputat que tingui en compte que s'ha excedit molt en el temps que tenia assignat.

El Sr. SANTIBURCIO: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí, senyor President. Miri, hi ha també un principi, en política: que el que crida més no vol dir que tingui més raó. (*Remor de veus.*)

Primer, és evident que, a través de la liquidació que es lliura trimestralment al Parlament, se sap exactament els interessos que es paguen i se sap quina és la càrrega tributària de la Generalitat. Això queda clar, perquè, si no, no hauria pogut explicar, el senyor Santiburcio aquí, a vostès, doncs, les desviacions que hi ha en els interessos.

Segona qüestió, pel que fa referència a projeccions d'ingressos. Cada any s'ha presentat el programa de desenvolupament regional; el que passa és que, com vostè sap, aquest programa de desenvolupament regional moltes vegades ha estat modificat, i substancialment modificat, per la Secretaria d'Estat d'Economia.

Segona, en el moment que vostè avui..., i ho vaig veure també l'altre dia, amb unes declaracions que havia fet, em sembla també que acusava: «No, és que no hi ha hagut programació, en aquest cas, en aquest Govern.» Bé, nosaltres, sempre, quan varem assajar de fer el Pla d'Actuació Econòmica, eren els moments que l'anterior Ministre d'Economia intentava fer allò que vostès deuen recordar que se'n deia el «Plan deslizante». El senyor Boyer va començar a fer uns exercicis de *plan económico deslizante* que no va poder tirar endavant perquè no s'ha complert —per part del Govern al qual vostès donen suport— la Constitució, perquè per poder fer una planificació es necessita el Consejo Económico Social —article 157, em sembla que és, de la Constitució—, que

vostès no han constituït perquè, de fet, deuen tenir alguns petits problemes, potser, amb els sindicats, que no volen que hi siguin, i que no volen que estiguin, doncs, en el tràmit d'elaboració de la planificació.

Per tant, és evident que acusar una comunitat autònoma que, en aquests moments, doncs, no porti a terme una programació econòmica sense tenir un escenari del que és la política monetària, la política fiscal, la política del Govern, realment no deixa de ser curiós. Perquè, fixi's si té importància, nosaltres estem tots satisfets : « Ara ja tenim un sistema de finançament, doncs, el qual ens dóna una gran tranquil·litat... » Senyor Santiburcio, jo he defensat el pla de finançament, i no me'n desdic —i no me'n desdic. Vostè sap, aquesta Llei de successions i donacions que en aquest moment es porta al Parlament, el que pot significar de disminució d'ingressos per a la Generalitat de Catalunya?

Per tant, l'interrogant respecte a si no ve compensada amb una cessió de la llei..., per la llei que estava prevista ja en el sistema aprovat, d'actes jurídics i documentals, si no és prevista per allò, que és molt menor, hi pot haver altra vegada una gran discussió per veure com es compensa el fet que la nova llei de successions pot influir sobre el sistema de finançament. I com realment això pot ser que, si és compensat, sigui compensat a través d'un major percentatge, i com aquest major percentatge pot influir amb un efecte financer superior.

Per tant, aquest interrogant de les comunitats autònomes respecte al que serà la seva programació financera, sempre hi serà. I, de fet, de fet, i abans els ho he dit, aquí, també, a vostès, el problema de saber si nosaltres serem o no serem una zona assistida a Europa, si disposarem o no disposarem del 20% de les subvencions en aquelles inversions que es realitzin a les àrees, per exemple, de tot el que és l'àrea metropolitana de Barcelona; el que serà tot el cinturó del Llobregat; el que és la zona, per exemple, del Pirineu; si tindrem o no tindrem el 20% de subvencions d'Europa respecte a aquestes inversions, doncs, això és un dubte tremend que té en aquests moments el Govern de la Generalitat sobre la taula i, per tant, qualsevol programació econòmica o financera que es faci, doncs, té i topa amb aquest interrogant.

Això és una explicació real i objectiva, res més, sense més, amb tot el respecte parlamentari per tothom i sense alçar la veu.

D'altra banda, repeteixo que aquí ningú amaga res, ningú amaga res. Les liquidacions es presenten trimestralment; aquest Parlament té, trimestralment, totes les dades del que es paga i el que es deixa de pagar en matèria d'interessos i les amortitzacions que es fan; no s'ha fet ni un sol refinançament de deute públic; no tothom pot dir el mateix; no totes les institucions poden dir el mateix. Nosaltres, quan en un moment determinat ha vençut un crèdit no l'hem refinançat, no hem anat a drenar-ne un altre per poder pagar aquell : l'hem pagat; quan hi ha hagut una amortització d'un deute públic, l'hem pagat, perquè era importantíssim poder fer aquestes amortitzacions d'emissions de deute públic, no haver d'anar al refinançament, com en altres llocs ha passat i passa.

Per tant, és evident que aquesta transparència existeix, que hi ha unes dificultats objectives de planificació, com a conseqüència dels interrogants, que malgrat el pas donat endavant del sistema de finançament, doncs, continuen subsistint a Europa

retards en compliments d'acords, el fet de modificacions fiscals per part del mateix Congrés dels Diputats, de qui té la sobirania sobre aquests tributs i que això, malgrat tot, doncs, jo el que crec és que permet, de totes maneres, el futur, albirar-lo no amb el pessimisme que vostè diu, perquè les xifres que vostè diu no són certes. Vull dir, jo rebato absolutament aquestes xifres, no val a dir : « vostès pagaran 140.000 pessetes... », escolti, en quants anys? En quants anys? Això no és veritat. Aleshores, és clar, parlar de xifres d'aquesta manera i barrejar el que és deute a curt termini amb deute a llarg termini, barrejar el que són interessos a curt termini amb interessos a llarg termini i amagar que està absolutament tot explicat en la liquidació que les senyores i els senyors diputats tenen en aquest Parlament, és, jo crec, o no entendre realment aquesta liquidació o, d'alguna manera, intentar, doncs, desprestigiar el Govern de la Generalitat i, en definitiva, doncs, desprestigiar-nos a tots plegats.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre la millora dels accessos viaris bàsics al Pirineu

El Sr. PRESIDENT : Passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la millora dels accessos viaris bàsics al Pirineu, que formulen els Diputats Il·lustres Senyors Joan Ganyet, Esteve Tomàs, Ramon Aleu i Pere Ayguadé, del Grup Socialista. L'Il·lustre Diputat senyor Ganyet té la paraula per presentar-la.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, amb aquesta interpellació hi haurà un canvi de terç, un canvi de terç, no obstant, relatiu, perquè parlarem d'economia, parlarem d'inversions.

Els anuncio la presència a la sala, dins la meua interpellació, d'un arbre invertit i d'un superembut; ja veuran després a què em refereixo.

Un dels principis elementals de qualsevol política de desenvolupament econòmic i social, de qualsevol política territorial insisteix que és essencial el desenclavament de les àrees amb dificultats d'accés. És el primer pas, sense el qual els altres no tindrien sentit, per ambicioses que fossin les accions.

Catalunya, com saben perfectament les senyores i els senyors diputats, té una forma triangular : al nord, hi ha una àrea de muntanya, el Pirineu, que és més accidentat com més cap a l'oest; les vies de comunicació bàsiques d'accés al Pirineu segueixen el curs del riu en direcció nord-sud; en destaquen cinc, especialment : si anem d'orient a occident, l'eix Ripoll-collada de Toses, l'eix del Llobregat, l'eix del Segre, l'eix del Noguera Pallaresa, l'eix de la Ribagorçana.

El primer i el darrer, l'eix de Ripoll-Toses i l'eix de la Ribagorçana, són competència de l'Estat; ensenyarem, doncs, els tres centrals : el Llobregat, el Segre i el Noguera Pallaresa. Analtzarem breument si l'objectiu de desenclavament, autèntic objectiu d'abast nacional en un país com el nostre, ha guiat la política d'inversions del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Em veuré obligat, em temo, a parlar de l'existència d'evidents indicis de manca de racionalitat, de discriminació d'uns

eixos respecte d'altres i d'insensibilitat, fins ara, respecte a les contínues peticions dels ens representatius de determinades comarques, del clam de comarques senceres, a través d'ajuntaments i de consells comarcals de muntanya, de la reiterada petició de l'Alt Urgell, del Pallars Sobirà, del Pallars Jussà.

M'he entretingut, amb els meus companys de grup, a estudiar les inversions efectuades durant els darrers anys pels diversos eixos. Comencem per l'eix del Llobregat : s'hi han destinat inversions abundoses, al voltant probablement de 6.000 milions de pessetes, potser més, i encara no és una carretera còmoda; resten punts on la circulació és lenta, sobretot en les travessies urbanes; per tant, caldrà intervenir-hi més, però la Generalitat hi ha invertit força; se'ns dubte, també, l'obertura del Túnel del Cadí hi ha influït poderosament.

Passem a l'eix del Segre : ara és quan apareix l'arbre invertit que els he anunciat abans —parlem de la famosa carretera C-1313, el tradicional accés a l'Alt Urgell i al Principat d'Andorra—, un arbre que gràficament podem representar amb el tronc, de nord a sud, des d'Adrall a Oliana, i les branques, desenvolupant-se més cap al sud, formades per les carreteres Ponts-Lleida, Ponts-Guissona-Cervera i Bassella-Solsona. Les branques, com és lògic, canvien els fluxos de vehicles cap al tronc, que té una IMD de les més altes de l'interior de Catalunya, prop dels 6.000 cotxes. Doncs, bé, la Generalitat arranja i reforma les branques, inverteix en les carreteres amb intensitat de trànsit més reduïda i, inexplicablement, abandona el tronc. Més que una via de circulació és un bell i ample mostrari de serres, comes, de valls, de clots, de bonys, de pegats foradats, mil formes capricioses ornant una sinuosa geometria pròpia de les carreteres de començament de segle, l'obsolescència de la qual no pot ser més flagrant; avui hi he passat, per tant en tinc un record molt fresc.

Els faré, si m'ho permeten, una petita, brevíssima descripció de dalt a baix : de Bellver a la Seu d'Urgell el MOPU construeix una via moderna de calçada, set sobre nou, en aquests moments, d'Adrall a la palanca de Noves la situació és indescriptible, i més encara després de l'hivern passat; projecte aprovat, adjudicat, retirat, amb nova redacció, etcètera. De la palanca de Noves a Organyà : tots els papers de l'auca; un bocí ample, un altre d'estret, uns metres pintats, els altres despinats. La travessia d'Organyà per a conductors de *jeeps* amb doble tracció; no sé si l'Honorable Conseller haurà parlat amb l'Ajuntament i la població d'Organyà. Organyà-Coll de Nargó, carretera, un tram de carretera, tres anys semiparalitzada l'obra, fa menys d'un any hi va haver un *spring*, inauguració, però li suggereixo que doni ordres als seus tècnics de procedir ràpidament a un nou asfaltat després de l'hivern si es vol conservar la imatge de carretera nova de trinca. Coll de Nargó-Oliana, tram de fa uns trenta anys, ja insuficient, i Oliana-Ponts, carretera adjudicada al MOPU, set sobre nou, en construcció actualment, coneguda com la variant de Rialp.

Estem parlant, doncs, del tram troncal de la carretera 1313; la inversió en els darrers anys, 500 milions de pessetes, que contrasten significativament amb els 5.000 milions de pessetes, a què he fet referència abans, o els 6.000 milions, respecte a un altre eix.

Quines raons han aconsellat d'invertir en les carreteres d'inferior circulació i no en la principal? Perquè són més barates? Per motius d'oportunitat política? Com s'elaboren les priori-

tats en el Departament, senyor Conseller? Fixem-nos ara, ràpidament, en la C-147, l'eix del Noguera Pallaresa, l'accés essencial a les comarques del Pallars Jussà i el Pallars Sobirà; és el superembut. Vostès s'imaginin que, a finals del segle XX, una carretera que desenclava dues comarques europees, que hauria de desenclavar dues comarques europees, que hauria de donar servei a una quarantena llarga de municipis, no permet en molts indrets del tram comprès entre el punt quilomètric 38 i la ciutat de Tremp, els Terradets, que es creuin dos vehicles; és la llei de l'embut, és el superembut, situat immediatament després del tram de llegendària història, conegut amb el nom del Doll, de la construcció i de la trajectòria legal del qual es podria escriure una sucosa novel·la.

Honorable senyor Conseller, el Pirineu occidental de Catalunya, les comarques de l'Alt Pirineu, doncs, al nostre parer, maltractades, quant a la inversió pública, en vies de comunicació.

Per més que cerqui amb deteniment, amb lupa, si ho vol, amb tot l'interès precís, costa trobar un pla racional de construcció o d'arranjament de les vies primordials d'accés a la zona més deficitària del nostre país on la geografia és més difícil. Vol actuar, el Consell Executiu, a partir d'ara, amb criteris objectius? Vol esmenar-se? Actuaran immediatament en el tronc de l'arbre invertit? Eliminaran en un temps prudencial els superembutos? Faran cas del clam dels ajuntaments i dels consells comarcals? És per tots aquests motius que formulem la següent interpellació : quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu en relació amb la millora dels accessos viaris bàsics al Pirineu.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Moltes gràcies, senyor President. Il·lustres senyores i senyors diputats, Il·lustre Diputat senyor Ganyet, maltracte, cap; a ningú, a cap comarca de Catalunya, a cap ajuntament, a cap ciutadà de Catalunya.

Segon : li agraeixo el seu to; amb el que no estic d'acord és amb aquest dramatisme, que altres cops ja hem discutit vostè i jo aquí, en aquesta tribuna, perquè, permeti'm que li digui amb tota cordialitat, un cop més, que no té raó. Pot tenir la seva raó, ja la hi respecto, i, en tot cas, la hi accepto des del punt de vista de tot allò de positiu i de tot allò que en la seva intervenció hi ha de raó, que li destacaré, però globalment li haig de repetir : cap maltracte ni cap manca de possibilitat que des del Consell Executiu i des del Departament no es tinguin en compte els interessos dels catalans del Pirineu.

El Consell Executiu, permeti'm que li digui que sí, que hi ha una política, quant a la millora dels accessos viaris bàsics del Pirineu, ja la va exposar clarament quan, ara farà aviat dos anys, va aprovar per Decret el Pla de Carreteres de Catalunya. Hi figura un pla esquemàtic de la xarxa bàsica de Catalunya, en la qual s'estableixen les vies d'accés o travessera del Pirineu, que esmentaré tan sols en el seus trams superiors i amb la corresponent referència tècnica, perquè, és clar, vostè m'hi obliga, quan dóna a entendre —quan dóna a entendre— que les carreteres que fa el MOPU són millors que les que fa la Generalitat.

Bé, crec que això és absurd, perquè, des del punt de vista de la reglamentació tècnica, sí, vostè ha dit que feia una carretera

«moderna. Aquesta carretera «moderna» entre Bellver i la Seu, el convido que hi passi, si hi pot passar, perquè molts dies a la setmana està tancada, i potser no necessitarà un *jeep* de dos eixos; potser necessitarà un altre tipus de transport, per passar. I, això, jo no ho critico. No ho critico perquè vostè sap exactament igual que jo que els treballs en carreteres de muntanya no són fàcils, i menys quan s'han de fer treballant i donant pas al servei. I, per tant, jo no critico des d'aquest punt de vista el fet que hi hagi aquesta situació, perquè, tant des d'un punt de vista dels treballs que pugui fer l'Administració central com els que puguem fer nosaltres, sobretot en aquestes zones, aquestes comarques de muntanya, tenen unes dificultats tècniques prou clares i objectives perquè ara n'hàgim de fer un debat.

Només era per dir-li que, des d'aquest punt de vista, hi ha unes característiques bàsiques del que es considera la xarxa bàsica d'un país, en les quals no hi ha diferència.

Per tant, referències tècniques, i quins són els tràmits. Vostè els ha dit : el Pla de Carreteres defineix, també, «d'altres accessos de comunicacions al Pirineu : podem parlar de l'eix occidental, Lleida-Balaguer, Àger-Pont de Muntanyana, Pont de Suert-Viella-França, amb velocitats de disseny entre 70 i 100 quilòmetres, segons els trams, i plataforma de 7/12. Accessos al Pallars : Balaguer-Tremp-Sort, Esterri d'Àneu-França, amb bifurcacions, Pobla de Segur, Gerri de la Sal, el Pont de Suert, Viella, etcètera, plataformes de 7/9. Eix del Segre : Balaguer-Artesa...» M'excusaran els senyors diputats que no els llegeixi tot el Pla, sinó només els trets fonamentals, per no fer-me pesat en aquestes hores, doncs, en què estem desenvolupant aquesta sessió.

Per tant, ho repeteixo, eix occidental; accessos al Pallars; eix del Segre; eix del Llobregat; Nacional-152, des de la Garriga, Vic, Ripoll, Collada, Puigcerdà; accessos a la Garrotxa; eix subpirinenc; l'eix pirinenc, aquest de competència del MOPU, i tots ells amb plataformes de 7/9 o de 9/12.

Vostè diu : «Què ha fet o què està fent?». Em permetrà que en la seva intervenció ha donat a entendre que realment no s'entenia, o no s'entenia des del Govern delegat o des de la Conselleria aquesta necessitat de comunicació en els accessos al Pirineu. Bé, escolti, miri què s'ha fet : Lleida-Balaguer, Balaguer-Camarasa, Camarasa-Terradets, paviment de Tremp a la Pobla, condicionament de Sort a Esterri, Balaguer-Artesa de Segre, Artesa de Segre-Ponts, Artesa de Segre-Folquer, port de Comiols, una altra penetració cap al Pallars —que no en parlem—, Bassella i Coll de Nargó... Li parlaré després del tema de Coll de Nargó, de Bassella... Manresa-Navàs i Navàs-Berga, carretera de Berga a Cercs, Cercs a Bagà, enllaç de la Garriga, desdoblament de la Garriga al Figueró...

Perquè, és clar, quan parlem, vostè em diu del coll d'ampolla que es produeix; indiscutiblement, la distribució territorial està en funció dels fluxos des de les àrees més poblades, des d'un punt de vista de la conurbació barcelonina, cap al nord de Catalunya. Suposo que no només hem de preveure —i després també li'n parlaré— el fet d'una comunicació vertical, que només passi per la Seu d'Urgell i aboqui sempre al Principat d'Andorra; amb tots els respectes. Crec que..., perquè d'això es dedueix la seva interpellació i la seva interpretació del cas, o sigui, el dibuix territorial quant a les comunicacions cara a l'accés al Pirineu. El Pirineu també és més que el que vostè plante-

ja i, en tot cas, hem de donar prioritat a les zones intermèdies, a les comarques intermèdies, hem de donar bona comunicació del sud al nord, però, en tot cas, hem de preveure que, d'aquesta comunicació, en gaudeixin la majoria, en tot cas, dels catalans que hi viuen i treballen, i, en tot cas, tot allò que sigui superar els Pirineus entrant, en aquest cas, en un altre Estat o en un altre país, no ha de ser un condicionant que ens obligui a segons quin tipus d'inversions.

Per tant, li continuaria amb totes les obres que s'han fet d'accessos al Pirineu. Bé, aquestes obres comporten, sobre els 770 quilòmetres que pertanyen a la Generalitat de Catalunya, unes obres sobre 478 quilòmetres i unes inversions globals de 16.353 milions de pessetes, executats o en execució, dels quals 14.000 estan en aquest moment ja executats.

Per tant, no es pot dir que no hi ha hagut o que no hi hagi un interès d'inversió del Consell Executiu de la Generalitat, perquè, li ho repeteixo, en el Pla de Carreteres ja es definien quines eren les prioritats i quines eren aquelles que comportaven una comunicació vertical, de nord a sud, al nostre país.

La resta, d'acord que falta, indiscutiblement; el nostre país necessita el Pla de Carreteres; vostès ho saben, té un horitzó a l'any 2000. No es pot fer tot en quatre o cinc anys, hi ha un horitzó a l'any 2000, i aquí ja li començo a contestar una de les seves preguntes : sí que és voluntat del Consell Executiu continuar fins a l'acabament total d'aquests eixos verticals, en funció dels pressupostos i en funció de la programació establerta des d'un punt de vista del que defineix el Pla de Carreteres. I crec que, això, fins a aquest moment, ho hem fet, i hem tingut una prioritat i hem tingut una sensibilitat —vostè parlava de sensibilitat— en relació amb generar els accessos al Pirineu; perquè els accessos al Pirineu es fan, ho repeteixo, tant des d'un punt de vista de les zones intermèdies, com des de baix, per poder canalitzar, precisament, allà on viu la majoria dels ciutadans de Catalunya en funció de les altres zones que, fins fa un temps, estaven no gens ben comunicades, amb manca d'accessibilitat. I també és perquè els qui viuen en el nord de Catalunya tinguin facilitat d'accés a la resta del país.

Dit això, li responc el seu plantejament quant a quin és el capteniment i quins són, en tot cas, els projectes de futur que ens han de portar, precisament, a aquesta voluntat d'acabar aquests eixos verticals i, indiscutiblement, els temes que a vostè el preocupen.

En relació amb el que vostè ha plantejat, jo li voldria manifestar que vostè em parla de dos colls d'ampolla importants; vostè m'ha parlat de l'obra de condicionament de Terradets, de l'obra de Terradets-Tremp. Jo li he dit que un altre accés al Pallars, per Comiols, és en obres i, per tant, s'està arrançant, però ja li haig de dir que aquesta ha sigut una voluntat manifestada, des de fa dos anys, del Departament, de mi mateix, d'arribar a un acord, que no va ser possible, amb la Diputació de Lleida, que hauríem aconseguit —semblant al que hi ha amb la Diputació de Tarragona— poder començar, en tot cas, l'obra de Terradets-Tremp abans, i poder-ho fer des d'un punt de vista, dintre de la programació, una obra que s'ha de fer i que des del meu punt de vista, i dintre la programació d'aquests dos propers anys, a partir de l'any 88, com jo, precisament, contestant, doncs, un escrit del Diputat Xavier Bada, li vaig manifestar que la carretera de Terradets-Tremp es començaria, en una part, a partir de l'any 88.

En relació amb el que vostè em manifesta, sí, això, jo li ho haig de reconèixer : en el tram que vostè em parla, precisament, integrat entre Oliana i Hostalets, s'han produït dificultats. Això, ho hem reconegut públicament, i fins i tot jo ho he reconegut en una pregunta escrita a algun Diputat del seu Grup parlamentari. És cert, hi va haver problemes amb l'empresa adjudicatària : va deixar l'obra, va tenir problemes econòmics, i tot això va endarrerir... Es va fer un gran esforç, vostè ho ha reconegut. No es va acabar l'obra, es va fer un primer reforç de ferm, faltava el definitiu, i és veritat que amb aquestes darreres glaçades, doncs, s'ha malmès aquesta primera fase d'aquesta obra, i hi ha la voluntat, en el moment en què el temps ens ho permeti, precisament, d'acabar aquest tram i de situar-lo, doncs, en els nivells de modernitat de qualsevol altra carretera de Catalunya. Això, que quedi clar que aquesta és la voluntat del Departament.

I li voldria dir que en el tram aquest que vostè em manifesta s'han invertit, en el tram d'Oliana a Hostalets, hi portem invertits més de 1.000 milions de pessetes en el tram que correspon al que vostè m'esmentava.

Quant a la continuació del que fa referència al d'Hostalets a Adràll, que és el tram que quedaria del tronc de què vostè parlava, des d'aquest punt de vista jo li puc dir que, en la programació del 87 i el 88, en principi, hi ha una previsió de fer una primera part enguany, sobre aquest tram, i fer la resta a partir de l'any 88.

Bé, crec que amb tot això jo li he contestat el que vostè planteja; crec que ha quedat palesa quina és la voluntat del Consell Executiu, quines prioritats, on estan definides, des d'un punt de vista del Pla propi de carreteres i, aleshores, en l'altre torn, si convé, ja li ho ampliaré, perquè se m'ha acabat el temps, però sí que li voldria dir i repetir que, en tot cas, no és cert ni el dramatisme que vostè ha posat en la seva intervenció; el que sí que és cert és que hi ha hagut una actuació decidida i que hi vol continuar havent una actuació decidida per comunicar definitivament, amb aquests eixos verticals, les comarques del nord amb les de l'interior i les del sud de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, he escoltat amb tot l'interès que es mereix la resposta de l'Honorable Conseller. Ha dit moltes xifres, bones intencions, però la realitat s'imposa : parli amb els usuaris de la carretera C-1313 i de la C-147. La racionalitat no hi apareix. Vostè no m'ha dit per què ha invertit en les branques de l'arbre i no inverteix en el tronc. És que no té res a veure per a l'establiment de les prioritats del seu Departament el flux de trànsit, la IMD de les carreteres de Catalunya?

Parla del Pla de Carreteres. És un pla de carreteres amb un horitzó llunyà, però, el segueix el Pla de Carreteres de Catalunya, a l'hora de decidir les inversions reals, les actuacions concretes? Fa dos anys, segons les nostres informacions, que no s'adjudica cap obra dels accessos bàsics al Pirineu a què he fet referència abans.

Jo no he fet una referència laudatòria al MOPU en el sentit que fes millor les carreteres que la Generalitat; no tindria cap sentit. He dit una altra cosa, senyor Conseller. M'estava refe-

rint a la carretera C-1313. Si agafem la C-1313, de Bellver fins a Ponts, el tram troncal, hi ha dos trams que està executant en aquests moments el MOPU, i he fet una descripció ràpida de la situació en què es troba el tram des d'Adrall a Oliana, que és competència de la Generalitat. I vostè no m'ha dit que no, perquè aquella descripció que he fet és certa. No he fet una descripció dramàtica : el terme «dramatisme» l'ha tret vostè. Jo penso que he sigut molt concís, com s'han de fer les coses, i més quan es parla d'inversions públiques. Ha fet també una interpretació personal de la meua intervenció, una certa manipulació de les meves paraules, perquè jo no he parlat de centralització dels accessos al Pirineu : jo he parlat de tres o quatre comarques, d'una sèrie d'eixos, alguns competència de la Generalitat, els altres competència de l'Estat, i el que sí que ha demostrat tenir una visió centralitzadora de Catalunya és vostè, perquè parteix d'una xarxa centrada en la ciutat de Barcelona.

En la seva intervenció s'ha posat de manifest una flagrant indefinició de prioritats. Ha donat, en certa manera, la culpa a una diputació pel fet que no s'havien començat les inversions a Terradets, i ha dit que potser es faria a partir del 88, ha dit. Ara encara estem a l'inici de l'any 1987.

Ha parlat que enguany es faria —penso que volia dir «s'adjudicaria»— una primera part del cèlebre tram d'Hostalets a Adràll. Quina primera part? Quan pot assegurar que estarà adjudicat en la seva totalitat el bocí de carretera troncal de la C-1313, entre Oliana i Adràll? Aquesta és la pregunta que li faig.

El convido a venir a visitar aquestes carreteres —vostè que és una persona, un bon preservador, un bon conversador també, li agrada viatjar en cotxe, li agrada viatjar, probablement també en trens de velocitat mitjana i en trens de gran velocitat—, el convido a prendre demà el cotxe plegats, ens n'anem a veure la C-1313, parlarem amb la gent d'aquell país, tindrè el plaer d'oferir-li casa meua —si ho vol—, dormim allà, l'endemà travessarem pel port del Cantó i tornarem a Barcelona per Terradets. Aleshores vostè podrà comprovar, podrà palpar la realitat : unes carreteres semiconstruïdes, uns trams tirant a amples, unes altres responent a les característiques de les carreteres de començament de segle. I, aleshores, jo penso que vostè, que és una persona sensible, tindrà ocasió i voluntat manifesta de rectificar.

Haurem de presentar una moció, en el sentit que vostè ja poc suposar : demanant, des de la força de la convicció i de la raó, que es resolgui, d'una vegada, la greu situació descrita.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat per la seva cordial invitació. Vostè sap tan bé com jo que —tal com he dit— li agraeixo en el que val la seva invitació, però sap que conec quina és la realitat, perquè m'agrada conèixer-la i trepitjar-la, i, aleshores, sóc conscient de quina és la realitat del país i la que vostè descriu, però també sóc conscient —i vostè, suposo que quan ho diu, també— que s'ha fet un gran esforç fins a aquest moment, que l'hem de continuar fent.

Jo no voldria, aquí, introduir elements de discussió, fins a aquest moment, en aquest diàleg que hem tingut entre vostè i

jo, però sí que li haig de dir..., s'ha parlat fa un moment en aquesta mateixa Cambra de la manca de possibilitats en aquests darrers anys, i, tot i així, s'ha fet un gran esforç de fer una programació que mínimament es pogués complir, perquè hi havia un problema d'insuficiència d'ingressos de la Generalitat. Per tant, des d'aquest punt de vista, això també ha condicionat, i, tot i així, s'ha fet aquest gran esforç; s'ha fet també amb el Pressupost ordinari; s'ha fet també —ho haig de recordar— a través del propi endeutament de la Generalitat de Catalunya, perquè, si no, tot això que parlem que està fet, i tot això que encara manca fer, que hi estem d'acord que s'ha de fer; ja hem dit que el Pla de Carreteres de Catalunya té moltes necessitats. Ja hem parlat que les necessitats estaven avaluades en el Pla de Carreteres en més de 200.000 milions de pessetes a l'horitzó de l'any 2000. Fa cinc anys. Aleshores, crec que, des d'aquest punt de vista, s'ha d'entendre que s'ha fet un gran esforç, fins i tot en condicions que no permetien, en certs moments, doncs, afrontar la mateixa realitat objectiva que ja plantejava el nostre país.

Jo, hi ha dues qüestions que li voldria puntualitzar. En primer lloc, el Pla de Carreteres es va aprovar definitivament l'any 85; el treball ja..., hi havia més de dos anys, i vostè sap molt bé que es van consultar totes les institucions, ajuntaments i les diferents comarques de Catalunya; que, en tot cas, allà es recull allò que ha estat la inquietud i el que volien els ciutadans de Catalunya, i ja es va començar. No és que des del 85 es comencés a fer aquesta inversió, sinó que la inversió ja prové de dos anys abans de l'aprovació del Pla de Carreteres, que ho recull en la seva mateixa configuració definitiva.

Un altre tema que li volia dir, per concretar : les actuacions —i ara ja em refereixo als estudis oficials del Pla de Carreteres—, ens resulta incoherent, precisament, el que vostè planteja. El Pla de Carreteres, el que ens diu és, precisament, de començar per dalt i no tocar les zones baixes; perquè, és clar, vostè em diu : «des d'un punt de vista centralista», però quina és l'aspiració? La primera aspiració dels que viuen a les contrades del Pirineu és poder-se comunicar amb la resta de Catalunya. Aquesta és la primera i bàsica. La segona és que els que viuen a la conurbació de Barcelona puguin arribar fàcilment a les seves comarques. No ho oblidem.

Aleshores, agafem les dades d'IMD, d'intensitat mitjana diària, i ens trobem que les carreteres aquestes que vostè critica, des d'aquest punt de vista, que s'han fet prioritàriament al que vostè anomena «el tronc», resulta que tenen una IMD, amb les dades oficials del Pla de Carreteres, bastant més superior al que té el tronc final. En l'actualitat, des d'aquest punt de vista, el càlcul, i el que està fet per a l'any 2000, ens diu que, en l'actualitat, per exemple, el tram Lleida-Pons té una IMD de 6.500, i és previst que l'any 2000 la tingui de 14.500; Cervera-Ponts, 4.900, i 8.900, l'any 2000; Bassella-Adrall, únicament 4.200 i 7.000. Aquestes són les dades del Pla oficial de carreteres. Si haguéssim començat per la zona final de la 1313, ara se'ns criticaria : «com s'hi arriba, al tronc final? Ja sabem que hem de fer el tram entremig i el tronc final; per tant, per això jo li he dit i li he esmentat aquest interès, que jo l'entenc, com a Diputat de l'Alt Urgell, l'interès que realment el tronc final es faci. Jo ja li he dit —i li ho torno a repetir— que, enguany, una primera part del tram aquest sortirà a subhasta, i el segon, l'any 88, com he manifestat.

Res més. Només manifestar-li, per acabar —agraint-li el que vostè ha dit al final, li agraeixo amb tot el que representa—, vostè sap que jo conec bé i a bastament tota la problemàtica de què vostè em parla i es planteja, sé la problemàtica de Terradets, com també sé la problemàtica de Collegats. Escolti!, i en sé d'altres de Catalunya que es plantegen. Aleshores, des d'aquest punt de vista, li agraeixo la invitació, sé que tindrè l'oportunitat de parlar-ne, i vostè i jo —com moltes vegades ja ens ha dit—, anant voltant anirem veient, entre les seves aportacions i les nostres obres, com anem millorant el nostre país.

Moltes gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara aquesta Presidència ha d'advertir que la interpellació que estava prevista amb el número 9, ha de ser posposada per demà, a petició de la Il·lustre Diputada titular.

Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la legalitat per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials

I, aleshores, ens queda ara en vista la interpellació número 10, que és la que ha de fer al Consell Executiu sobre el compliment de la legalitat per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials, que formularan els Diputats Il·lustres senyors Higin Clotas i Xavier Guitart, del Grup Socialista. L'Il·lustre Diputat senyor Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ahir sis membres del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, és a dir el 50% del Consell d'Administració, van instar el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè la presència dels grups polítics en les emissions de les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió s'ajustés estrictament a la representació que aquests grups tenen en el Parlament de Catalunya.

Crec innecessari recordar-los quines són les obligacions i els preceptes que estableix la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, aprovada en aquest Parlament, per al seu compliment per la direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. La Llei i les normes que, posteriorment, aquest Consell d'Administració elabora i aprova.

El cert és que —i això ho hem reiterat i repetit en el si d'aquest Parlament, d'aquest Ple del Parlament, i en la Comissió corresponent, que és la de Control Parlamentari de la Corporació— tots els grups de l'oposició hem coincidit que es produeix un reiterat incompliment d'aquesta Llei i d'aquestes normes per part de la direcció, de la màxima direcció, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I l'incompliment de la Llei, nosaltres entenem que pot manifestar-se de dues maneres diferents : l'incompliment o el no-compliment —que són dues coses diferents, l'incompliment o el no-compliment— dels preceptes i normes que estableix la Llei, els reglaments, etcètera, de desenvolupament, i la vulneració de la voluntat del legislatiu en el moment d'elaborar aquella Llei, i de l'esperit dels continguts d'aquella Llei, dins d'una mínima sensibili-

tat democràtica, i per respecte als principis que inspiren la Llei i la Constitució, i per respecte al pluralisme democràtic existent a Catalunya.

Ho hem denunciat en moltes ocasions —aquesta n'és una més—, i la nostra interpellació és tan sols interrogar el Consell Executiu sobre què pensa fer per fer que la Corporació, el Consell d'Administració o la Direcció General compleixi la Llei —tan sols és això—, perquè hi ha diferents manifestacions d'incompliments.

Nosaltres creiem que es produeix, a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i a les seves empreses filials —encara matisant amb diferències, més a TV3 que a Catalunya Ràdio, sens dubte—, una, per un costat, instrumentalització partidista d'aquests mitjans en favor del Govern de la Generalitat i en favor del partit i de la coalició, però molt més del partit que més directament li dona suport. I, per altra banda, una gestió caòtica, deficient, mancada de transparència, obscura, de la gestió d'aquestes empreses filials. Quins són aquests incompliments que, en diverses ocasions, han sortit ja, o s'han posat ja de manifest, i que avui tornem a fer, amb alguns de nous? Incompliment de l'obligació de dictar una normativa que reguli el dret d'accés a les emissions als grups polítics i socials significatius. Això és un incompliment del Consell d'Administració i del Director General. Però és la majoria del Consell d'Administració qui impedeix que es faci aquesta normativa, i és un precepte que la Llei estableix. Incompliment de la realització periòdica d'un control i seguiment de la presència dels grups polítics a les emissions —incompliment, aquest sí, del Director General.

Jo recordaré què va respondre el Director General, en la sessió de la Comissió de Control Parlamentari de Ràdio i Televisió, quan el Grup Socialista —i, si no m'equivoco, algun altre grup més— va posar de manifest la manca d'objectivitat i de pluralisme de les emissions de TV3, fonamentada en dos estudis de seguiment, profunds, seriosos, rigorosos, dels continguts dels informatius de TV3, en relació amb un període normal i en relació amb una campanya electoral : la del juny del 86.

Tinguin en compte, senyores i senyors diputats, que fer un seguiment en campanya, és una cosa que, per si mateixa, semblaria que hauria de ser innecessari, perquè és quan més amb precisió estan fixats els paràmetres pels quals ha d'anar l'accés dels grups polítics. Doncs bé, tot i essent en campanya electoral, els nostres estudis van ser, van manifestar una actitud escandalosa de favoritisme a la candidatura del Grup de Convergència i Unió i del PRD.

Per tant, incompliments d'aquestes dues normes, que molts grups de l'oposició han reclamat que s'estableixin i que no s'estableixen, i que el senyor Granados, quan se li van posar de manifest aquests dos estudis, va dir : «Nosaltres, la Corporació, no els fa, ni els farà, i creiem legítim que els facin els grups de l'oposició, o que els facin entitats privades, o que els faci qui vulgui». Hem de recordar-li, des d'aquest Parlament i unànimement —que és el que hauria de ser—, al senyor Granados, que això és una obligació indefugible del Consell d'Administració i de la Direcció General de Televisió, de complir el seguiment del temps, del minutatge, i la normativa d'accés dels grups polítics a TV3 i a Catalunya Ràdio.

Hi ha un menysteniment clar de TV3 envers el Parlament de Catalunya. Han estat molts els grups polítics que també hem

reclamat, periòdicament, un programa de debat polític que reflectís la realitat plural i de confrontació política d'aquesta Cambra, i hem estat molts els grups polítics que hem demanat major presència i sensibilitat de la nostra televisió en relació amb els temes que succeeixen a la nostra Cambra. Sempre hem trobat gairebé la negativa per resposta, gairebé sempre —perdó, he intercanviat els termes. Però fins al punt que ens interroguem i no sabem què passa amb gravacions íntegres que TV3 fa de rodes de premsa, polítiques, de sessions de la Comissió de Control Parlamentari de Ràdio i Televisió, i que després no emet ni un sol segon. Ens preguntem : u, per què es grava íntegra una sessió de tres, quatre, cinc hores?, això val molts diners als ciutadans de Catalunya; si no n'han de donar ni un segon, on va a parar això? Imaginem que a l'arxiu, a benefici de l'arxiu de TV3. Però estem legitimats per sospitar que pot anar a altres mans, perquè, la veritat és que és sorprenent que un mitjà de televisió —que és un mitjà de manutenció extraordinàriament car— gastí, faci la despesa d'una gravació de quatre hores, per després no emetre res. I se'ns contesta que això són criteris professionals; criteris professionals dels directius dels informatius.

I vull assenyalar aquí i expressar tot el nostre respecte i reconeixement per la tasca que fan els professionals. A qui ens estem adreçant és a la manipulació de la direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, no dels informatius. Per tant, això és una cosa que hem de corregir entre tots en benefici de la nostra televisió.

I han parlat d'una gestió caòtica, deficient i obscura, i sense transparència. Es van incomplir, al seu moment, les reiterades previsions d'inversió en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i això es va posar de manifest quan el Consell Executiu va portar a aquesta Cambra el Projecte de Llei d'aprovació d'un crèdit extraordinari de 20.000 milions de pessetes d'inversió i tan sols va tenir el suport del Grup de Convergència i Unió. Per primera vegada es va trencar ja aquell consens unànimement en relació amb un projecte nacional que, cada dia més, esdevenia una realitat particular, ja no nacional.

Aquest matí he sentit amb molta atenció que, en el debat del Projecte de Llei de l'Escola d'Administració Pública, el Molt Honorable senyor Heribert Barrera manifestava amb una certa sorpresa, a través d'una esmena que ja ha defensat, i que el nostre Grup hi ha donat suport, com a un Consell d'Administració no se li permetia una de les seves competències elementals que és el control pressupostari financer a través de la sollicitud, per exemple, d'una auditoria, i com, aquell Consell d'Administració no es preveia que pogués tenir aquesta competència que li semblava elemental i a nosaltres també, i per això hem votat la nostra esmena.

Jo recordaré de nou un incompliment, que el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió sí que té aquesta competència, però, és clar, és com si no la tingués, perquè quan intenta exercir-la i un conseller demana una auditoria —un conseller que per aclarir-los-ho no correspon al ventall, diguem, d'una certa representació «socialista» en el moment de la seva elecció. Vostès saben que ara els consellers representen el Parlament de Catalunya, doncs no correspon, justament, a aquell ventall del Grup Socialista, ni molt menys, estic parlant d'un altre conseller—, i la majoria d'aquest Consell d'Administració li ha negat reiteradament aquesta auditori-

a. Per tant, tenir la competència amb una majoria com la que hi ha sembla que serveix de ben poc perquè boicotegen aquesta legítima aspiració i necessitat; manca de transparència, per tant.

Hi ha altres incompliments; incompliment de les normes reguladores de l'emissió de publicitat a TV3 : són sovint conculcades i ho dic en plural. En aquesta Cambra ja va sortir el cas dels anuncis d'un reconegut i conegut presentador, immediatament abans de les festes de Nadal, fent la publicitat d'un cava i presentant, al cap de pocs dies, el programa de Cap d'Any de TV3, conculcació de les normes publicitàries i que van estar aquí denunciades ja, aquí en el Ple del Parlament i van estar també denunciades a la Comissió de Control Parlamentari, però és que hi ha més conculcació de normes publicitàries, no és l'única, per això he dit que ho deia en plural. Hi ha l'ús de publicitat sobreimpresa en programes en què no està autoritzada i que està vulnerant normes internes pròpies del Consell d'Administració. Hi ha la denúncia dels convenis col·lectius de les empreses filials que han estat denunciats en el Consell d'Administració. El Consell d'Administració no se n'ha assabentat a través del Director General, sinó a través dels contactes amb els treballadors que havien denunciat aquest conveni, i és obligació del Director General informar el Consell d'Administració sobre els aspectes de personal, perquè la seva competència és en el Consell d'Administració. I, per últim —no d'incompliments, per no fatigar-los més—, recentment s'han produït dos fets veritablement espectaculars, insòlits i inadmissibles i és que quan s'ha cregut convenient, per raons de partit —les quals crec legítimes i no critico en absolut—, fer dimitir un membre d'aquest Consell d'Administració per, posteriorment, elegir-ne un altre no pot ser, senyores i senyors diputats, no pot ser, senyors del Govern, que aquest membre dimitit, ja no membre del Consell d'Administració, assistís encara a un Consell d'Administració i exercís el dret de vot. De la mateixa manera que és igualment inadmissible i intolerable que quan s'elegeix, en el si del Ple del Parlament, el substitut d'aquell membre amb un altre membre en el Consell d'Administració, aquest acudeixi en l'«avantdarrera» sessió del Consell d'Administració i voti, prengui la paraula i voti quan no era membre del Consell d'Administració, estava aquí votant, però no havia ni pres possessió aquí en el si del Parlament, que és on ha de prendre possessió, ni estava publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*. Per tant, estava atribuint-se un dret que, ni de bon tros, li corresponia, ni li correspon encara fins que no hagi pres possessió i estigui publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

El Sr. PRESIDENT : Prego l'Il·lustre Diputat que tingui en compte que el seu temps està més que superat.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President; acabo immediatament. Tan sols per posar de manifest, de nou, el següent. Podria parlar de molts més casos, del tractament partidista en els continguts polítics dels informatius per expressa voluntat de la direcció, podria parlar que tots els grups de l'oposició d'aquesta Cambra —i no em vull atribuir ser-ne portaveu, ni de bon tros, ni de lluny; perdonin, per tant, si això es troba una arrogància, però reflecteix el que conec i sento en la Comissió de Control parlamentari de Ràdio i Televisió—, es troben en els grups de l'oposició bandejats per part de TV3. Estan —la direcció de TV3 i, no ens enganyem, el Consell Executiu, que és

qui dona les directrius a la direcció de TV3— convertint allò que he dit inicialment, una illusió nacional, d'un projecte nacional a Catalunya, en una realitat particular del Govern de la Generalitat i d'un dels dos partits de la coalició que li dona directament el suport. Si us plau, en benefici d'aquesta insitució nacional, en benefici d'aquest Parlament de Catalunya, prenguin les mesures adients per corregir aquesta actitud.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable senyor President; senyores i senyors diputats. Abans de contestar, d'una manera directa, la interpellació formulada pels dos Il·lustres diputats del Grup Socialista, he de fer unes consideracions prèvies. Vull dir, en primer lloc, que la Llei 10 del 83, que regula el funcionament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, contempla la intervenció dels mateixos òrgans de la Corporació en el control del compliment dels objectius que té assignats, i aquests òrgans són, concretament, el Director General i el Consell d'Administració. Són ells qui tenen encomanat vetllar pel compliment de la Llei de la mateixa Corporació.

La pregunta en què es concreta aquesta interpellació, relativa a com pensa o quins són els capteniments del Consell Executiu de la Generalitat per fer complir la legalitat establerta per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en primer lloc pressuposa que aquesta legalitat no s'està complint, i, si fos així, en la hipòtesi negada que fos així, serien aquests òrgans —el director General i el Consell d'Administració—, els qui tindrien l'obligació de fer-la respectar i de fer-la complir. I el Consell Executiu de la Generalitat, el Govern de Catalunya, només, *in extremis*, en última instància i en casos molt particulars té facultat d'intervenció i són aquells casos que contemplen l'article 10 i l'article 15 de la Llei.

En el primer, en virtut del primer es faculta el Consell Executiu per separar el Director General quan incorri en algun dels supòsits que preveu l'article 14 del mateix text legal. Però aquesta decisió ha de ser escoltant prèviament el Consell d'Administració. I, l'article 15, que faculta el Consell per establir les obligacions que es deriven de la naturalesa de servei públic, en funció de l'interès general, de l'interès públic i de fer-les complir imposa també, en aquest cas —cas evidentment excepcional quan està en joc l'interès públic—, també imposa el requisit de la prèvia consulta al Consell d'Administració.

És a dir, la Llei situa en un lloc de preeminència el Consell d'Administració i és lògic que sigui així perquè aquest Consell és una emanació del Parlament. És elegit, com saben tots els il·lustres membres de la Cambra, pels dos terços del Parlament, i ve a ser, per tant, una miniatura d'aquesta Cambra, encara que els consellers, els membres del Consell d'Administració representen pròpiament la Cambra i no els grups parlamentaris en què puguin estar integrats, o els partits polítics corresponents.

Tant cert és aquest paper, aquest paper preponderant del Consell d'Administració, que n'hi ha prou de llegir el mateix article 5 de la Llei per adonar-se que aquesta és missió del Consell d'Administració, i no del Consell Executiu, en tant que, d'una manera expressa, estableix en aquest article 5, en el seu primer apartat que : «és missió del Consell d'Administració

vetllar pel compliment de la Llei» i a l'apartat j), per exemple, la determinació dels percentatges de les hores de programació pels diferents grups polítics.

Bé. Jo crec necessari, he cregut necessari de fer aquestes consideracions prèvies perquè les acusacions que ha formulat en aquest acte el diputat interpellant, en la hipòtesi, en la hipòtesi que en tot o en part poguessin ser certes, la seva correcció incompliria, fonamentalment, el Consell d'Administració.

Jo no conec —o no tinc proves— d'aquestes irregularitats; jo puc dir que no conec aquest estudi de minutatge de què aquí s'ha parlat; parlo, per tant, amb hipòtesis, però, fins i tot, si en el terreny de la controvèrsia s'acceptessin com a vàlids aquests fets, insistiria en aquesta conclusió a què he fet referència : aquesta és incumbència del Consell d'Administració.

Aquests estudis, per altra part, els que sobretot s'han mencionat aquí fent referència a l'última campanya electoral, quant al nou respecte als percentatges o a les hores de programació —que valia la pena conèixer amb més detall—, s'hi contempla únicament l'aspecte programatiu a base d'espais, d'interval·ls, d'horaris, poden, per aquest sol fet, ja ser erronis ja que en aquest ordre no n'hi ha prou de considerar el temps, sinó també la ubicació d'un determinat programa, els programes que els simultanegen, els antecedents i posteriors, un conjunt de temes que la tècnica televisiva coneix molt millor que jo.

Però, en tots els casos —hi insisteixo—, qualsevol acció que pogués venir, que pogués procedir, que pogués articular el Consell Executiu de la Generalitat, hauria d'anar precedida d'oïr, escoltar, consultar el Consell d'Administració.

I el que sí que sé, perquè els mitjans de comunicació se n'han fet ressò últimament i perquè així ha resultat també de la sessió, de la recent sessió parlamentària de la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, és que el Consell d'Administració va prendre l'acord —em refereixo, entre les diferents irregularitats que s'han mencionat pel Diputat interpellant, a les que fan referència a incompliments en el curs de l'última campanya electoral— que, efectuat el seguiment de la cobertura informativa de la indicada campanya per les empreses filials de la Corporació, es constata que s'han adequat a les directrius emanades del Consell, del Consell d'Administració. I aquest acord va ser pres per una amplíssima majoria i no únicament pels vots dels partits que donen suport al Govern, no únicament pels acords d'aquests partits, de tots dos partits, senyor Clotas, sinó també pels membres del Consell que s'integren..., naturalment hem dit, i hi estic d'acord, que tots els seus membres en realitat representen la Cambra, però sabem que hi ha aquest ampli ventall..., i també han votat a favor d'aquest acord els membres del Consell que s'integren en opcions polítiques diferents, com són Aliança Popular i el Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Bé, qualsevol que sigui la validesa formal d'aquest acord —no ho vull discutir—, el que sí que és indiscutible és que és l'expressió d'un criteri del Consell d'Administració, que, òbviament, el Consell Executiu ha de respectar perquè hem dit ja que la Llei posa tot l'èmfasi, tot l'accent en el manteniment de la Llei de la mateixa Corporació en aquest Consell d'Administració. Hi ha altres irregularitats; el temps no em permet de parlar-ne, però, per exemple, s'ha fet aquí referència a aquest tema de l'anunci d'un determinat cava; bé, aquest va ser un tema que va ser debatut ja davant d'aquesta Cambra, i que va

ser, jo crec, a bastament explicat.

Però, a més, i per últim, exhaurint, si des de la Presidència se'm permet, el temps, he de significar que tot el que fa referència a la campanya o a les campanyes electorals, encara d'una manera molt més marcada, no és en absolut competència del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, perquè l'article 17 de la Llei, d'una manera específica, assenyala que el control de la legalitat i de l'aplicació del règim electoral especial correspon a les respectives juntes electorals.

Per tant, i amb això acabo, no és al Consell Executiu a qui s'hauria d'adreçar aquesta interpellació, sens perjudici, naturalment, que el Consell Executiu hi estigui molt d'acord, i en la mesura de les seves possibilitats, tracti de promoure-ho i de fer-ho, que les normes que inspiren els criteris de programació i, en general, de tot el compliment dels objectius de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les seves empreses filials —especialment, com he dit, el respecte als principis que són consagrats en l'article 14 de la Llei—, que per part del Consell Executiu, doncs, es tracti, en la mesura limitada de les seves facultats, que siguin estrictament respectades.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. CLOTAS : Sí, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Senyor Conseller, no critiqui ni lleument els estudis fets —i que són a la seva disposició, i que han presentat als mitjans de comunicació, i que han presentat al Col·legi de Periodistes de Catalunya, i que han presentat a la disposició de totes les forces polítiques de Catalunya, i que han presentat a la disposició del President de la Generalitat de Catalunya, juntament amb el vídeo que acompanya aquest estudi—, no el critiqui perquè, una, vostè mateix ha dit que el desconeix, vostè —l'Honorable President de la Generalitat el coneix, el Molt Honorable President de la Generalitat—, però és que, si no el coneix, difícilment té instruments per criticar-lo, senyor Conseller, però molt més quan aquells que tenen la responsabilitat per fer aquest seguiment i aquest control defugen la seva responsabilitat i no ho fan, i ens diuen en Comissió : «facin-ho vostès; nosaltres no ho farem». És clar, davant d'aquesta barbaritat, davant d'aquesta irresponsabilitat, escolti, algú ha d'assumir-ho. Per tant, vostè podria tenir, jo crec, arguments per criticar-lo, si el conegués, però, sobretot, si aquells que en tenen la responsabilitat el fessin, cosa que no succeeix.

Senyor Conseller, el Govern de la Generalitat, en campanya electoral, vostè diu «no té competència»; perdoni, la competència la té tota; el que potser se li escapa és el control directe del contingut, però la competència, el Govern de la Generalitat la té tota, totes les que li atorga l'Estatut, en campanya electoral, al Consell Executiu. I el que té, a més, és el missatge que dona a aquestes empreses filials de la Corporació, per donar determinats continguts, i després és la junta electoral qui fa el control o no el fa; però això no limita ni impedeix en absolut que el Govern de la Generalitat pugui continuar donant les mateixes ordres que dona.

Miri, no faci la confusió d'establir quins són els òrgans de direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i el que és el Govern, perquè segons vostè s'ha d'adreçar al Director General, i aquest ha d'actuar de jutge i de part a la vegada. No ens

enganyem —i jo li parlaré molt directament, a veure si ens entenem— : el Consell d'Administració actua de determinada manera com actua per una majoria, no per unanimitat, per una majoria, i el Director General actua com actua perquè és el Director General; però, tot això, de qui és responsabilitat és del Consell Executiu, senyor Conseller. És a dir, no estem dient : «què podem fer amb el Director General?». Fixi's bé que ni tan sols demanem la dimissió o no dimissió del Director General; si això, tot i essent important —no ho dic de manera agressiva—, no deixa de ser una anècdota. L'important és que canviïn vostès, que canviï el Consell Executiu de la Generalitat la política que utilitza de partidisme en relació amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials; és així de clar. És a dir, el Director General i la majoria del Consell d'Administració no obeeixen criteris propis, estan seguint unes directrius polítiques que emanen de l'òrgan que els nomena directament, que és el Consell Executiu de la Generalitat en el cas del Director General de la Corporació. Vostè ha dit : «hi va haver un incompliment»; perdoni, no sé si exactament ha dit un incompliment; hi va haver un tema, el senyor Àngel Casas, que ja es va debatre en aquesta Cambra. Perdoni, jo li he estat dient molts altres incompliments, l'últim fa tan sols set dies : dos membres —ex-membre, un, i encara no membre el següent— del Consell d'Administració varen parlar, assistir i votar en un Consell d'Administració —la qual cosa no els corresponia, ni hi pertanyien— gràcies al suport que els va donar aquesta mateixa majoria; això és una infracció de la Llei, de la Llei! I crec que és intolerable per a aquesta Cambra que es vulneri d'aquesta manera la Llei, i vostès són els que han de prendre mesures respecte a això. I li diria molts altres temes, en els quals s'ha vulnerat.

No es compleixen les previsions pressupostàries d'ingressos, i això no ho considerem com a incompliment; hi ha una manca de rigor i de transparència pressupostària; no es faciliten les dades relatives a les despeses pressupostàries que el Consell d'Administració està reclamant al Director General; hi ha instal·lacions i equips finançats per la Generalitat —per tots nosaltres, per tant— que són cedits a empreses privades, senyor Conseller —cessió d'unitats mòbils d'enllaços, etcètera—; hi ha menysteniment de la majoria del Consell d'Administració —de la majoria, de nou— en relació amb aquest Parlament, i no cal que recordi l'incident succeït aquesta setmana passada en el si de la Comissió de control parlamentari de Ràdio i Televisió —i que vostès han d'ajudar, igualment que tots els altres grups, que això no torni a succeir, s'ha de respectar la sobirania d'aquest Parlament—; hi ha l'ús i abús del vot delegat en el si del Consell d'Administració! Ens sembla estrany que en un Consell d'Administració compost per persones de reconeguda solvència, que representen parts d'aquest Parlament de Catalunya en la seva totalitat, i que representen la seva tasca brillant al voltant del Consell d'Administració, es pugui delegar un vot tal com en alguns casos succeeix, que es delega un vot per deu sessions consecutives gairebé. Per tant, l'ús, abús del vot delegat és també una irregularitat. A aquest conjunt de coses, senyor Conseller, sobretot —fixi-s'hi bé—, sobretot la dels incompliments o falta de compliments de la Llei, sobretot les de vulneració de la voluntat del legislador en elaborar aquesta

Llei, en aprovar-la en aquest Parlament, i de la filosofia i l'esperit que contempla aquesta Llei quant al tractament partidista, sectari i poc respectuós amb el pluralisme democràtic de la nostra societat, vostès han de posar-hi remei; vostès, el Consell Executiu. Tan sols que canviïn vostès de voluntat, la resta vindrà ja per donat.

En tot cas, nosaltres, senyor Conseller, creient que probablement la propera resposta que ens doni no ens satisfarà, com no ens ha satisfet la primera, presentarem una moció, a fi que el Parlament de Catalunya es pronunciï sobre la necessitat de corregir aquests vicis que no desitjàvem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Senyor President, des de l'escó mateix. Bé, molt breument, en primer lloc, jo he de puntualitzar al senyor Clotas que jo no he criticat l'estudi en què ell ha basat alguna de les seves acusacions d'incompliment de la normativa, concretament en l'última campanya electoral; no l'he criticat, m'he limitat a dir que el desconeixia i que, per tant, no sabia si havia contemplat, aquest estudi, tots els elements de judici que caldria tenir en compte, i no únicament la «medició» dels intervals.

No l'he criticat, i no solament no l'he criticat, sinó que fins i tot —i encara que sigui en hipòtesi— l'he assumit; suposant, en hipòtesi, en el terreny de la controvèrsia, que aquest estudi correspongui exactament a la realitat, fins i tot en aquest cas, la responsabilitat recau en el Consell d'Administració i, en tot cas, quan es tracta de matèria electoral, en la junta electoral corresponent.

Jo reitero aquestes afirmacions, i, a més a més, he d'insistir en el fet que això és així, i les mateixes manifestacions del Diputat que ha formulat la interpellació, les mateixes crítiques que formula contra el Consell d'Administració de la Corporació Catalana, indiquen que són ells qui creuen, si per cas, que no compleixen la seva comesa. I no he citat ni un sol precepte que comprometi, en això, el Consell Executiu; i jo, en canvi, sí, hi insisteixo..., no tinc temps per parlar de tots els temes, però sí que insisteixo en aquest concret de la campanya electoral, i per esvair tot dubte, jo acabaré llegint-li l'article 17 de la Llei de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que exactament diu : «Durant les campanyes electorals, s'ha d'aplicar el règim especial que estableixen les normes electorals. L'aplicació i el control de les normes corresponen a la junta electoral competent, la qual, ordinàriament, ha de complir la seva comesa mitjançant el Consell d'Administració i el Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.» És a dir, junta electoral, Director General, Consell d'Administració. El Consell Executiu de la Generalitat ni tan solament es menciona.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Bé, sembla que és aconsellable de suspendre la sessió fins demà, a dos quarts d'onze, en què començarem per la interpellació que ha estat posposada darrerament.

Se suspèn la sessió.

(És un quart de deu del vespre.)